

ת"פ 14330/02/17 - מדינת ישראל נגד ירון סולמי, משה מרגלית, דורן משאבי אנוש בע"מ, נופר ולינוי ניהול ייזום והשקעות בע"מ, רן עזר, כדורי כליפא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 14330-02-17 מדינת ישראל נ' סולמי(אסיר) ואח'
בפני כבוד השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ירון סולמי (אסיר)
2. משה מרגלית
3. דורן משאבי אנוש בע"מ
4. נופר ולינוי ניהול ייזום והשקעות בע"מ
5. רן עזר
6. כדורי כליפא

הנאשמים

הכרעת דין

כללי:

ביום 7.2.2017 הוגש כתב אישום כנגד 6 נאשמים, בהם 2 חברות, "דורן משאבי אנוש" (להלן: "דורן") ו"נופר ולינוי ניהול וייזום השקעות בע"מ" (להלן: "נופר"). הנאשמים נחקרו, איש איש לפי המיוחס לו, בחשד למעורבות בביצוע עבירות כלכליות שונות בהן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ביצוע רישום כוזב במסמכי תאגיד, זיוף, קשירת קשר לביצוע פשע, הלבנת הון, קיזוז חשבוניות מס כוזבות והשמטת הכנסות.

נאשם 1, ירון סולמי (להלן: "סולמי"), בעליה של חברת נופר, הודה במהלך ניהול ההוכחות בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. **סולמי ונופר הורשעו**. במסגרת הסדר טיעון הוטל על סולמי עונש בן 72 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי, קנס על סך 235,000 ₪, קנס לנאשמת 4 על סך 100 ₪ וחילוט נכסים.

נאשם 6, דורי כליפא (להלן: "דורי") הודה **והורשע** כבר בתחילת ההליך המשפטי בעבירות המיוחסות לו בכתב עמוד 1

האישום - קבלת דבר במרמה ורישום כוזב במסמכי תאגיד - וביום 9.5.17 נגזר עליו, במסגרת הסדר טיעון, עונש של 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, וכן מאסר על תנאי וקנס בסך 500,000 ₪. הוסכם כי דורי לא ייגש בעתיד, בין בעצמו ובין על ידי מי מטעמו, למכרזים ו/או הליכים אחרים של מדינת ישראל, שתכליתם קבלת היתר להעסקת עובדים זרים ולא יעסוק בתחום זה.

עולה אפוא כי עניינם של נאשמים 1, 4 ו-6 הסתיים. הדיון שבפני נסב אם כן על העבירות המיוחסות לנאשמים 2, 3 ו-5.

במקביל לכתב האישום שבפני הוגש כתב אישום נגד מחמד אזברגה ז"ל (להלן: "**אבו סובחי**"), עבד אל גני, אברהים אבו טחישר, והחברות צקר, א.ד. חן ועמותת בני לוד. במהלך הליך ההוכחות נפטר אבו סובחי ממחלה קשה (עמ' 7, הערה 17 לסיכומי המאשימה).

האירועים כמתואר בכתב האישום:

האישום הראשון עניינו קבלת דבר במרמה, רישום כוזב במסמכי תאגיד וזיוף.

1. בעקבות החלטת ממשלה 2446, מחויבים תאגידי כוח אדם זר בקבלת **רישיון** לשמש כקבלן כוח אדם וכן מחויבים בקבלת **היתר** מיוחד לשמש כקבלן כוח אדם של עובדים שאינם תושבי ישראל (להלן: "ההיתר"). ההיתר ניתן על ידי שר התעשייה המסחר והתעסוקה ו/או מי שהוסמך על ידו (להלן: "הממונה").
2. בכדי לשמור על זכויותיהם של העובדים הזרים ולפקח על מעסיקיהם, נדרשות חברות הבניה להעסיק עובדים זרים דרך תאגידי כוח אדם בעלי היתר בלבד. העסקת עובדים זרים שלא באמצעות תאגיד כאמור מהווה עבירה לפי חוק העסקת עובדים.
3. לצורך קבלת ההיתר, נדרש מבקש ההיתר לעמוד בתנאים מסוימים, בהם היעדר הרשעה ו/או חקירה המתנהלת נגדו בעבירה שיש עמה קלון או בעבירה שמפאת חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי להיות קבלן כוח אדם. כמו כן על מבקש ההיתר להעמיד ערבויות למילוי חובותיו כלפי עובדיו ולקבל את אישור הממונה.
4. בשנים 2011-2012 היה נאשם 5 מנוע מלעסוק ולשלוט בחברות כוח אדם של עובדים זרים בענף הבניה. כדי להתגבר על מניעה זו חברו נאשמים 2, 5 ודורי יחדיו כדי לקבל במרמה היתר להקמת חברת כוח אדם. מכוח ההיתר אשר הושג במרמה, יסדו השלושה את חברת דורן משאבי אנוש בע"מ, היא נאשמת 3, כ"קבלן כוח אדם" כהגדרתו בחוק העסקת עובדים (להלן: "דורן"), ושלטו בה עד וכולל שנת 2012. דורן הוקמה כחברה שמטרתה הבלעדית היתה לספק שירותי כוח אדם זר לענף הבניה.
- א. נאשם 2 שימש "כפרונט" שפעל בזדון ובמטרה להונות את הרשויות ומאחוריו ניצבו באופן סמוי "אנשי עסקים", שביקשו להשיג היתרים ורישיונות מרשות האוכלוסין במרמה, להכשיר את רכושם האסור ולרמות את שלטונות

המס.

ב. נאשם 5 ודורי ייסדו את דורן ביום 1.2.2011, כך שהבעלות בחברה התחלקה באופן שווה ביניהם. דורי נרשם באמצעות חברת דורי מירב נדל"ן והשקעות בע"מ שבבעלותו כבעלים של 50% מהון המניות בדורן. נאשם 2 נרשם ככזב כבעלים של יתרת 50% מהון המניות, במקום נאשם 5, שהיה מנוע, אותה עת, מלהירשם כבעל תאגיד כוח אדם זר.

ג. לאחר הקמתה, פעלו נאשם 2 ודורי לקבל עבור דורן היתר תוך שהם מסתירים את בעלותו של נאשם 5.

ד. במהלך שנת 2011 הגישה דורן בקשה להיתר, בקשה שכללה פרטים כוזבים בדבר מיהותם של בעלי מניותיה ובעלי השליטה בה (להלן: "הבקשה הכוזבת"). כך, נאשם 2, נטול עבר פלילי, נרשם ביחד עם דורי בבקשה הכוזבת, כבעליה של דורן.

ה. על סמך מצג השווא שהוצג בבקשה הכוזבת, התקבל במרמה ביום 31.1.2012 היתר עקרוני (להלן: "ההיתר העקרוני").

ו. עם קבלת ההיתר העקרוני, העמידו נאשם 5 ודורי הון עצמי בסך 2.1 מיליון ₪ שנדרש לצורך הצגת איתנות פיננסית, ומימנו את האגרות והערבויות כך שדורן הפקידה את הערבויות הדרושות והציגה איתנות פיננסית, בהתאם לדרישות הממונה ולהוראות הדין.

ז. ההיתר לשנת 2013 התקבל מהממונה ביום 15.11.2012.

ח. לא יאוחר מחודש אוגוסט 2012, החליט דורי למכור את חלקו בדורן.

ט. סולמי, שנזקק לתאגיד כוח אדם בעל היתר, אך היה מנוע אותה עת מלעסוק ולשלוט בחברות תיווך של עובדים זרים לתעשיית הבניה, החליט לקנות את חלקו של דורי בדורן.

י. על מנת להסוות את חלקו של סולמי בדורן (50% מהון המניות), נרשם נאשם 2 כבעלים גם על חלקו של סולמי, ובסך הכול החזיק נאשם 2, פורמלית, ב-100% מהון המניות של דורן.

יא. לא יאוחר מחודש דצמבר 2012, ביקש גם נאשם 5 למכור את חלקו בדורן. מחמד אזברגה (להלן בכתב האישום: "אזברגה"), שנזקק אף הוא לתאגיד כוח אדם בעל היתר, רכש את חלקו של נאשם 5 בתמורה לסך של 600,000 ₪, אותם שילם במזומן לנאשם 5, באמצעות סולמי.

אזברגה הניח שהממונה יבטל את ההיתר של דורן אם ידווח לו כי הוא רכש מחצית מהונה הרשום, ולכן לא ביקש לרשום את חלקו במניות של דורן על שמו. לכן, סולמי ואזברגה הסתירו מהרשויות את בעלותם המלאה בדורן, באמצעות נאשם 2, שנרשם במקומם כבעלים.

יב. בתקופה הרלוונטית, בין השנים 2012-2016 (להלן: "התקופה הרלוונטית"), הגישו סולמי, נאשם 2 ואזברגה לממונה, מידי שנה, בקשות להארכת תוקף ההיתר של דורן, הכוללות תצהירים שונים ומצג כוזב בדבר בעלותו

- של נאשם 2 עליה (להלן: "הבקשות הכוזבות"). דורן, שבשליטתם של סולמי ואזברגה, העמידה את הערבויות, האגרות וההון העצמי הנחוץ לצורך קבלת ההיתר, ודיווחה בכזב לרשויות המדינה כי נאשם 2 הוא הבעלים של דורן. באופן זה אישר הממונה, מדי שנה, את מתן הרישיון וההיתר המיוחד להעסקת העובדים הזרים בדורן. בהסתרת מעורבותם השיאו סולמי ואזברגה רווחים עצומים מתיווך של כוח אדם זר.
5. סולמי היה בעלים של חברות שונות לרבות בעליה של חברת נופר ולינוי, היא נאשמת 4 (להלן - "נופר"). נופר נוסדה בשנת 2004 על ידי סולמי, הייתה מצויה בשליטתו ובניהולו וסיפקה, לכאורה, שירותי יזמות בענף הבניין.
6. בחודש אוקטובר 2013 לכל המאוחר, החל אזברגה לשלוט בנופר מכוח שותפות עם סולמי.
7. כדי להעביר את הכנסותיה של דורן לידם, ביצעו סולמי ואזברגה פעולות ותחבולות מתוחכמות, לרבות שימוש בנופר כמעסיקתן של מרבית העובדים הזרים בדורן, שימוש בחשבונות כוזבות והעברות כספים עבורם בכסות של תרומות וכספים בגין מתן חסות לקבוצת "בני לוד".
- א. סולמי ואזברגה, שביקשו למשוך את רווחיה של דורן לעצמם, התקשרו בסדרת הסכמים, לפיהם דורן סיפקה עובדים לנופר, וזו סיפקה לכאורה שירותי בניה לחברות הבניה (להלן: "חברות הבניה"). בפועל, נופר סיפקה עובדים זרים לחברות הבניה, במקום דורן, והתחשבנות ביניהן היוותה כסות בלבד. סולמי, נאשם 2 ואזברגה, אישרו העברות כספים בין נופר לדורן, ניהלו ושלטו בעובדיה של דורן וקשרו קשר לשלם לאותם עובדים כספים נוספים בשווי מאות מיליוני ₪ במזומן וללא כל דיווח.
- ב. אילו ידע הממונה כי סולמי ואזברגה שולטים בדורן וכי הם משלמים שכר לא מדווח לעובדים הזרים, לא היה נותן לדורן את ההיתר ולא היה מחדשו מדי שנה.
- ג. בתקופה הרלוונטית, הציגו סולמי, נאשם 2 ואזברגה מצג שווא לחברות הבניה לפיו הם פועלים על פי החוקים, הנהלים והתקנות, הקשורים במתן שירותי כוח אדם לעובדים הזרים. בעשותם את האמור, קיבלו סולמי, נאשם 2 ואזברגה, את הנחת דעתם של חברות הבניה השונות אשר סברו כי הם מחזיקים היתר כדן, וזאת בכדי להתקשר עמם בהסכמים כאמור לעיל, ולהרוויח מכך סכומי עתק.
- ד. בתקופה הרלוונטית העסיקה דורן מאות עובדים זרים. סך הכנסותיה בתקופה הרלוונטית היה 169,699,510 ₪.
8. האישום השני, עניינו הלבנת ההון של כספי המרמה.
- עבירת קבלת דבר במרמה מהווה עבירת מקור** כהגדרתה בסעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון ביחד עם התוספת הראשונה שלו.
- בשנים 2013-2016, ההכנסות של דורן, שקיבלה היתר מידי שנה במרמה, הסתכמו בסך של 169,699,510 ₪. לאור האמור, הכנסתה של דורן הינה **רכוש אסור** כהגדרתו בסעיף 3 (א) לחוק איסור הלבנת הון (להלן: "הרכוש האסור").

א. סולמי ואזברגה ביקשו להעביר לבעלותם את הרכוש האסור. לצורך כך סולמי, נאשמים 2-4, אזברגה ואחרים הסתירו את מקורו של הרכוש האסור, את היות סולמי ואזברגה בעלי הזכויות האמיתיים בדורן ואת הפעולות שעשו ברכוש האסור. סולמי, נאשם 2 ואזברגה העבירו, בסיוע אחרים, את ליבת פעילותה של דורן לנופר וכן העבירו רכוש אסור לגופים שבשליטתם, ובכך ביצעו עבירות על חוק איסור הלבנת הון בהיקף של ₪ 163,039,276.

ב. בשנים 2012-2016, סולמי, נאשם 2 ואזברגה העבירו בין נופר ולינוי לדורן כספים בסך של ₪ 158,242,546 באמצעות הסכמים שנחתמו ביניהן ובאמצעות חשבוניות וכספים שהועברו ביניהן. בכך העבירו סולמי ואזברגה את ליבת פעילותה של דורן לנופר, שהייתה כאמור בשליטתם.

באמצעות הנפקת החשבוניות והעברת הכספים בין דורן ונופר הטמיעו סולמי, נאשם 2 ואזברגה את הרכוש האסור במערכת החשבונאית והבנקאית הלגיטימית.

ג. סולמי ואזברגה סיכמו כי דורן תתקשר בהסכמים לפיהם תקבל שירותים שונים, לרבות שירותי "קרקע", איתור קבלנים, איתור לקוחות וכיוצ"ב, ובתמורה לכך יועברו כספים בסך של ₪ 1,816,780 לחברת צקר, שבשליטת אזברגה ועבאס. בפועל לא ניתנו אותם שירותים.

בהתאם, נופקו חשבוניות והועברו כספים, בין דורן וצקר, כך שהרכוש הוטמע במערכת החשבונאית והבנקאית הלגיטימית.

ד. סולמי ואזברגה סיכמו כי דורן ונופר יתקשרו בהסכמים, לפיהם בני לוד, שבשליטתו של אזברגה, תפעל לכאורה לפרסום ושיווק של דורן ונופר באמצעות הסכמי חסות.

בהתאם לאותם הסכמים, הועברו כספים בסך של ₪ 2,499,950 לבני לוד, הן באופן ישיר, הן לעסקים שונים והן לרשות לבקרה תקציבית של התאחדות הכדורגל בישראל.

בכך הטמיעו סולמי, נאשם 2 ואזברגה, את הרכוש האסור במערכת החשבונאית והבנקאית הלגיטימית של בני לוד.

ה. סולמי ואזברגה סיכמו כי אזברגה ואחר יקבלו כספים מנופר ולינוי בכסות של תשלומי שכר בסך של ₪ 480,000. בהתאם לכך הועברו הכספים לידיהם.

ו. בכך הטמיעו סולמי, אזברגה והאחר את הרכוש האסור במערכת החשבונאית והבנקאית הלגיטימית של נופר ולינוי.

9. האישום השלישי עניינו הוצאה וקיזוז חשבוניות כוזבות.

על פי האישום השלישי, נזקקו סולמי ואזברגה לכספים רבים, הנאמדים במאות מיליוני ש"ח במזומן, בין היתר לצורך שכר לעובדים הזרים. לשם כך קשרו קשר עם אחרים להפצה וקיזוז של חשבוניות מס כוזבות מבלי שעשו או התחייבו לעשות את העסקאות שלגביהן הוציאו את החשבוניות, הן בנוגע לסוג השירות הרשום בהן והן בנוגע לסכום הרשום בהן, בסכומים שאינם פחותים מסך של ₪ 384,112,547 כולל מע"מ.

10. מטרת ניהול פנקסי חשבוניות ורשומות כוזבים, והכללתן של חשבוניות כוזבות כהוצאה בספריהן של נופר ודורן - פעולות להן היה נאשם 2 שותף - היתה בין היתר, להגדיל את הוצאות נופר ודורן במרמה, ולהקטין את הכנסותיהן החייבות במס.

11. עד כאן לשון כתב האישום.

12. בסיכומיה ביקשה המאשימה להרשיע את נאשם 2 בעבירה נוספת שלא נכתבה בכתב האישום אך עולה לטענתה מן הראיות, עבירה של זיוף ושימוש במסמך בנקאי מזויף שהגיש נאשם 2 לרשות האוכלוסין. לחילופין ביקשה המאשימה לראות במעשה הזיוף נסיבה מחמירה לבקשה בכזב של ההיתר.

המענה לכתב האישום

נאשם 2

13. במענה לכתב האישום ציין נאשם 2 לגבי נאשמת 3 - דורן, כי הוא מנהלה הרשום של דורן וכי היא חברה בפירוק.

א. באשר לחלק הכללי ולאישום הראשון טען נאשם 2 כי לא היה מודע כלל ועיקר כי החברה היא בבעלות אחרת, ואינו יודע מי השתלט על איזו חברה ומה היו מטרותיו. לטעמו הוא בעליה של החברה. עוד טען כי הוא אינו קשור בשום דרך לעסקים שהתנהלו בין נאשם 1 לאזברגה ובינם לבין נאשמת 4 - נופר. הוצע לו לנהל חברה ולהיות בעליה. בשלב זה לא היה לחברה כל הון עצמי ולכן היה ברור לו כי ניסיונו המקצועי הוא הסיבה להשמתו כמנהל החברה.

נאשם 2 פעל לטענתו באופן תמים לחלוטין ובשקיפות מלאה תוך התייעצות עם מיטב עורכי הדין שליוו את החברה. העברות הכספיים נעשו באופן חוקי ובכפוף לחשבוניות אשר לדידו הוצאו כדין. הוא אינו מודע כלל לתשלומי היתר לפועלים מאחר והדבר אינו מתפקידו.

נאשם 2 טען עוד כי ההיתר לא ניתן במרמה שכן הוא המנהל ובעל החברה.

ב. באשר לאישום השני הכחיש נאשם 2, באופן גורף, כל מעורבות בעבירות של הלבנת הון וטען כי הוא הבעלים של דורן ובכפוף לכך משך לעצמו משכורת של 12,000 ש"ח ברוטו וניהל את החברה בצורה מעולה. הוא הקפיד להוציא חשבוניות ולדאוג לכל קבלה שהתבקשה.

ג. באשר לאישום השלישי הכחיש נאשם 2 בתוקף כי מדובר בחשבוניות כוזבות ובכל מקרה לא היתה לו כל יכולת לדעת כי מדובר בחשבוניות שלא משקפות עסקאות אמיתיות ובביצוע עבירות מס.

ד. נאשם 2 כפר בעבירת הזיוף.

נאשם 5

14. במענה לכתב האישום כפר נאשם 5 כפירה מוחלטת בעובדות כתב האישום. לטענתו הוא לא חבר עם הנאשמים האחרים כדי להתגבר על הסדרים רגולטוריים ולא היה לו חלק בהקמת התאגיד. "כתב האישום לא היה צריך לבוא לעולם", כלשון עורך דינו.

הנקודות שאינן במחלוקת

- א. אין מחלוקת כי דורן הוקמה כתאגיד כוח אדם לתיווך והעסקת עובדים זרים ומתן שירותי כוח אדם של עובדים זרים, כל זאת כהגדרה בחוק העסקת עובדים זרים.
- ב. אין מחלוקת כי ביום 6.2.2011 הגישה דורן בקשה לקבלת היתר שכללה את פרטיהם של נאשם 2 ודורי כבעלי מניותיה ובעלי השליטה בה.
- ג. אין מחלוקת כי כל הבקשות להארכת ההיתר, למעט הראשונה (בה נרשם גם דורי), מולאו על ידי נאשם 2 בלבד והוגשו על ידו לרשות. את הבקשות כתב נאשם 2 ואף חתם עליהן כבעל 100% ממניותיה של דורן.
- ד. אין מחלוקת כי נאשם 5 לא נרשם בשום מקום בחברת דורן, אינו חתום על בקשת ההארכה ואינו רשום אצל רשם החברות.
- ה. אין מחלוקת שנאשם 5 השקיע מחצית מהכספים הדרושים להקמת דורן.
- ו. אין מחלוקת שנאשם 2 ודורי עבדו במשותף עם נאשם 5, במשרדו של נאשם 5 שעה שהוגשה בקשה לרשות האוכלוסין בשם דורן לקבלת היתר לתאגיד.
- ז. אין מחלוקת כי בדורן אין הסכם מייסדים ואין הסכם השקעה.
- ח. אין מחלוקת לגבי צווי האזנות הסתר, דיסק האזנות הסתר, פלטי הסלולר וניתוחי הראיות הממוחשבות והסלולאריות, כל אלו הוגשו בהסכמה.
- ט. אין מחלוקת לגבי ההעברות הבנקאיות אשר בוצעו בין כלל המעורבים.

גדר המחלוקת

נאשם 2

15. המאשימה באמצעות עורכי הדין נתנאל חיים, גילית מנטינבנד, ורוי גורדון, טענה כי נאשמים 2, 5 ודורי הקימו את דורן. עם הקמתה רשמו אותה אצל רשם החברות, קיבלו היתר לפעילותה תוך שהם מסתירים מרשות האוכלוסין את בעלותו של נאשם 5 שהיה מנוע אותה עת, או סבר שהוא מנוע מלקבל את ההיתר.

המאשימה טענה כי בניגוד לטענתו של נאשם 2, הוא אינו הבעלים האמיתי של דורן, לא בעל השליטה בה ולא מנהלה, אלא נאשם 5 ודורי ובהמשך סולמי ואזברגה. לעומת זאת טען ב"כ נאשם 2, עו"ד גיל פרידמן, כי נאשם 2 היה מנכ"ל

דורן, והבעלים הרשום של החברה. נאשם 2 ניהל בפועל את כל מתן הרישיונות, תיקונים במתן ההיתרים, פעילות מול רשויות המס וגיוס עובדים. נאשם 2 נמצא במשרדי החברה מדי יום והוא בטוח שהוא הבעלים של דורן. סולמי אינו בעל השליטה בדורן אלא בנופר שהינה **הלקוחה** המרכזית של דורן. היו תקופות בהן נאלץ נאשם 2 לכבד את רצונו של סולמי כדי שנופר תשלם את חובותיה לדורן אך אין בכך כדי לגרוע משליטתו המשפטית של נאשם 2 ומבעלותו בחברה. כמו כן כל חובות החברה רשומים על שמו.

המאשימה טענה כי המצג שהוצג בבקשות למתן היתר בפני גב' ארזני ורשויות ההגירה היה מצג שווא ואילו נאשם 2 טען כי הוא הבעלים, ומשכך כל ההצהרות והבקשות שהוגשו למשרד הכלכלה מדויקות ללא כל כזב.

ההגנה טענה כי לא היתה לנאשם 2 חובת גילוי לגבי העזרה הכלכלית שקיבל בעוד התביעה טענה ההפך.

לטענת המאשימה מצגי השווא של העברת הכספים בין נופר לדורן מוגדרות כהלבנת הון בעוד שלטענת נאשם 2 לא ניתן לראות בפעולה של אספקת עובדים לחברת נופר, שהינה עבודה שנעשתה בפועל בין הצדדים, עבירה שמקורה פשע, דוגמת עבירות של סחר בסמים, סחיטה, רצח וכו'. לדבריו, נעשתה עבודה אמיתית של מאות פועלים אשר הגיעו ארצה, עבדו באופן קבוע ואף תוגמלו בהתאם. משבחרה המאשימה שלא להאשים בעבירה של מתן חשבוניות פיקטיביות בנוגע להעברת הכספים בין נופר לדורן ברור כי העסקאות כשרות לחלוטין. פעילותה של דורן לוותה על ידי משרד רואה חשבון מוביל ונוהלה באופן מופתי.

נאשם 5

16. המאשימה טענה כי נאשם 5 הקים יחד עם דורי את דורן ומכיוון שלא יכול היה לקבל היתר מהתמ"ת להיות בעל תאגיד לעובדים זרים או שכך סבר, פעל יחד עם נאשם 2 כדי להסתיר את בעלותו. נאשם 5 באמצעות ב"כ עו"ד אילן בומבר, כפר בכל המיוחס לו וטען כי כתב האישום בטעות יסודו וכי יכול היה לקבל היתר לו רצה בכך. נאשם 5 העביר כספים לדורן לבקשתו של דורי אך לא היה בעליה.

הראיות והדין בהן

אישום ראשון - קבלת דבר במרמה, רישום כוזב במסמכי תאגיד מיוחס לנאשמים 2, 3, ו- 5. זיוף מיוחס לנאשם 2 בלבד.

קבלת דבר במרמה - סעיף 415 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). קובע כי:

"המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים".

סעיף 414 מגדיר את המונחים:

"דבר" - מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה"

"מרמה" - טענת עובדה בעניין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת"

"לרמות" - "להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל".

מדובר בעבירה תוצאתית בה נדרש קשר סיבתי בין מצג השווא לבין קבלת הדבר. היסוד הנפשי הנדרש הינו מודעות לקשר הסיבתי בין המצג לבין קבלת הדבר.

עוד נדרשת מודעות לקיומן של הנסיבות המחמירות. בענייננו יהיו אלה השיטה, התכנון, התחכום והיקף המרמה - ריבוי מעשי המרמה וסכומי הכסף המעורבים.

רישום כוזב במסמכי תאגיד - סעיף 423 לחוק העונשין קובע:

"מייסד, מנהל, חבר או פקיד של תאגיד, הרושם או גורם לרישום, פרט כוזב במסמך של התאגיד, בכוונה לרמות, או נמנע מלרשום בו פרט אשר היה עליו לרשמו, בכוונה לרמות, דינו - מאסר חמש שנים".

17. האישום הראשון מייחס לנאשמים 2, 5 ולדורי את הקמתה של דורן ורישומה אצל רשם החברות, כמו גם הגשת בקשות כוזבות לקבלת היתרים לתאגיד כוח אדם כל זאת תוך הסתרתו של נאשם 5 שהיה בעלים בדורן יחד עם דורי והיה מנוע, או סבר שהוא מנוע, מלהיות אותה עת בעליו של תאגיד כוח אדם של עובדים זרים כדורן.

המאשימה מייחסת לנאשם 2 את העבירות הבאות: ארבע עבירות של קבלת היתר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, ריבוי עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין וזיוף לפי סעיפים 418 ו-420 לחוק העונשין.

נאשם 5 היה מעורב באישום הראשון בלבד. העבירות המיוחסות לו הינן: עבירה אחת של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין ועבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

18. לטענת המאשימה, בשנת 2011 תכננו נאשם 5 ודורי להקים ביחד את דורן, חברת כוח אדם של עובדים זרים לתעשיית הבניה. בשל אי יכולתו של נאשם 5 לעמוד בתנאי ההיתר או סברתו כי כך הם פני הדברים, חברו השניים לנאשם 2 ותכננו לקבל את ההיתר במרמה. בבקשה כוזבת לקבלת ההיתר נרשמו נאשם 2 ודורי כבעלי דורן, 50% כל אחד. נאשם 2 נרשם במקום נאשם 5. בבקשתם הסתירו השלושה את בעלותו האמתית של נאשם 5 ב-50% ממניותיה של דורן.

בפירוט הראיות שיובא להלן מצאתי להתחיל מעדותה של עדת התביעה לימור ארזני (להלן: "ארזני"), אשר העידה על הרקע ונתנה הסבר לאירועים. בעדותה תשולב גרסתם של נאשמים 2 ו-5, וראיות נוספות. כן תפורט התנהלותו של נאשם 2 מול הרשות. בהמשך אביא את גרסתו של סולמי. סולמי הודה בעת חקירתו במשטרה. בתחילת ההליך, כפר במיוחס לו אך עם ההתקדמות בהבאת הראיות בחר להודות, לקחת אחריות על מעשיו ולהעיד על מעשיו ועל מעורבותו שלו ושל שותפיו לעבירה.

זה הזמן להזכיר כי דורי הואשם יחד עם הנאשמים הנוספים בכתב אישום זה וכבר עם פתיחת ההליך, הודה במסגרת הסדר טיעון והורשע.

בפתח הדברים אציין כי נאשמים 2 ו-5 מסרו גרסה מתפתחת ולא בקלות שיתפו את החוקרים במעשיהם. חקירתם במשטרה, כמו גם עדותם בפני, רצופה בסתירות, התפתלויות והתחמקויות ממתן מענה בהיר וענייני. הראיות שהובאו בפניהם, כמו גם חוסר הסבירות בגרסתם, הקשו עליהם לדבוק בגרסאותיהם המגוונות כך שניתן למצוא בדבריהם אמירות לא מעטות המסבכות אותם בביצוע העבירות. בחלק מאמירותיהם ניתן אף לראות הודיה במיוחס להם. הנאשמים מסרו אמירות מפלילות לגבי עצמם אך מצאו לנכון לשנות, לתקן, להסביר באופן הסותר את דבריהם קודם לכן ואף לחזור בהם. חרף גרסתם המתפתלת והמתחמקת, אמירותיהם המפלילות נאמרו בצורה ברורה דיה ומצאתי לקבלן. האמירות המפלילות משתלבות היטב במארג הראיתי בכללותו, וזה מורכב מראיות נוספות פרט לגרסתם.

הקמת דורן וההיתרים להעסקת עובדים זרים

19. עדת התביעה ארזני שימשה במועד הרלוונטי לכתב האישום פקידת רישום בלשכת האוכלוסין וההגירה באגף תאגידים ולשכות. אגף זה מפקח בין השאר, על כלל קבלני כוח האדם בענף הבניה והחקלאות. בעדותה נתנה ארזני רקע והסבר למעשים המיוחסים לנאשמים.

ארזני העידה והבהירה כי משנת 2005, ניתן להעסיק עובדים בענף הבניין רק באמצעות תאגיד כוח אדם. רק תאגיד כוח אדם הרשום בפנקס הקבלנים של משרד הבינוי והשיכון רשאי לספק עובדים זרים בענף הבניין (פרו' - עמ' 291, ש' 23-24, עמ' 292, ש' 4-8, ש' 20-22).

על פי חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו - 1996 (להלן: "**חוק העסקת עובדים**"), חייבים תאגידי כוח האדם לקבל **רישיון** עיסוק כקבלן כוח אדם וכן חייבים לקבל היתר מיוחד לשמש כקבלן כוח אדם של עובדים שאינם תושבי ישראל (להלן: "**ההיתר**"), הניתן על ידי שר התעשייה המסחר והתעסוקה ו/או מי שהוסמך לכך (להלן: "**התמ"ת**").

לצורך קבלת ההיתר נדרש מבקש ההיתר לעמוד בתנאים מסוימים. ארזני התמקדה בעדותה בתנאי סף עיקריים המצוינים בחוק העסקת עובדים ובנוהל העסקת עובדים זרים (**ת/51**). על מבקש ההיתר לעמוד במספר תנאים בהם הוכחת איתנות פיננסית והפקדת ערבויות כדי להבטיח את שכר העובדים. הגשת מסמכים ותצהירים בהם נדרשת, בין השאר, הצהרת מבקש הבקשה על היעדר הרשעה או חקירה פלילית שלו ושל כל נושא משרה חמש שנים קודם להגשת הבקשה. עוד נדרשת הצהרתו שלא ננקטו כלפיו כל סנקציות שהן במסגרת חוק קבלני כוח אדם וחוק שירות התעסוקה. **עליו להצהיר מה הם מקורות המימון שלו**, כיצד בכוונתו להתנהל, האם יש לו חקירות, קנסות, כתבי אישום. עליו לצרף לבקשה תדפיס של רשם החברות ממנו נלמד מי הוא בעל המניות בתאגיד. במידה והרשות מגלה שהבקשה הוגשה על סמך מידע כוזב היא עורכת שימוע ומנכ"ל הרשות הוא בעל סמכות ההחלטה בעניין (פרו' - עמ' 292, ש' 29 - עמ' 294).

ארזני הוסיפה כי בהתאם לנוהל (**ת/51**) ולחוק העסקת עובדים, כל נושא משרה בתאגיד חייב בקבלת אישורה של הרשות. על הרשות לבדוק שאין הרשעות קודמות או מניעה אחרת שאינה מאפשרת למי מנושאי המשרה לפעול בתאגיד. הכוונה לכל נושא משרה, פרט לעובדים הזרים. כל מי שיש לו נגיעה לתאגיד כולל פקידות, חייב לדווח על כך

ולהגיש טפסים לבדיקת הרשות (פרו' - עמ' 309, ש' 1-15).

20. חברת "רנדר" (להלן: "**רנדר**") הינה חברת כוח אדם בה היו נאשם 5 ודורי שותפים עובר לשנת 2004. נגד נאשם 5 ורנדר הוגש כתב אישום. כעולה מהכרעת הדין בעניין, יוחסו לנאשם 5 ביצוע עבירות בניגוד להוראות חוק עובדים זרים וחוק שירות התעסוקה (**נ/1**). במסגרת הסגר טיעון, הורשעה רנדר ואילו נאשם 5 נמחק מכתב האישום. דורי לא הואשם בכתב אישום זה מלכתחילה.

21. בהודעתו השלישית, מיום 11.1.17 (**ת/39**) תיאר נאשם 2 את האירועים באופן תמים: בתחילת 2011 **פנה אליו דורי** ואמר לו שהמדינה נותנת רישיונות לתאגידי כוח אדם חדשים. יחד עם דורי הקים את דורן, 50% כל אחד. בשלב זה לא היתה שום השקעה כספית. את פעולות הרישום עשו יחדיו בפברואר 2011 לערך. כשנה לאחר מכן התחילו לעשות רישום מסודר דרך התמ"ת. שניהם תושאלו בתמ"ת ובחודשים יוני - יולי 2012 קבלו את הרישון להפעלת דורן. בשלב זה נדרשו להפקיד ערבויות. דורי ביקש לעזוב את התאגיד בשל פעילות בחו"ל והציע שנאשם 2 ייקח את כל התאגיד, 100%, אליו. עוד אמר דורי שבכוונתו למצוא מלווה או משקיע שישקיע כסף בערבויות שדורן נדרשה לשלם. כעבור זמן הודיע דורי **שהוא מצא משקיע** ונאשם 2 זומן לחברת נופר, ברחוב אצ"ל 1 בראשל"צ. בפגישה נכחו דורי וסולמי. זו היתה הפעם הראשונה שפגש את סולמי. דורי אמר לנאשם 2 שסולמי הסכים להשקיע/להלוות לדורן. לחצו ידיים, **לא חתמו על שום מסמך**. בשלב זה יצא דורי מהתמונה. נאשם 2 ודורי נשארו ביחסי חברות טובים (**ת/39**, עמ' 2, ש' 12-31).

עוד מסר נאשם 2 בהודעתו כי השתכר ₪ 12,750 נטו לחודש ויש לו תלושי שכר (**ת/37**, עמ' 5, ש' 122-125).

בעדותו אמר נאשם 2 כי בסוף שנת 2010, תחילת שנת 2011 העלה דורי רעיון שהוא ונאשם 2 יפתחו תאגיד. משם התגלגלו העניינים. נאשם 2 מילא ניירת רבה. ביוני 2012 קבלו אישור עקרוני ובאוגוסט או ספטמבר 2012 קבלו את האישור לפתוח תאגיד בכפוף להפקדת ערבויות וכספים (פרו' - עמ' 1201 - 1202). לדבריו, **דורי הפקיד** את ההון העצמי כדי לקבל היתר עקרוני (פרו' - עמ' 1226, ש' 5-12).

22. כעולה מדברים אלה, לא ציין נאשם 2 פרטים נוספים מהותיים שיובאו בהמשך וכלל לא הזכיר בשלב זה את שמו ומעורבותו של נאשם 5.

כבר עתה אציין את שיפורט בהרחבה בהמשך. אי מסירת מידע על נאשם 5 והסתרת מעורבותו המהותית בדורן, מצביעה על הסתרתו המכוונת מצד נאשם 2 תוך רצון ותקווה שהדברים לא יתבהרו לחוקרים ולא תיחשף המזימה.

23. לבקשת משטרת ישראל הכינה ארזני ביום 19.4.15 מסמך המפרט את השתלשלות העניינים והתנהלות דורן מול רשות האוכלוסין. בעדותה נחקרה בפירוט רב, בין השאר, על מכתבה זה (**ת/52א**).

ביום 1.2.11 כמצוין ב"תעודת התאגדות של חברה" התאגדה דורן ונרשמה - מס' חברה 514568096. נאשם 2 ודורי נרשמו כבעלי המניות באופן שווה ביניהם - 50% כל אחד (**ת/58**, עמ' 12).

ביום 6.2.11 הגישו נאשם 2 ודורי בקשה לרשות האוכלוסין לקבלת היתר לדורן לעסוק כקבלן כוח אדם להעסקת עובדים זרים בענף הבניין - בקשה עליה לא חתם נאשם 5 (**ת/58**). ממשרד הכלכלה התקבל דיווח כי קיים חשד שמאחורי דורן עומד נאשם 5 שלא היה מדווח, זאת לאור חשדות כי היה מעורב גם בתאגיד אחר, "סטון". לפיכך, הוחלט

לזמן את נאשם 2 למתן הבהרות במסגרת חקירה מנהלית (ת/59). **נאשם 2 ישב מול שלושה מפקחים של רשות ההגירה והכחיש כל קשר מצד נאשם 5 לדורן.** לא היו ראיות אחרות ולכן הוחלט לתת לחברה **היתר עקרוני** לשנת 2011.

ביום 31.1.12 ניתן היתר עקרוני (ת/60) בכפוף להגשת מסמכים וביקורת במשרדים (פרו' - עמ' 308, ש' 10-13, ש' 20-24, ש' 16-31, עמ' 310, ש' 18, עמ' 319, ש' 1-23).

ארזני הדגישה כי: "כשהרשות באה לאשר בקשה של חברה, היא **מסתמכת על הצהרות החברה**, אין לה כלי אכיפה אחרים" (פרו' - עמ' 322, ש' 21-28). לגוף המפוקח יש **יחסי אמון** מול הרשות (פרו' - עמ' 321, ש' 25-29).

ההון העצמי

24. ארזני העידה כי מאחר שבדיקת בקשתה של דורן התבצעה קרוב לסוף השנה וחלף זמן ממתן ההצהרות שניתנו, הוחלט לבקש מבעלי דורן להצהיר שוב, כן היה עליהם לבקש הארכה להיתר העקרוני שניתן להם ולהגיש את כל הטפסים מחדש.

ביום 5.2.2012 הגישו נאשם 2 ודורי את טפסי הבקשה להארכת ההיתר לשנת 2012 (ת/61).

נאשם 2 ודורי הצהירו כי הם בעלי דורן. במקורות המימון שפורטו בבקשה לא צוין נאשם 5 (ת/61 וכן ת/61) נספח ד' - פרוט מקורות מימון פרו' - עמ' 311, ש' 16-18). נאשם 2 הצהיר כי ההון העצמי עומד על 1.5 מיליון ₪. מכיוון שדורן לא עמדה בתנאי הסף לפיהם נדרש הון עצמי של 2 מיליון ₪, החלה התכתבות בין רו"ח מטעם הרשות לרו"ח של החברה.

25. מעיון בחשבונות הבנק של דורן, כמו גם מגרסת הנאשמים, נלמד כי לצורך עמידה בתנאי ההון העצמי **הפקידו נאשם 5 ודורי כספים לחשבונה של דורן.**

נאשם 5 הפקיד כספים לחשבונה של דורן בבנק דיסקונט ביולי 2012 (ת/193).

דורי הפקיד כספים לחשבונה של דורן בבנק הפועלים ביולי 2012 (ת/156).

בעדותו אישר נאשם 2 כי ביום 1.7.12 הפקיד דורי **בבנק הפועלים** 790,000 ₪.

ביום **15.7.12** נשלח לרשות האוכלוסין מכתב רוה"ח של דורן המאשר כי קיים ההון העצמי הנדרש. בבנק הפועלים נרשם הון בסך 1,098,811 ₪ ובבנק דיסקונט נרשם הון בסך 230,000 דולר ארה"ב (מסמכים שצורפו ל-ת/194).

ההון העצמי של החברה בתוספת שטרי ההון הסתכם ב- 2.1 מיליון ₪ (ת/194, ת/62, פרו' - עמ' 311, ש' 25-29). עתה עמדה דורן בתנאי האיתנות הפיננסית שנדרשו לצורך קבלת ההיתר.

ביום **17.7.12** הגיע מכתבו של רוה"ח לרשות. **בו ביום בוצעה משיכה חזרה של 800,000 ₪ מחשבונה של דורן בבנק הפועלים לחשבונו של דורי** (פרו' - עמ' 1258, ש' 7-18). באופן דומה ביום **16.7.2012**, נמשך הכסף מן החשבון בבנק דיסקונט חזרה למפקיד, הוא נאשם 5.

26. ביום 8.11.12 כתב דורי מכתב לארזני בה הודיע לה כי הוא מוכר את מניותיו לנאשם 2. היו אלו ימים ספורים לפני קבלת ההיתר הסופי והרשות הופתעה מצעדו זה של דורי. דורי הסביר כי ברצונו להתפנות לעסקיו בארה"ב (פרו' - עמ' 315, ש' 16-19, 4-12).

ביום 15.11.12, לאור עמידתה של דורן בתנאים הנדרשים התקבל ההיתר הסופי.

ביום 29.11.12 חתם נאשם 2 על בקשת הארכת ההיתר לשנת 2013 **והצהיר על קיומו של הון עצמי בסך 2 מיליון ש"ח (ת/64).**

עד שנת 2013 התנהלה ארזני מול נאשם 2 ודורי. לאחר עזיבתו של דורי התנהלה רק מול נאשם 2.

החל משנת 2013 חתומות הבקשות להיתרים רק ע"י נאשם 2 (פרו' - עמ' 312, ש' 21-31).

על פי הבקשות שהגיש נאשם 2 לרשות אושרה דורן כחברת כוח אדם בין השנים 2012-2016 (ת/63).

27. ארזני העידה כי כחלק מהפיקוח על התאגידים בודקת הרשות את קיומו של ההון עצמי. בכל בקשה להארכת היתר נדרש המבקש להגיש דו"ח מבוקר או דו"ח סיקור ליציבות הכלכלית של החברה. ההון העצמי נקבע ע"י משרד האוצר ונועד להבטיח שקבלן כוח אדם המעסיק עובדים זרים, שהם קבוצה מוחלשת, הוא בעל יציבות כלכלית ויכולת לשלם לעובדים את שכרם ואת תשלומי האגרות למדינה. תאגיד דורן כתב לרשות ביום 17.12.12 (ת/71) כי החל לפעול רק בסוף שנת 2012 ואין לו עדיין דו"ח מבוקר לכן ייתן ביטוי לשנת הכספים 2011 בדו"ח המבוקר של שנת 2012, השנה בה החל לפעול. הרשות בדקה את הבקשה, נענתה לה ונתנה לדורן אורכה להגשת הדו"חות (פרו' - עמ' 317, ש' 19-8, עמ' 295, ש' 1-4).

בתאריך 2.5.13 הגיש תאגיד דורן דו"ח מבוקר עדכני לחודש דצמבר 2012. ר"ח מטעם הרשות בדק את הדו"ח וגילה **שבניגוד להצהרתו של נאשם 2, בניגוד להוראות הנוהל ובניגוד להצהרת החברה ורוה"ח של דורן, לא היה לחברה הון עצמי של 2,000,000 ₪ באותה תקופה, אלא הון עצמי של 37,000 ₪ בלבד.** ארזני העידה כי עובדה זו השפיעה על היציבות הכלכלית של דורן והציבה את החברה במצב של חדלות פירעון וסכנת קריסה (פרו' - עמ' 317 ש' 21 - עמ' 318, ש' 11).

ארזני הסבירה עוד כי מבחינת הרשות "ברגע שהוא לא מצהיר לנו על מצבו הפיננסי ושוב פעם הגשת בקשה להארכת היתר ולא הצהרת שיש לך רק 37,000 ₪, **אתה מגיש לי בקשה על סמך מידע כוזב לכאורה**" (פרו' - עמ' 318, ש' 19-19). לאור המצב הוחלט לעשות לדורן שימוע בכתב.

דורן הגיבה באמצעות מכתב ששלח ב"כ עו"ד יאיר דוד ביום 14.7.13 (ת/72). במכתב טענה דורן שיש לה עתה הון עצמי כנדרש (ס' 2). עוד כתבה הסבר להצהרתו התמוהה של נאשם 2 על קיומו של ההון הנדרש שעה שבחשבון היו 37,000 ש"ח בלבד: "הוסף לכך את העובדה שבמהלך סוף 2012 נכנס לחברה בעל מניות חדש (שאושר על ידיכם) והחל לנהל את החברה בפועל" (ס' 4). כן נרשם כי נאשם 2, למרבה הצער, לאחר רכישת

מניות החברה וכניסתו לתפקיד המנכ"ל, מילא את הטפסים בלא ששם לב, בתום לב ובשוגג כך שהעתיק את ההצהרה באשר להון העצמי מהמסמכים שהוגשו ע"י בעלי המניות הקודמים וחתם על הצהרה בדבר ההון העצמי שלא שיקפה את המציאות (ס' 9) (פרו' - עמ' 319, ש' 8-16).

לרשות לא היתה ברורה טענתו של נאשם 2 לפיה העתיק בטעות בהצהרתו את ההון העצמי מבעלי המניות הקודמים כי הרי הוא בעל המניות הקודם מהיום הראשון ואף בעל מניות אחר לא התווסף.

זאת ועוד, ביום 16.9.13 העביר עו"ד יאיר דוד לארזני תצהיר של נאשם 2 (ת/73). בתצהיר העלה נאשם 2 טענה חדשה לפיה לא ידע שבעל המניות הקודם, דורי כליפא, משך כספים מחשבון החברה ומכיון שלא היה מודע לכך הצהיר כפי שהצהיר לגבי ההון העצמי של החברה (פרו' - עמ' 320, ש' 9 - 30).

בחקירתו הנגדית נשאל נאשם 2 על דבריו אלו והפנה את התובע לברר את העניין עם עורך הדין אותו לא זימן נאשם 2 לעדות (פרו' - עמ' 1256, ש' 5-13).

אציין כי בתצהירו כתב נאשם 2 בין השאר כי **לא היה כל הגיון שהכספים ימשכו** ולכן לא בדק זאת טרם מילוי הטפסים והגשת הבקשה מטעם החברה (ת/73, ס' 6).

לתצהירו של נאשם 2 (ת/73) צורפו מסמכי בנק דיסקונט להוכחת ההון העצמי שהיה קיים ביולי 2012 (ת/192). לטענת המאשימה תדפיס הבנק שנשלח זויף ע"י נאשם 2 באופן שפרטי המפקיד באותו זמן, נאשם 5, נמחקו, זאת מתוך מטרה למנוע מהרשות להתחקות אחר זהות המפקיד, נאשם 5, ומעורבותו בדורן. המאשימה שלא ציינה את פרטי זיוף התדפיס והאישום בנוגע לכך בכתב האישום ביקשה במהלך ניהול ההוכחות להוסיף לנאשם 2 עבירה של זיוף. בהמשך יפורט אישום זה והמסקנות הנוגעות אליו.

מנכ"ל הרשות לא קיבל את הסבריו של נאשם 2 כי שעה שהצהיר על קיומו של ההון העצמי הנדרש לא ידע כי קיים בחשבון סכום נמוך של 37,000 ₪ בלבד.

ביום 7.11.13 שלח המנכ"ל את החלטתו (ת/74) בה דחה את טענות החברה על הסף, שכן לפי המידע המצוי בידו הרשות והצהרות החברה **לא נכנס כל בעל מניות חדש. נאשם 2 הוא בעל המניות ומנכ"ל החברה מהיום הראשון. לא אושר ע"י הרשות אף בעל מניות אחר.** לגבי ההון העצמי, קבע המנכ"ל בהחלטתו כי התאגיד לא עמד בתנאי הדו"ח המבוקר של 2012 כך שאין הון עצמי כנדרש. סכום של 37,000 ₪ בלבד הוצג במאזנים. המנכ"ל חזר על החלטה קודמת לפיה על פי כללי המשפט המנהלי ניתנת לחברה הזדמנות לתקן את ההון העצמי תוך שהוא מאריך את המגבלה שהטיל על קליטת עובדים זרים נוספים (פרו' - עמ' 319, ש' 27 - עמ' 320, ש' 3).

המנכ"ל קבע שהתאגיד ונאשם 2 בטענותיהם והצהרותיהם לא פעלו בתום לב כלפי הרשות: "ניסיון התאגיד לטעון כי מר מרגלית לא היה מודע לכספים שנמשכו מחשבון החברה, אינו סביר. כבעל מניות ומנכ"ל תאגיד חלה עליו חובה לפקח ולעקוב אחר התנהלות התאגיד, גם בהיבט הפיננסי...". לאור דבריו אלו החליט המנכ"ל להטיל על החברה פיקוח צמוד לעניין ההון העצמי שלה והגשת דו"חות פיננסיים נוספים על אלה הקבועים בנהלים. במסגרת הבקשה ביקש מנכ"ל הרשות שנאשם 2 יעביר תצהיר נוטריוני שבו התחייב שלא להפר את אמון הרשות (פרו' - עמ' 321, ש' 14-22, ת/74).

למחרת, ביום 8.11.13 הגיש נאשם 2 תצהיר נוטריוני (ת/75). בתצהירו התחייב נאשם 2 שלא להפר את אמון הרשות פעם נוספת. הובהר כי במידה ויפר את אמון הרשות פעם נוספת, תשקול הרשות סנקציות חמורות כנגדו וכנגד התאגיד (פרו' - עמ' 322, ש' 4-1).

28. בעת הקמת דורן ב-2.2.11 היה נאשם 2 **מורשה החתימה היחיד** בבנק הפועלים (ת/156).

בתאריך 9.12.12 הצטרף סולמי כמורשה חתימה (פרו' - עמ' 1211, ש' 32-23).

בבנק דיסקונט היו נאשם 2 ודורי מורשי חתימה (פרו' - עמ' 1214, ש' 32-27).

בחקירתו הנגדית הטיח התובע בנאשם 2 כי הוא זה שהוציא את הכספים מחשבונות דורן והעבירם חזרה למפקידים - נאשם 5 ודורי, ולמעשה ביצע עסקה סיבובית ובנוסף הגיש תצהיר שקרי לרשות האוכלוסין בו טען בכזב כי לא ידע שהכספים נמשכו.

נאשם 2 השיב תשובה לא עניינית כי נתן את כל הניירת לרשות האוכלוסין, כולל חשבונות הבנק והם בדקו ואישרו.

נאשם 2 וכן נאשם 5, בהקשר דומה, טענו כי אין הכרח להשאיר את ההון העצמי בחשבון. די בכך שיוצג קיומו של ההון העצמי בעת ההצהרה בפני הרשות ואין מניעה להוציאו מהחשבון לאחר מכן. נאשם 2 טען כי בשום מקום לא רשום שהכסף שהופקד כעושר פיננסי אסור בהוצאה וחייב להישאר כל חיי החברה כפיקדון, לצורך כך קיימות ערבויות. נאשם 2 הסתבך בתשובותיו בנושא זה ואף סתר את עצמו. בהזדמנות אחת אישר שכסף נכנס ויצא אך הוא לא ידע אם כסף זה קשור לעושר הפיננסי (פרו' - עמ' 1258, ש' 25 - עמ' 1259, ש' 15, עמ' 1266, ש' 10-2). נשאל כיצד העביר חזרה את 800,000 הש"ח והשיב כי בד"כ מדובר בהעברות בנקאיות (פרו' - עמ' 1264, ש' 24 - עמ' 1265, ש' 3). שב ואמר כי **למרבה הצער** הפיקדונות נמשכו לאחר מתן אישור רה"ח ע"י דורי שאף הוא היה מורשה חתימה בחברה (פרו' - עמ' 1256, ש' 29 - עמ' 1257, ש' 1). אם היה דורי מעדכן אותו הוא היה אומר לו **שאינו יכול למשוך את הכספים עד שאין כסף חלופי כי ככה למעשה מרמים את התמ"ת**. לא יצר מיוזמתו פנייה לתמ"ת כי התחיל להזרים כסף חדש (ת/44, עמ' 6, ש' 157-166). **לבסוף העיד נאשם 2 כי אפשר למשוך אך צריך לדווח על כך ואישר שאמר שאם נמשכים כספים צריך להזרים כסף אחר פנימה** (פרו' - עמ' 1266, ש' 23 - עמ' 1267, ש' 4).

התובע הטיח בו כי לא סביר שלא ידע שהוציאו מהחשבון 2 מיליון ₪ והותירו אותו עם 37,000 ₪ בלבד. נאשם 2 השיב כי בתצהירו כתב שזה לא היה בסדר. טען כי זו היתה טעות שלו שלא הבחין בכך, הדברים תוקנו והוסברו לתמ"ת וזה מצידו אפשר לדורן לחזור לפעילות שגרתית (פרו' - עמ' 1257 - 1258, פרו' יום 29.4.18 מוקלד - עמ' 1205, ש' 20-7).

29. המסקנות והקביעות העולות מן הדברים:

כפי שפורט לעיל, נאשם 2 הוא האדם שהתנהל מול הרשות בכל הקשור לדורן לרבות בקשות ההיתרים, הסדרת האישורים, מתן מענה בשימוע והצהרות שנתן בכזב כבעליה. נאשם 2 ניסה להסביר את משיכת כספי ההון העצמי מחשבונו של דורן **בסמוך** להצהרת רה"ח מטעם דורן על קיומו כנדרש. עוד ניסה לתת טעם להצהרתו לפיה בחשבונו של דורן מצוי ההון הנדרש לקבלת ההיתר, שעה שבחשבון היו 37,000 ₪ בלבד. עצם העובדה שנאשם 2 לא אחז בגרסה אחת ועקבית להתנהלותו היא לבדה מצביעה על חוסר תום ליבו. לכך יש להוסיף את טיבם הבלתי סבירים של

נימוקיו. הוא שלח לרשות הסברים מגוונים וסיבות מופרכות לכך שמילא בטפסים סכום הון עצמי שאינו משקף את המציאות. כך למשל טען על העתקת הסכום בטעות מבעלים קודמים, אלא שאלו לא היו קיימים והוא זה שמילא את כל הבקשות. עוד הסביר על מתן אישור מטעם הרשות לכניסת בעל מניות נוסף, אך בעל מניות כזה כלל לא דווח. טען כי משיכת הכספים לא היתה בדיעתו שעה שהוא בעל זכות החתימה בחשבון ועוד. הגם שאישר באחת מגרסאותיו שאין למשוך את הכספים עד שאין כסף חלופי בחשבון **כי יש בכך מעשה מרמה כלפי התמ"ת** וכי לא היה כל היגיון שהכספים ימשכו, לא הפריעו לו הבנותיו אלה לטעון בעדותו שאין כל מניעה למשוך את כספי ההון העצמי. גם נאשם 5 טען טענה דומה. מצאתי לדחות טענה זו ואיני סבורה כי יש מקום להכביר מילים על כך. הצורך בהצגת איתנות פיננסית מוצדק וברור. הרשות מבקשת להבטיח את התשלומים לעובדים הזרים ואת תשלומי האגרות ועל החברה מוטלת החובה להוכיח כי היא עומדת בדרישה זו בכל רגע נתון. במילים אחרות, ההון העצמי חייב לעמוד בעינו לא רק בעת הגשת הבקשה כי אם בכל תקופת פעילות החברה. לכל הפחות נדרשת החברה לדווח על שינוי במצב לרשות כבר ברגע השינוי ולקבל עמדתה. הסמיכות בין שליחת המכתב המצביע על קיומו של ההון העצמי בחשבון לבין משיכת ההון העצמי מהחשבון מעידה על חוסר היושר בהתנהלות מול הרשות.

לאור האמור לעיל, מצאתי לקבוע כי הנאשמים ידעו כי לצורך החלטתה בבקשת ההיתרים נדרשת הרשות לבחון קיומו של הון עצמי ועל הון זה להישאר בחשבון כמוצאה. לפיכך הציגו מצג על קיומו של הון זה ומשכו אותו מיד לאחר מכן בלא לדווח על כך לרשות. בהתנהלותם זו ניצלו הנאשמים את העובדה כי לרשות אין סמכויות חקירה נרחבות ויחסיה עם המבקשים מתבססים על יחסי אמון, והונו אותה.

עוד מצאתי לקבוע כי מהראיות עולה מעורבותו העמוקה של נאשם 2 בהצגת המצג הכוזב בפני הרשות, הכול תוך מטרה לקבל במרמה את ההיתרים. אין המדובר במילוי טופס יחיד שאף הוא חמור כשלעצמו, אלא במגעים שוטפים ואינטנסיביים, במכתבים והצהרות, הסברים ושימועים שבכולם הציג עצמו נאשם 2 כבעליה של דורן. הוצאת ההון העצמי מצביעה על כוונת מרמה עמוקה אף יותר. הנאשמים חפצו בהיתר כך שמעבר להצגתו של נאשם 2 בכזב כבעלים הציגו בכזב גם את הימצאות ההון העצמי הנדרש.

30. בסופו של יום, הצליחה דורן להעלות את ההון העצמי באופן דרמטי. תוך 7 חודשים קפץ הונה העצמי מ-37,000 ₪ למיליון וחצי ₪. כלומר מ-12/12 עד 7/13 חלה קפיצה וההון העצמי עמד על 1,484,000 (פרו' - עמ' 322, ש' 14-7).

בעדותו אישר נאשם 2 כי בשנת 2013 הודיע לרשות האוכלוסין שהצליח להעמיד הון עצמי וערבויות מתוך הכספים שבחשבון ע"ש דורן שרשום על שמו, שכן בתקופה זו סולמי התחיל להזרים כספים (פרו' - עמ' 1248, ש' 20-14).

31. בדצמבר **2016** החליט מנכ"ל הרשות לשלול את ההיתר של דורן, לאחר אי תשלום אגרות ופיקדונות לעובדיה. הפיקדון נועד לפיצויים ולפנסיה והיה איחור בהפקדת הפיקדון במשך תקופה ארוכה מאד. לאחר מספר אזהרות ושימועים ומשהתאגיד לא עמד בהתחייבויותיו החליט המנכ"ל לשלול את ההיתר (פרו' - עמ' 10-4).

נאשם 2 נשאל על כך שבכל הבקשות עליהן חתם עד לשנת 2016 רשם שהוא הבעלים האמיתי, שהוא זה שנתן את הלוואות הבעלים והעמיד את ההון העצמי והערבויות. נאשם 2 הכחיש ופירט על הפקדות הכספים מסולמי ומהבנקים (פרו' - עמ' 1253, ש' 21-1).

גרסת נאשם 2 באשר למעורבותו של נאשם 5:

32. בהודעות נוספות שגבו מנאשם 2 הועלה **ביוזמת החוקרים** שמו של נאשם 5. נאשם 2 נשאל אודות חלקו וכך אמר: **"דורי ורן החליטו להקים חברה לתאגיד כוח אדם לעובדים זרים אבל רן לא יכול להיות בעלים של תאגיד בגלל עבר נגוע."**

פנה אליו דורי ואמר שנקים ביחד חברה שאני אהיה בה 50%, דורי יהיה 50%. הסכמתי ואמרתי לדורי שאין לי כסף להשקיע ברמה של 50%. דורי הסכים שאני אהיה רשום כ-50% בחברה ודורי יהיה ככה. העניין שרן נכנס לתמונה כנראה שהוא סגר עם דורי שהוא יזרים כסף לחברה, כך אני משער, זאת בעקבות שיחות שהיו לי עם דורי. **גם השם של החברה מורכב מהשמות דורי ורן" (ת/41, עמ' 13, ש' 440 - עמ' 14, ש' 444).**

בהודעה נוספת אמר נאשם 2 כי **נאשם 5 לא יכול היה להירשם בתמ"ת** כי בתקופת רנדר נרשם שיש לו עסקאות מפוקפקות. כשנרשמו בתמ"ת לא ידע מה מעמדו של נאשם 5 בדורן **וחשב שנאשם 5 נתן לדורי כסף תמורת איזה חלק** אך אין לו מושג **(ת/42, עמ' 6)**. נאשם 2 עצמו השקיע בדורן 50,000 ₪ **(ת/42, עמ' 3)**. ובנוסף: "אני לא ידעתי על חלקו של רן עוזר בדיוק אבל כן ידעתי שהוא טומן את ידו בצלחת, **ידעתי שהוא חלק מדורן...**" **(ת/41, עמ' 15, ש' 16)**.

ועוד: "החברה נרשמה כתאגיד עובדים זרים ברשם החברות בפברואר 2011... דורי כליפא פנה אליי כי הוא הכיר אותי מחברת סטון והוא הציע לי להיות 50% בחברה החדשה שהיא תאגיד לעובדים זרים". נשאל מדוע דורי פנה אליו אם הוא ממילא אינו משקיע כסף והשיב: **"כנראה כדי לשים אותי פרונטר, למרות שדורי נקי ואין לו בעיה להיות בפרונט. כנראה שהוא צריך מנכ"ל שימנכל לו את החברה"** **(ת/41, עמ' 15, ש' 503-508, ת/42, עמ' 6, ש' 174-170)**. בעדותו נשאל על אמירה משמעותית זו והשיב תשובה לא עניינית (פרו' - עמ' 1239). כפי שעולה מתמליל חקירה אחרת מיום 12.1.17, אמר נאשם 2 בהקשר אחר כי הוא היה פרונטר: "פרונטר אני אמרתי את זה...ידעתי את זה" **(ת/93, תמליל חקירת נאשם 2 מיום 12.1.17, עמ' 15, ש' 17-23)**.

עוד אמר נאשם 2 כי בפועל הוקמה החברה על ידו ועל ידי דורי. הם שנגשו לרשויות כדי לרשום אותה. כנראה היתה הסכמה בין דורי לנאשם 5 על חלקו של נאשם 5 בדורן. זאת אומרת חלוקת רווחים והשקעה, אבל לא נאמרו לנאשם 2 אחוזי החלוקה ביניהם. נאשם 2 ידע שבשלב שמכרו את דורן לירון סולמי **רן ודורי** יצאו מהתמונה וסולמי נכנס לתמונה **(ת/42, עמ' 6)**.

נאשם 2 העיד כי לדורן היתה מזכירה, אנשי שטח, הנהלת חשבונות, עו"ד ומערכת שכר. הכול בוצע באישור עו"ד ורואי חשבון (פרו' מוקלד - עמ' 1204, ש' 15-20). אישר שלמרות היותו רשום כבעלים של 50% מדורן מעולם לא קיבל רווחים מהחברה גם כאשר עבדה והרוויחה היטב (פרו' - עמ' 1238, ש' 13-16). דורי מכר לנאשם 2 את מניותיו תמורת 1 ₪ (פרו' - עמ' 1244, ש' 29-32).

בנוסף לדבריו אלו אישר נאשם 2 גרסאות נוספות:

נאשם 2 אישר שדורי אמר לו **שיחד עם נאשם 5 ניסה להקים חברה לעובדים זרים** אבל נאשם 5 אינו יכול להיות בעלים של תאגיד (פרו' - עמ' 1223). אישר שנאשם 5 לא יכול היה להקים תאגיד כי לא עמד בקריטריונים בשל עבר נגוע **"היה לו עבר נגוע, הוא לא יכול לגשת, אני מודה"**. הכחיש את הטענה שהוא נרשם במקום נאשם 5 (פרו' - עמ' 1226, ש' 13-24).

עוד אישר את שאמר בהודעתו **(ת/37) שהוא עצמו הקים את דורן בשנת 2012 לערך והוא הבעלים היחיד**. אישר גרסה נוספת שלו לפיה החליט בשנת 2011 להקים בעצמו תאגיד **וקנה תאגיד בתהליך הקמה מדורי**, אתו היה לו עמוד 17

קשר מחברת סטון (פרו' - עמ' 1224, ש' 8-14).

ובורסיה שונה, כאשר נשאל מדוע דורי נזקק לו השיב "תשאל את דורי, הוא רוצה שותף שיהיה 50% בחברה" (פרו' - עמ' 1224, ש' 19-25).

עוד אמר כי לא רצה להירשם רק כמנכ"ל כדי שלא יפטרו אותו בקלות כפי שקורה פעמים רבות בתחום (פרו' - עמ' 1233, ש' 5-24). לו עצמו לא היה כסף לרכוש 50% מדורן (פרו' - עמ' 1234, ש' 16-21).

נאשם 5 אף פעם לא דיבר אתו על ענייני החברה אלא רק בזמן המכירה לסולמי, אז התקשר אליו **נאשם 5** ואמר: "אנחנו נמצא מישהו שילווח כספים וישקיע בחברה" (ת/42, עמ' 6, ש' 175-179).

על דבריו אלו חזר נאשם 2 בעדותו ואמר כי בתחילת דרכה של דורן לא דובר אתו על מצב שנאשם 5 חולק את ההחזקה בחברת דורן עם דורי (פרו' - עמ' 1209, ש' 19 - עמ' 2010, ש' 2).

נאשם 5 לא שוחח אתו על הנושא כלל פרט לפעם אחת בה אמר לו שהוא - נאשם 5 ודורי ינסו למצוא עזרה במקום דורי. שמו של נאשם 5 לא הוזכר בפניו בכל ההליך (פרו' - עמ' 1210, עמ' 1230, ש' 7-8).

33. תמיכה נוספת לטענת המאשימה בנוגע לבעלותו של נאשם 5 בדורן:

בעת הקמת דורן ביום 2.2.11 היה נאשם 2 מורשה החתימה היחיד בבנק הפועלים (ת/156).

בתאריך 9.12.12 הצטרף סולמי כמורשה חתימה (פרו' - עמ' 1211, ש' 23-32).

בבנק דיסקונט היו נאשם 2 ודורי מורשי חתימה (פרו' - עמ' 1214, ש' 27-32).

בתדפיס חשבון הבנק של דורן בבנק דיסקונט, תדפיס מחודש יולי 2012, נראית העברה בסך 180,000 דולר מחברת סטון שבבעלות נאשם 5 וגם הפקדה של משה עוזר, דודו של נאשם 5. נאשם 2 העיד כי הכסף הופקד וכעבור 5 ימים נמשך חזרה - נאשם 2 עצמו החזיר את הכסף. לאור זאת נשאל, כיצד אמר לארזני שלנאשם 5 אין נגיעה בדורן והשיב: "נכון. אין נגיעה" (פרו' יום 29.4.19 - עמ' 1215, ש' 1 - עמ' 1216, ש' 14, עמ' 1227, ש' 9-16).

נאשם 2 נשאל מדוע נאשם 5 ודודו הפקידו את הכספים השיב כי אינו יודע, כנראה שדורי ביקש זאת מהם. עוד אמר כי דיבר עם דורי מדי יום "וביקשתי שהכספים האלה לא יהיו בחשבון". יצוין כי דברים אלו שנאמרו מפי נאשם 2 לא הפריעו לו להמשיך ולטעון כי "אין שום קשר בין רן לדורן" (פרו' - עמ' 1217, ש' 24 - עמ' 1218, ש' 5).

עוד אמר לגבי נאשם 5: "זה שהוא צד שלישי, השקיע כספים, מה אני יכול לעשות עם זה?" (פרו' - עמ' 1242, ש' 2-3).

34. המסקנות והקביעות העולות מן הדברים:

א. לאור גרסתו של נאשם 2 הריני קובעת כי הוא ידע והבין שנאשם 5 היה מנוע מלקבל היתר לבעלות על תאגיד: "היה לו עבר נגוע, הוא לא יכול לגשת, אני מודה".

ב. נאשם 2 ידע שתפקידו בדורן היה להיות פרונט לבעלים האמיתיים, נאשם 5 ודורי, ולשמש כמנכ"ל ומנהל

החברה. דורי פנה אליו "כנראה כדי לשים אותי פרונטר...כנראה שהוא צריך מנכ"ל שימנכל לו את החברה". וכן: "פרונטר אני אמרתי את זה...ידעתי את זה". לנאשם 2 עצמו לא היה את הסכום הדרוש לרכישת 50% מדורן אך **היה לו מניע ואינטרס** להירשם כבעלים. לדבריו, הוא לא רצה להירשם רק כמנכ"ל כדי שלא יפטרו אותו בקלות כפי שקורה פעמים רבות בתחום.

בסיכומיו טען ב"כ נאשם 2 כי הרשות אישרה את נאשם 2 כמנהל והוא ניהל את דורן כמו "בית מרקחת" אלא שבבקשות ההיתרים הוצג נאשם 2 גם כבעל 50% ממניות דורן (כך לדוגמא ת/58).

אני קובעת כי נאשם 2 היה מנהלה של דורן אך לא בעליה. מילוי בקשות ההיתר על ידי נאשם 2 תוך חתימתו על החזקת מניותיה היתה שקרית שכן נאשם 5 היה בעל המניות ונאשם 2 החזיקן עבורו.

ג. אני קובעת כי נאשם 2 ידע כי נאשם 5 ודורי הם בעליה של דורן ומחזיקים ב-50% ממניותיה כל אחד. בגרסתו ניסה נאשם 2 ככל יכולתו לצמצם את הבנתו בעניין וטען כי הבין שלנאשם 5 היתה מעורבות כלשהי בדורן אך זו לא היתה ברורה לו עד תום. נוכח מעורבותו בדורן ומכלול הראיות שפורטו גרסתו זו נדחת על ידי. שם החברה הוא על שמות בעליה **דו[ר] ורן**. דורי אמר לו שניסה יחד עם נאשם 5 להקים חברה לעובדים זרים אבל נאשם 5 אינו יכול להיות בעל תאגיד. נאשם 5 עצמו פנה אליו, בעת יציאתו של דורי ואמר לו "אנחנו נמצא מישהו שילוה כספים וישקיע בחברה". דבריו כי חשב שנאשם 5 נתן לדורי כסף תמורת איזה חלק וכי "ידעתי שהוא חלק מדורן" ממחישים היטב את הבנתו.

ד. תמוהה במיוחד טענתו של נאשם 2 כי לנאשם 5 אין כל נגיעה בדורן זאת גם נוכח העברות כספיות שביצע נאשם 5 לחשבונה של דורן. נאשם 2 לא רק שידע על העברות אלו אלא שהוא בעצמו, לפי דבריו, החזירן, בעסקה סיבובית, לנאשם 5. לאור זאת לא אוכל לקבל את טענתו שעל אף העברות כספיות אלה לא היתה לנאשם 5 נגיעה בדורן. נאשם 2 העיד כי ביקש מדורי מדי יום שהכספים שהופקדו מטעם נאשם 5 לא יהיו בחשבון. אין זאת כי נאשם 2 הבין את המרמה ואת הסיכון בהופעת כספי נאשם 5 המוסתר, בחשבונה של דורן. אני קובעת כי נאשם 2 היה מודע היטב למעורבותו ולחלקו של נאשם 5 בדורן, היינו היות נאשם 5 בעליה של 50% מדורן. זאת ועוד, כפי שיפורט בהמשך, מתוך הקפדה על העלמתו של נאשם 5 ממעורבות בדורן, מחק נאשם 2 את פרטיו של נאשם 5 מהמסמך הבנקאי המעיד על העברת הכספים מנאשם 5 לדורן.

ה. באשר לרעיון הקמתה של דורן סיפק נאשם 2 שלל גרסאות: הוא עצמו הקים לבדו את דורן; הוא קנה תאגיד בתהליך הקמה מדורי; דורי פנה אליו שיקים אתו חברה ועוד כפי שפורט לעיל. שלל הגרסאות מצביע על העדרה של גרסת אמת אחת. האמת היא שדורי ונאשם 5 הקימו את החברה יחדיו ונאשם 2 שימש להם כפרונטר.

ו. מצאתי לקבל את דבריו של נאשם 2 כי הוא משך לעצמו משכורת וכי לא נהנה מרווחיה של דורן. גרסתו זו לא נסתרה על ידי ראיות אחרות. הדבר מאשש מחד את טענת המאשימה כי נאשם 2 שימש כפרונטר לבעלים האמתיים שכן אין זה מנהג בעלים למשוך משכורת בסכום לא גבוה ושאינו עולה בקנה אחד עם רווחי החברה ומאידך תוחם את חלקו של נאשם 2 בפרשה לכזה שחרף מעורבותו ושותפותו במעשים, הרווחים לא הגיעו לכיסו.

35. בעבר עבדו נאשמים 2 ו-5 ודורי יחדיו גם בחברת סטון. נאשם 2 תיאר את חלוקת התפקידים ביניהם. מדבריו עולה כי חלוקת התפקידים ביניהם בחברת סטון היתה דומה לזו שבדורן.

נאשם 2 אישר שבסטון היה דורי בעלים בכ-20% ונאשם 5 ואביב מאירי אף הם היו הבעלים של סטון. עם זאת מי שהיו רשומים כבעלים היו הוא עצמו ואדם נוסף בשם ווינשטיין. הוא עצמו היה רשום כבעלים בסטון ומאחורי הקלעים פעלו דורי, נאשם 5 ומאירי. נאשם 2 טען כי הוא היה הבעלים בפועל כי עובדה שהיה רשום כבעלים. עוד אמר שהוא היה המנכ"ל (פרו' - עמ' 1219).

נאשם 2 אישר שאמר בחקירתו המנהלית שעזב את סטון כי רצה להתרחק מנאשם 5, עובדה שאינה מתיישבת עם הישגותיו במשרד עם נאשם 5 גם לאחר מכן שעה שדורן הוקמה. בעדותו אמר כי אינו מתכחש לכך אך השיב תשובה מתחמקת שאינה מסבירה את התנהלותו זו (פרו' - עמ' 1220, ש' 10 - עמ' 1221, ש' 2).

המסקנה העולה מן הדברים הינה כי חלוקת הסמכויות הכוזבת בדורן לא היתה המקרה הראשון בו שימש נאשם 2 כפרונט לנאשם 5 ולדורי. דגם זהה של חלוקת סמכויות היה **לגרסת נאשם 2 עצמו** גם בסטון. צודק ב"כ נאשם 5 בטענה כי בעניינה של "סטון" לא הוגש כתב אישום ולא נקבעו ממצאים לגבי התנהלות הנאשמים שם אלא שנכח אמירותיו המפלילות הברורות של נאשם 2 בעניין מצאתי כי יש לתת לכך משקל ראייתי ותמיכה לראיות הנוספות שהוצגו בפני.

כתובתה של דורן

36. נאשם 2 אישר, לאחר תשובות פתלתלות בעניין, שעבד במשרדו של נאשם 5 ברחוב הספיר 3 ואז עבר למשרדו של נאשם 5 ברחוב מנחם בגין.

נאשם 2 אישר כי הכתובת הראשונה של דורן **במסמכי הבנק** הייתה רחוב מנחם בגין 16, רמת גן - **כתובת משרדו של נאשם 5**. לדבריו ישב במשרדו של נאשם 5 ברחוב מנחם בגין כחצי שנה לכן הוא ודורי רשמו את כתובתה של דורן בכתובת זו, שכן לא היתה לו כתובת אחרת. לאחר מכן דיווח על שינוי כתובת כאשר עם מעברו של סולמי לדורן העביר את המשרדים בסוף 2012 לרחוב ההגנה בראשל"צ, מקום משרדו של סולמי, בצמוד לחברת נופר. היה שם מקום פנוי והמיקום היה נוח עבורו (פרו' - ישיבת יום 29.4.18, עמ' 1212, ש' 1-7, עמ' 1217, ש' 8-13, עמ' 1221-1222, עמ' 1248, ש' 6-7, עמ' 1204, ש' 4-5).

נאשם 2 אישר כי **ברשות האוכלוסין** נרשמה כתובתה של דורן **ככתובת ביתו של דורי**, רחוב הנדיב בהרצליה (ת/58, ת/60, ת/61 פרו' - ישיבת יום 29.4.18, עמ' 1216, ש' 25-27).

המסקנה העולה מן הדברים היא כי בתכנון קפדני ובחשיבה מראש דווחה כתובתה של דורן במסמכי הבנק - שאינם חשופים לרשות - ככתובת משרדו של נאשם 5. במסמכים שהוגשו לרשות עם זאת נרשמה כתובתו של דורי. הנאשמים לא נתנו תשובות מניחות את הדעת לרישום כתובות שונות.

לפיכך אני קובעת כי המטרה ברישום הכתובות כפי שבוצע היתה חלק ממזימת המרמה שמטרתה להעלים מהרשות את מעורבותו של נאשם 5 בדורן.

השם דורן

37. בהודעתו אמר נאשם 2 כי שם החברה דורן מורכב מהשמות דורי ורן (ת/41, עמ' 13, ש' 440 - עמ' 14, ש' 444). בעדותו חזר על כך שמשמעות השם דורן היא דורי ורן. דורי הציע את השם והוא הסכים "זה לא ע"ש רן עזר ובכלל לא משנה מה שם החברה" (פרו' - ישיבת יום 29.4.18, עמ' 1228, ש' 2-15).

שמה של החברה במקרה זה מעיד כאלף עדים על בעליה, דורי ורן. עדותו של נאשם 2 כי השם המופיע הינו על שם רן אך אין הכוונה לרן עזר אינה סבירה בלשון המעטה. תשובתו זו הינה דוגמא נוספת הממחישה בפשטות את התחמקותו ממתן עדות בהירה ואמיתית.

עבירת הזיוף

38. כפי שנאמר מעלה, טענה המאשימה כי במהלך ניהול ההוכחות עלה כי נאשם 2 זייף תדפיס עו"ש של בנק דיסקונט לחודש יולי 2012 בכך שמחק ממנו את פרטי מעביר הכספים לדורן - נאשם 5 ודודו (ת/192). התדפיס הוגש לרשות האוכלוסין במטרה לתמוך בתצהירו אודות קיומו של ההון העצמי הנדרש (ת/73). נאשם 2 הוזהר, במהלך עדותו, מפני הרשעה בעבירה של זיוף וניתנה לו אפשרות להביא עדים כרצונו לתמיכת גרסתו. בסיכומיה עתרה המאשימה להפעלת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982 על ידי בית המשפט ולהרשעת נאשם 2 בעבירה נוספת זו לפי סעיפים 418 ו- 420 לחוק העונשין. לחילופין, באם יחליט בית המשפט שלא להרשיע את נאשם 2 בעבירת הזיוף, עתרה המאשימה לקבוע כי מדובר בנסיבה מחמירה לעבירת קבלת ההיתר והרישיון להעסקת עובדים זרים (ס' 82 לסיכומי התביעה).

המאשימה טענה כי במסמכים המזויפים - מסמכי עו"ש של בנק דיסקונט שהוגשו לרשות במטרה להוכיח לה כי ההון העצמי של דורן קיים כנדרש - **הוסתרה כל מעורבות מצד נאשם 5.**

כעולה מהמסמכים, העביר עו"ד יאיר דוד ביום 16.9.13 לארזני באמצעות פקס תצהיר של נאשם 2 (ת/73) בו הסביר נאשם 2 כי לא היה מודע לכך שדורי משך את כספי ההון העצמי. לתצהיר צורף תדפיס בנק דיסקונט (ת/192) ממנו עולה קיומו של ההון העצמי הנדרש. תדפיס הבנק שהועבר - ת/192 - דומה לתדפיס המקורי - (ת/193) אך מצוי בו שינוי מהותי. השינוי הוא היעלמותם של שמות המפקידים שהופיעו בדף העו"ש המקורי, "רם סטון" שבבעלותו של נאשם 5, ומשה עזר דודו של נאשם 5, **אלו נמחקו מתדפיס הבנק.**

נאשם 2 כפר בזיוף ואמר כי לא מחק את הפרטים וכי ולא מדובר באותם תדפיסים (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1214, ש' 1-4).

המאשימה ציינה הן בסיכומיה והן במהלך חקירת נאשם 2 בעניין כי "התצהיר אותר בין מסמכי הרשות, אחרי שהועבר אליה בפקס מדורן וכי: "...יש לציון כי בחומרים שנתפסו על ידי משטרת ישראל במשרדיה של דורן ובחזקתו של מרגלית, חסר התצהיר והמסמכים המצורפים לו, על אף שקיימים קלסרים ובהם מסודרים כלל מסמכיה של דורן, כך שחוסרו של מסמך זה בולט" (ס' 65, לסיכומי התביעה). בחקירתו הפנה נאשם 2 את ב"כ המאשימה לחפש את התצהיר אצל עורך הדין אך לא הסכים לוותר לצורך כך על חיסיון עו"ד לקוח (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1242).

עוד יצוין כי בחקירתו הנגדית **אשר נאשם 2 כי הוא זה שהוציא מהבנק את התדפיס**, שכן הוא היחיד שהיה אותו זמן בעל זכות חתימה בחשבון פרט לדורי שלא היה בתמונה כבר מסוף 2012 (פרו' - עמ' 1241-1242).

לתמיכה בטענתה זימנה המאשימה את פקיד הבנק מר אלי ירושלמי (להלן: "ירושלמי") המכהן מזה 20 שנה כמנהל הגניזה בבנק דיסקונט. ירושלמי העיד כי ביצע בדיקה והוציא שוב את תדפיס ת/193 - התדפיס שהוציא הוא ת/217. ירושלמי ערך השוואה למסמך ת/192 ומצא שת/192 אינו זהה לדף המקור שברשותו. בתדפיס ת/192 פרטי ההעברה אינם שלמים ולא ייתכן שתדפיס ת/192 יצא מהבנק בתצורתו זו. ירושלמי בדק האם ייתכן שיצא מסמך שחלק מפרטי ההעברה חסרים ומצא שהדבר אינו אפשרי בנתוני מסמך זה (פרו' - ישיבת יום 20.11.18, עמ' 113-114). ב"כ נאשם 2 טען כי נאשם 2 הוציא תדפיס זה מהאינטרנט. ירושלמי השיב: "למיטב ידיעתי, באופן שהמסמך הזה נראה, הוא לא יצא מהאינטרנט" (פרו' - ישיבת יום 20.11.18, עמ' 116, ש' 24-25). מסמכים נוספים עליהם נשאל ירושלמי בחקירתו הנגדית הוגדרו על ידו כשאליות שאינן המסמך מושא המחלוקת (פרו' - ישיבת יום 20.11.18, עמ' 116).

המסקנות והקביעות העולות מן הדברים:

נאשם 2, שהיה בעל זכות חתימה בחשבון, פרט לדורי שעזב כבר, אישר בעדותו את הוצאת התדפיס על ידו. ברי כי מחיקת מקור המימון - נאשם 5, לא נעשה במקרה אלא בהמשך לתכנון של הקמת וניהול התאגיד תוך הסתרתו. ירושלמי העיד כי המסמך המזויף לא יצא בתצורתו זו מהבנק ומצאתי לקבל את דבריו.

לנאשם 5 לא יוחסה עבירה זו.

התלבטתי אם לקבל את עמדת המאשימה ולעשות שימוש בסמכותי על פי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982 ולהרשיע את נאשם 2 בעבירות הזיוף והשימוש במסמך המזויף, שכן הנאשם הוזהר רק בעת עדותו ודבר זה עלול לכאורה לפגוע בזכותו של נאשם 2 להיערך להגנתו מבעוד מועד, שעה שבידי המאשימה היו המסמכים הנחוצים לייחוס עבירה זו לנאשם והיא לא עשתה כן. לאור האמור איני מוצאת לנכון להרשיע את הנאשם בעבירת הזיוף אף שניתנה לו ההזדמנות להתגונן כראוי.

גרסתו של נאשם 5:

39. מעמדו של נאשם 5 בדורן נדון ממושכות על ידי הצדדים. החלק המיוחס לו קשור לבעלותו על דורן בשלב הקמתה. שמו אינו מופיע במסמכי החברה ובבקשות לקבלת היתר. החוקרים מצאו לנכון לחקור אותו בעקבות חקירתו של סולמי בה עלה שמו לראשונה.

סמוך למועד היכנסו של סולמי לדורן יצא נאשם 5 מהתמונה.

נאשם 5 נחקר במשטרה חקירה אחת בלבד. חלקה הראשון של החקירה היה תשאול שלא נרשם ובהמשך לה וברצף המשיכה חקירה שהועלתה על הכתב. **לכל אורך** החקירה הוקלט נאשם 5 ותמלילי חקירתו כולה, לרבות התשאול, הוגשו כראיה - **ת/48 א'.**

בעדותו אמר נאשם 5 כי היה מופתע מהחקירה, תושאל באגרסיביות, היה טרוד בעניין עסקיו ובלשונו "הייתי בבלבלה" (פרו' - עמ' 1380-1381, עמ' 1387).

מצפייה בקלטת החקירה ומעיון בהודעתו ובתמלילה ניכר כי נאשם 5 היה לחוץ במהלך החקירה. הוא חזר שוב ושוב על כך שלא עשה כל רע. הרבה להסיט את הדיון ולהתחמק מהשאלות הרלוונטיות.

40. נאשם 5 מסר לחוקריו כי בתקופה שדורי ונאשם 2

הגישו בקשה לקבלת רישיון לתאגיד דורן, הוא עבד עם דורי באותו משרד ברחוב מנחם בגין 16 בר"ג. דורי ונאשמים 2 ו-5 היו שותפים, אותה עת, במיזם אחר. השלושה עבדו יחדיו שנים רבות בעסקים נוספים (ת/48א', עמ' 15).

בעדותו אמר כי בעבר פתח עם דורי את חברת רנדר בה היו שניהם הבעלים הרשומים. הם עבדו יחד משנת 95 עד שנת 2007. רנדר הורשעה בעבירה מנהלית של ניווד עובדים והצדדים הגיעו לעסקת טיעון ב-2004 לחברה עצמה (פרו' - עמ' 1382). נאשם 5 שיתף פעולה עם דורי ונאשם 2 בפרויקט בפולין וכאמור השלושה חלקו משרד ברחוב מנחם בגין בר"ג (פרו' - עמ' 1383, ש' 20-29).

בעדותו הטיח בו התובע כי **כתובתה של דורן ברשות האוכלוסין נרשמה ככתובתו של דורי** מירב נדל"ן וככל שזה קשור למסמכי הבנק רשומה כתובתה של דורן ברחוב מנחם בגין, היא כתובת משרדו של נאשם 5. על כך השיב כי אין לו מושג מדוע (פרו' - עמ' 1413, ש' 6-28).

נאשם 5 טען בהודעתו כי הוא אינו בעלים בדורן. הוא לא פעל כל פעילות בדורן **ולא קיבל שקל מפעילותה**. נאשם 2 ודורי היו הבעלים. דורי ונאשם 2 הציעו לו להיכנס כמשקיע בדורן, "היו אצלי במשרד, הכול היה ערטילאי, לא היה ברור בכלל מה יהיה". הוא קיבל את הצעתם, בשומרו לעצמו אופציה כלשונו. **אין חוזה** אודות האופציה שניתנה לו. למן ההתחלה לא נרשם בדורן כשותף שכן לא ידע אם ישאר בארץ או יסע לקנדה לניהול עסקיו. הכספים "שהכניס", 300, 400, אלף ₪, שימשו להון העצמי שהיה על דורן להציג, ולערבויות ולאגרות שהיה עליה לשלם (ת/48א' - עמ' 14, ש' 28, עמ' 15, ש' 6-7, עמ' 17-20, עמ' 26, ש' 38 - עמ' 27, ש' 2, עמ' 33, ש' 9-21, עמ' 17, ש' 11-12, ש' 20-27, עמ' 24, ש' 28-34, עמ' 27, ש' 17-23, עמ' 43, ש' 38, עמ' 44, ש' 1) וכן בעדותו (פרו' - עמ' 1385, ש' 1-25).

בעדותו אמר נאשם 5 כי בשנת 2011 נאשם 2 ודורי חשבו לפתוח תאגיד. השניים היו שותפים בדורן. היה צורך בהון עצמי. דורי ביקש עזרה ונאשם 5 העביר כסף ומימן את אגרת הבקשה לרשות האוכלוסין ואגרת הרישיון של התאגיד, שהוגשה באופן רשמי ע"י דורי ונאשם 2, הוא עצמו לא היה מעורב בפעילות של רישום התאגיד והיו לו אפס סמכויות כי לא היה בפנים. את הכסף שנתן העביר דרך אחת החברות שלו, רם סטון. הוא חושב שהעביר 180,000 דולר. **הכסף חזר אליו אחרי שבוע לערך**. לפי הנוהל היה צריך רק להראות את הכסף בחשבון להבטיח שיש לחברה הון עצמי. **לאחר מכן ניתן למשוך אותו בחזרה** כפי שאכן קרה (פרו' - עמ' 1384, עמ' 1389, ש' 5-11, עמ' 1414, ש' 11-30). כפי שכולם עושים (פרו' - עמ' 1385, ש' 10-25, עמ' 1389, ש' 12-14, עמ' 1471, ש' 3-14).

נאשם 5 אישר שדורן קיבלה רישיון באוקטובר 2011 וחיידוש ב-2012. הוא עזב את דורן ב-2012 ובתקופתו לא היתה פעילות אף לא של יום אחד (פרו' - עמ' 1471, ש' 3-14).

כזכור מסר נאשם 2 בהודעתו כי השם דורן בנוי משמותיהם של דורי ורן. נאשם 5 עם זאת היתמם בתשובתו וענה כי אינו יודע מה פירוש השם דורן, "אולי צמח" (ת/48א', עמ' 45, ש' 38-39).

בעדותו הטיח בו התובע כי לחברה הקודמת קראו רנדר והפעם דורן - כששמו של דורי ראשון. על כך השיב כי דורי החליט על השם. אולי היה לו שיקול עתידי מסחרי, כי שם מביא הילה. נשאל מה פירוש השם דורן והשיב, בין השאר: "לא יודע. לא מעניין אותי מה זה דורן". **אינו יודע מדוע מרגלית וסולמי אומרים שזה צירוף של רן ודורי**, אינו יכול לשלוח בדבריהם (פרו' - עמ' 1420, ש' 4 - עמ' 1421, ש' 6).

41. נראה כי נאשם 5 עצמו התקשה להגדיר את מעמדו בדורן:

השקעה

א.

עמוד 23

"אתה יכול לנסח... לקרא לי משקיע... **בוא מצאתי לך ניסוח, תקרא לי משקיע...**" (ת/48א', עמ' 24, ש' 2-3).
השקעתי בדורן 50% לא הייתי הבעלים (ת/48א', עמ' 72, ש' 36-37).

נאשם 5 טען כי אין כל בעיה להיות משקיע לא מדווח. כועס על עצמו רק על כך שלא עשה הסכם שהיה פותר את כל הבעיה. לא קיים הסכם כי סמך על דורי שיחזיר לו את כספו, לא ראה בכך פסול (ת/48א', עמ' 58, ש' 1, ש' 4-5, ש' 21-22, ש' 27-39).

הסניגור הביא מעדותה של ארזני מיום 19.10.17 שם אמרה שמעולם לא הוגשה לרשות בקשה של אדם להשקיע מיליון ₪ בתאגיד, אך לא לעבוד. נאשם 5 אמר שהנוהל לא עניין אותו הוא שיתף פעולה עם דורי ועם נאשם 2 אותם מכיר שנים (פרו' - עמ' 1389, ש' 15-23).

בניגוד להודעתו, טען בעדותו כיהוא **לא השקיע** אלא נתן הלוואה עם אופציה, ומבחינתו זו השקעה. לא משנה איך קוראים לזה, הוא לא היה פעיל בתאגיד (פרו' - עמ' 1418, ש' 30-31).

הלוואה

ב.

נאשם 5 אמר בהודעתו כי אינו מוצא כל מניעה להיכנס כמשקיע בתאגיד, **ניתן לקרא לזה הלוואה** (ת/48א', עמ' 59, ש' 36-39).

אופציה

ג.

עוד אמר כי מדובר **באופציה** שניתנה לו בשל הכנסת כספי הערבות לדורן על ידו (ת/48א', עמ' 33, ש' 20-21, עמ' 62, ש' 38-39). בעדותו חזר על גרסתו כי היתה לו בדורן אופציה שלא מומשה (פרו' - עמ' 1413, ש' 6-28).

התובע שאל האם מדובר באופציה להיות הבעלים? להיכנס לתאגיד בתור מה? ונאשם 5 השיב שאינו יודע, שיווק, מנהל שיווק, מה זה משנה (פרו' - עמ' 1419, ש' 8-18).

התובע הטיח בו שכבר באוגוסט 2012 היתה פעילות בסך מאות אלפי שקלים בדורן ובאותה עת היה נאשם 5 מושקע בה. נאשם 5 השיב שהוא לא היה מעורב בשום פעילות. היה בגדר מלווה ולא מימש את האופציה (פרו' - עמ' 1471, ש' 15-24).

התובע טען כי מי ששמר לעצמו אופציה של 50% בתאגיד הוא בעצם בעל שליטה בתאגיד ועל כן היה צריך להופיע ברישומים. נאשם 5 השיב שדובר בהלוואה בלבד ואם היה מחליט לממש את האופציה היה נרשם כנדרש (פרו' - עמ' 1416, ש' 27 - עמ' 1417, ש' 6).

בהודעתו נשאל "למה שמת ערבות... אם לא רצית להיכנס, ולא נכנסת?" השיב: **"בהתחלה אמרנו בוא נראה אולי הוא שווה, אבל אחרי זה ראינו שהכסף הוא לא כדאי"** (ת/48א', עמ' 21, ש' 3-8).

אם היה מחליט לקחת חלק בניהול התאגיד ולהיות בעל שליטה היה נרשם (פרו' - עמ' 1386, ש' 20-23).

42. כמו במקרים רבים נוספים כך בנושא העברת כספו לדורן, ניכר שנאשם 5 התחמק בתשובותיו ממענה ענייני, הרבה לתקוף את חוקרי המשטרה והתובע. כאשר הסתבך בתשובותיו טען כי אינו מבין את השאלה, כך גם כאשר חזר התובע שוב ושוב על שאלות פשוטות להבנה אך חשבות מבחינת מעורבותו.

כספי הערבויות שהעביר נאשם 5 לדורן

43.

הכסף שהעביר נאשם 5 לדורן

א.

נאשם 5 העביר כספים לדורן לצורך תשלום הערבויות שנדרשה להציג. הגם שבהודעתו לא זכר מהיכן העביר את הכספים לא הכחיש שהעבירם (ת/48א', עמ' 46 - עמ' 47, ש' 20). העברת הכספים אף נתמכת בתדפיסי בנק (ת/193). בעדותו חזר על הדברים (למשל בפרו' - עמ' 1421, ש' 21-24).

בעדותו אמר נאשם 5 כי הוא חושב שמימן את כל האגרות, בין 300-400 אלף ₪. זה בערך הכסף שהוחזר לו. בנוסף העביר הון עצמי של 180,000 דולר ועוד 50,000 ₪ מחשבונו של דודו, משה עזר. לדבריו לא ניסה להסתיר זאת וביצע העברה בנקאית. לא דיווח על העברה זו לרשות האוכלוסין כי אין זה מתפקידו. זה כמו הלוואה. **חושב שאף עשה הלוואה מהבנק לצורך כך** (פרו' - עמ' 1338, ש' 24 - עמ' 1389, ש' 4).

הכסף שהוחזר מדורן

ב.

נאשם 5 אמר תחילה שהשקיע 300, 400 אלף ₪ וקיבל את כספו בחזרה ללא תמורה "מה זאת אומרת? כלום, קבלתי את הכסף חזרה" (ת/48א', עמ' 42, ש' 21) בהזדמנות אחרת אמר כי הוא סבור **שהרוויח 300, 400 אלף ₪** (ת/48א', עמ' 25, ש' 31, עמ' 25, ש' 18). תחילה אמר שסולמי הוא שהחזיר לו את כל הסכום (ת/48א', עמ' 28, ש' 36-37), בהמשך אמר שאת ההשקעה החזירו לו חלק דורי וחלק סולמי. אינו זוכר באיזו דרך העבירו לו את הכסף (ת/48א', עמ' 29).

עוד אמר: "אני גם קבלתי מדורי ומירון אחרי זה את החלק היחסי שלי לפי ההשקעה...היה איזה רווח קטן... יכול להיות שמאה או מאתיים אלף ₪... משהו קטן, **בכל זאת החזקתי את העסק הרבה זמן**" (ת/48א', עמ' 72, ש' 6-16) בעדותו אמר כי התכוון: "החזקתי את ההשקעה... זה מושגים של עסקים...אתה עוד לא שם...זאת אומרת הכסף שאני שמתי הוא היה בעסק" (פרו' - עמ' 1476, ש' 4-28).

עוד אמר שהשקיע 300, 400 אלף ₪ וקיבל בין 500 ל-600 אלף ₪. מעריך את הרווח ב-150, 200 אלף ₪ לערך. זה חניג לעומת הפוטנציאל של העסק שהיה גבוה (ת/48א', עמ' 75, ש' 19-23, עמ' 77, ש' 10-12).

נאמר לו כי לדברי סולמי קיבל סולמי 600,000 ש"ח מאבו סובחי והעבירם אליו במזומן. נאשם 5 השיב כי זכור לו שחלק היה במזומן, לא 600,000 (ת/48א', עמ' 78, ש' 34-39). הכחיש את דברי סולמי לפיהם דרש 600,000 ₪ בעבור 50% **בבעלות דורן** (ת/48א', עמ' 71, ש' 32-33).

בעדותו הכחיש שהרווח שלו עמד על 600,000 ₪ אותם נתן לו סולמי במזומן (פרו' - עמ' 1474-1475).

נאשם 5 אישר שאמר לסולמי: "**תוציא אותי**, תחזיר לי את הכסף". התובע שאל, אם נאשם 5 מושקע מול דורי מדוע ביקש מסולמי דווקא את החזרת הכספים?

על כך השיב תשובה לא ברורה, שלא היתה לו ברירה וכן שדורי אמר לו לקחת את הכסף מסולמי (פרו' - עמ' 1434).

רישום החברה בשלב יציאתם של דורי ונאשם 5

44. לדברי נאשם 5, **דורי שהיה בעל ההחלטה** החליט בסוף 2012 שהוא לא רוצה את התאגיד ומעונין למסור אותו

ואכן מסר אותו לנאשם 2. נאשם 5 לא רצה להישאר בלי דורי ועם עבריינים שנכנסו לעסק, ביקש שיוחזר לו הכסף שהשקיע, את האופציה לא מימש ונסע לקנדה (ת/48 א', עמ' 19, ש' 11-16, עמ' 28, ש' 27-31, עמ' 15, ש' 28-33).

בעדותו אישר כי ידע שסולמי נכנס במקום דורי. כן העיד **שדורי אמר לו שהוא יוצא ורוצה להעביר את התאגיד לסולמי** לכן החליט אף הוא לצאת ולא להישאר עם עבריינים (פרו' - עמ' 1431, ש' 19-24, עמ' 1470, ש' 32 - עמ' 1471, ש' 2).

נאשם 5 אמר בהודעתו כי כאשר היה בחו"ל **סולמי אמר לו שמצא מישהו ושעם חזרתו לארץ יחזיר לו סולמי מה שמגיע לו**. לאחר מספר חודשים הבין שאבו סובחי נכנס עם סולמי (ת/48 א', עמ' 73, ש' 7-33, עמ' 77, ש' 5). עוד אמר כי הוא חושב שברישומים דורי העביר את החברה לנאשם 2, אך לא ראה את הרישומים. הגם שאמר שאינו בטוח ואינו רוצה לעשות טעות השיב לבסוף ב"כן" לשאלה: "דורי העביר ברישומים את כל המניות למשה מרגלית, כשמי שנכנס בעצם היה ירון סולמי"? (ת/48 א', עמ' 34, ש' 20-29).

הבעלות על דורן

כאמור נאשם 5 הכחיש שהוא בעלים של 50% בדורן.

45. חלוקת דורן -באשר לחלוקה בדורן **אמר נאשם 5 כי החלוקה בין נאשם 2 לדורי היתה חצי חצי**. וכי: "דורי השקיע אותו דבר כמוני". אינו יודע אם נאשם 2 "שם כסף" (ת/48 א' - עמ' 34, ש' 4-15, ש' 34).

נשאל "אז למה מרגלית 50%" והשיב כי **משה היה המנכ"ל בפועל** ואינו יודע כמה סגרו איתו (ת/48 א', עמ' 39, ש' 7-9).

גם בעדותו אמר נאשם 5 כי **את ההפקדה לאגרות עשה בערך חצי חצי עם דורי**. לא התעסק בזה יותר מדי. מה שדורי אמר להעביר העביר. אישר שרואים את ההפקדות, בפברואר 2011 מבנק הפועלים וביוני 2012 מבנק דיסקונט (ת/156). הוסיף כי היו הפקדות נוספות (פרו' - ישיבת יום 28.6.18, עמ' 1412 - 1413, ש' 5, עמ' 1421).

נאשם 5 אישר שסביר להניח שהיה מושקע בדורן ב-50% באותה תקופה של 2011-2012. "אני מאמין שאם הייתי מממש, הייתי מממש 50%" כי לא היה רוצה להיות חלש מדורי בהשקעה (פרו' - עמ' 1435, ש' 5-10).

נאשם 5 אישר בעדותו שסביר להניח שבסוף 2012 החליט להוציא את השקעתו מדורן ולצאת מהעסק (פרו' - עמ' 1419, ש' 24 - עמ' 1420, ש' 4).

אי רישומו של נאשם 5 כאחד מהבעלים של דורן

46. המאשימה טענה כי נאשם 5 לא יכול היה אותה עת להירשם כבעל תאגיד, או שלכל הפחות כך סבר ולכן נרשם נאשם 2 במקומו. נאשם 5 בחקירתו ובעדותו חזר וטען כי לא היתה כל מניעה לרשום אותו כבעל מניות והכחיש שרשם את נאשם 2 במקומו (ת/84 א', עמ' 65). בעדותו הטיח בו התובע כי רשות האוכלוסין וההגירה אישרה את בקשת דורן על בסיס המצג שהוא אינו מעורב בדורן בשום עמוד 26

צורה, על כך השיב כי אינו חושב שהוא גורם פסול וכי ארזני והנוהל אומרים אחרת (פרו' - עמ' 1468, ש' 29 - עמ' 1469, ש' 1).

בנוסף, הכחיש נאשם 5 את טענת התובע כי הוא, דורי ונאשם 2 מנעו מהרשות את היכולת לבחון נתונים רלוונטיים ביחס לבקשה שהגישה דורן, בין היתר את מעורבותו הפיננסית בתאגיד (פרו' - עמ' 1468, ש' 12-15).

47. למרות דבריו אלו מסר נאשם 5 בחקירתו ובעדותו אמירות מהן עולה כי דווקא כן סבר שהוא עלול להיתקל בבעיה עת ירצה לרשום את דורן על שמו. ולבסוף אף הודה במפורש כי קיים בליבו ספק אם היתה ארזני מאשרת את רישומו, כך למשל:

"...וגם אני לא יכולתי להיות במעורבות בהקמה של דורן... כי בגלל שהמדינה שלנו סתומים...הליך מנהלי...אז אני לא הייתי..." (ת/48א', עמ' 13, ש' 7-13). בעדותו לא ידע להסביר משפט זה (פרו' - עמ' 1449, ש' 29 - עמ' 1450, ש' 17).

אינו רשום בשום מסמך בדורן: "בשום מקום אתה לא תמצא אותי, אני לא יכול להיות רשום". החוקר השיב שידוע שאינו רשום ואינו יכול להיות רשום, על כך השיב נאשם 5 שהוא כן יכול להיות רשום. "שילמתי את המיליון וחצי שקל, אם הייתי עובד ורוצה להיכנס...אותי חייבים לרשום אחרי 7 שנים, שנות צינון, אני חייב לקבל. אם אני לא מקבל אני תובע אותם, לא רציתי..." (ת/48א', עמ' 19, ש' 23-34).

"...ואני יכולתי להירשם, אגב מי שאמר לך שאני לא יכולתי להירשם זה חארטה, כי אני אם הייתי באמת רוצה להירשם...עזוב פקידה אמוציונאלית כמו לימור. אם אני הייתי רוצה כרן לקחת עו"ד ולרשום את ה...הם חייבים היום לתת לי כי אני היחיד ששילמתי קנס מנהלי מיליון וחצי לט' למדינת ישראל, זאת אומרת אחרי צינון של 7 שנים אני חייב לקבל...הם לא יכולים לשחק משחקים" (ת/48א', עמ' 20, ש' 20-27, עמ' 45 ש' 4-3, 18, 31). אישר דברים אלה גם בעדותו (פרו' - עמ' 1438, ש' 18-27, עמ' 1441, ש' 27-31).

בעדותו טען כי כוונתו היתה שיש צורך ב-7 שנים מהעבירה ועד אפשרות לקבלת אישור מהתמ"ת להקמת תאגיד וכן ידע שתקופת ההתיישנות היא בין 5 ל-7 שנים, כך שבכל מקרה הוא מכוסה. יכול היה להירשם בתור כל נושא משרה שרצה. אינו בטוח שלתמ"ת יש שיקול דעת בהחלטתו (פרו' - עמ' 1387, ש' 1-14, ש' 15-32).

עוד מדבריו: "...השותפות היתה של משה ודורי, אני לא יכולתי... לא נרשמתי בהתחלה כשותף, אני לא נרשמתי כשותף..." (ת/48א', עמ' 23, ש' 29-30).

נאשם 5 הכחיש את טענת התובע כי השקיע את הכספים במקום נאשם 2. התובע הטיח בו שבהודעתו טען שהשקיע: "אני השקעתי במקום משה את הכסף, זה לא אומר שאני עובד במקומו" (ת/48א', עמ' 63, ש' 5). השיב על כך תשובה מתחמקת ולא ברורה "אתה רוצה להכניס אותי לניואנסים שאני לא שם..." (פרו' - עמ' 1417, ש' 10-20).

עוד הסביר בנוגע לאמירתו זו כי באותו זמן לא היה לנאשם 2 תזרים ודורי שם את הכסף של דורי ושל נאשם 5. לא משנה בשביל מי השקיע, בשביל דורי או בשביל נאשם 2. מי שלקח את הכסף והיה אחראי עליו היה דווקא דורי (פרו' - עמ' 1417, ש' 13-32).

בהקשר זה מצאתי להביא את אמירתו של נאשם 5 לפיה נאשם 2 אינו "פרונטמן" והוא עצמו, נאשם 5, נתן הלוואה לדורי "אני לא רשום. מי נותן כסף שהוא לא נרשם בעסק?" (פרו' - עמ' 1390, ש' 1-7).

לא ברור למה התכוון נאשם 5 באמירתו זו, אלא שהוא עצמו, נתן כסף להקמת העסק על אף שלא נרשם כבעליו.

נאשם 5 העיד כי הכיר את ארזני במסגרת תפקידה שכן היה פעיל בחברה החקלאית. **לחברה החקלאית היו בעיות משפטיות וארזני התעסקה בחקירות.** הוא מעולם לא ניפגש עמה (פרו' - עמ' 1437, ש' 21-3).

עוד העיד כי יש לו הערכה תאורטית: **"אני חושב שכן, היא היתה מסרבת"**. לפי הנוהל היא צריכה לאשר, **אבל ההרגשה הפנימית היתה שהיא פקידה אמוציונלית ואולי היתה מסרבת** (פרו' - עמ' 1454, ש' 17-7).

בד בבד וחרף אמירות מפורשות אלה המשיך נאשם 5 להכחיש כי סבר שארזני לא תיתן לו היתר.

התובע הטיח בו שגם בסטון וגם בדורן "שם" את נאשם 2 בפרונט במקומו כי חשש שלא יקבל היתר מארזני. נאשם 5 שלל זאת. התובע עימת אותו עם דברי ארזני לפיהם בעקבות הבקשה של דורן לקבלת היתר עלה חשד שנאשם 5 קשור ועומד מאחורי דורן.

נאשם 2 זומן לחקירה ברשות ואמר שנאשם 5 אינו מעורב בדורן. נאשם 5 השיב כי לא ידוע לו על כך וכי גם על פי עדותה של ארזני אין מניעה להשקיע כספים. אין חוק נגד השקעה (פרו' - עמ' 1447, ש' 32-7).

בהקשר זה מצאתי לציין כי עו"ד בומבך חקר את ארזני בעניין והפנה אותה לסעיף 1 לחוק ניירות ערך. כך למשל שאל עו"ד בומבך: **"...מי שמשקיע בתאגיד הוא בעל שליטה"**? ארזני השיבה: **"זה משהו שצריך לשאול את המחלקה המשפטית שלנו...אני לא מתעסקת בזה. אני מתעסקת במי דיווחו לי בבקשה והאם אני מגלה אחרי זה שעבד שם מישו אחר"** (פרו' - עמ' 382, ש' 24-6). עוד הסבירה ארזני כי מעולם לא הועלתה בפניהם שאלה של אדם המעוניין להשקיע מיליון ₪ ולא לעבוד: **"האם אתם מאשרים לי לא לעבוד ורק להשקיע או האם אתם מאשרים לי שלא תדעו עליי, שזה לא הגיוני מעצם הגשת הבקשה... זו שאלה שלא נתקלתי בה, ולכן צריך חוות דעת משפטית"** (פרו' - עמ' 383, ש' 13-8).

ב"כ נאשם 5 ניסה בעת חקירת ארזני לברר עימה האם היתה מניעה לתת רישיון לנאשם 5. לטענת ב"כ נאשם 5, התזה של כתב האישום חסרת כל בסיס שכן לנאשם 5 לא היתה כל בעיה להקים חברה ולהיות בעל השליטה בה. ארזני העידה כי במערכת נמצאה הרשעה של רנדר במסגרת הסדר טיעון. לא נמצאה הרשעה של נאשם 5. רנדר מילאה את פסה"ד ושילמה את הקנס. ארזני עמדה על כך שמכיוון שנאשם 5 לא הגיש בקשה כנדרש ולא נבחנה מועמדותו אזי לא נבדקה לגופו של עניין הרשאתו לבעלות על דורן לפיכך אינה יודעת באם היה מקבל רישיון, אם לאו (**נ/71, פרו' - עמ' 391-395**).

48. נאשם 5 עומת עם אמירותיו של סולמי בעניין בעלותו.

של נאשם 5 על דורן. הוא הכחיש, שלל או לא זכר את תוכנו וטען כי סולמי שיקר:

סולמי אמר כי נאשם 5, הוא שהביא אותו לדורן (**ת/48א'**, עמ' 68, ש' 33-30).

סולמי אמר שכאשר הציע לו נאשם 5 להיכנס לדורן אמר לו נאשם 5 שהוא סורב במכרז (**ת/48א'**, עמ' 71).

סולמי אמר שנאשם 5 אמר שנמנע מלהירשם כמייסד התאגיד כי חשב שארזני לא תאשר לו להקים אותו (פרו' - עמ' 1391, ש' 27-16).

סולמי אמר שנאשם 5 הציג את עצמו בפניו כבעלים של 50%, הציע לסולמי להיכנס כשותף ב- 50% במקום דורי וניהל את המו"מ על הכניסה לתאגיד מולו. נאשם 5 שלל כאמור שאמר כך והוסיף שלא היה לו קשר עם סולמי בתקופה זו (פרו' - עמ' 1390, ש' 23 - עמ' 1391, ש' 10). לדבריו סולמי שיקר. לא היה ביניהם כל מפגש, פרט לפגישה ברומניה. לא היה לו שום דבר עם סולמי בעניין התאגיד (פרו' - עמ' 1391, ש' 15-12). התובע הטיח בו כי סולמי אמר שנאשם 5 ודורי היו בעלי השליטה בדורן בשנים 2011-2012 ונאשם 2 היה רק פרונט. גם על כך השיב שסולמי שקרן (פרו' - עמ' 28 עמוד).

1456, ש' 31 - עמ' 1457, ש' 10). לדבריו, סולמי היה במצוקה בבית המשפט וניסה להטביע אתו כל מה שיכל, אולי סולמי קנאי, רע, שונא, בעל אמוציות של אדם בבעיה (פרו' - עמ' 1457, ש' 13 - עמ' 1458, ש' 27).

49. כסיכום עדותו אישר נאשם 5 את העובדות הבאות:

א. דורן הוקמה על מנת להגיש בקשה להיתר לפעול כתאגיד
כוח אדם להחזקת עובדים זרים.

ב. נאשם 5 לא נרשם בשום מקום בחברת דורן, אינו חתום
על הבקשה וההארכה, ולא ברשם החברות.

ג. נאשם 2 ודורי היו רשומים בחלוקה של 50:50 בהון
המניות הרשום.

ד. נאשם 5 השקיע מחצית מהכספים הדרושים להקמת דורן
והיה מושקע ב-50% בדורן.

ה. בזמן שנאשם 2 ודורי ישבו במשרדו ברחוב מנחם בגין 16,
הוגשה בקשה לרשות האוכלוסין בשם דורן לקבל היתר לתאגיד.

ו. אין בדורן הסכם מייסדים. אין הסכם השקעה (פרו' - עמ'
1462 - עמ' 1464, ש' 14-17).

ז. עוד אמר נאשם 5 כי נטל הלוואה מהבנק בסך 150
ומשהו אלף דולר אבל הוא לא שמר את הניירת ואינו זוכר באיזה בנק מדובר (פרו' - עמ' 1462, ש' 23-13, עמ'
1464, ש' 18-26).

50. המסקנות והקביעות העולות מן הדברים:

א. חלקו של נאשם 5 בדורן - ב"כ נאשם 5 טען באריכות
בנקודה זו, ותמך טענותיו בחוק ובפסיקה. הוא עשה כל שביכולתו על מנת לשכנעני כי העברת הכספים לדורן על
ידי נאשם 5 אינה מעשה אסור. לטענתו נאשם 5 לא היה מעוניין לקחת חלק פעיל בפעילות התאגיד בגלל ששקל
להגר מישראל. הוא משקיע ותו לא ומשקיע אינו מחויב ברישום כל עוד לא נעשתה השקעתו במטרה להעניק לו
אמצעי שליטה בתאגיד שכמותם לא היו לנאשם 5. עוד התייחס הסניגור בסיכומיו לדברי נאשם 5 כי שמר לעצמו
אופציה לבעלות של 50% בתאגיד וטען כי אין הדבר מחייב את רישומו כבעל שליטה בתאגיד. כן ציין כי נאשם 5
ראה בכך הלוואה ולא הסתיר זאת.

כנגד טענות הסניגור עולה מן הראיות אמת **עובדתית** אחת, אחרת מזו לה טוען הסניגור ומשכך דינן של טענות ההגנה
בעניין להידחות. אין המדובר במצב בו בעליה החוקיים של החברה נרשמו כדין ונאשם 5 בחר להלוות לבעלים
כספים להקמה או לקחת אופציה או להשקיע. עסקין במצב בו נאשם 5 היה הבעלים האמתי שהוסווה על ידי
שותפיו. הוא אחז ב-50% מהמניות, תוך הצגת מצג שווא בפני הרשות. גם לו היה מדובר בהלוואה כפי שהרבה
נאשם 5 לטעון הרי שקיימת חובה לציין את פרטי המלווה בהגשת הבקשה לרשות. פרטיו של נאשם 5 כמלווה לא

צוינו. בנוסף, לא נערך כל הסכם בין המלווה ללווה/ המשקיע למושקע/ מעניק האופציה ללוקח האופציה. מדובר באנשי עסקים וותיקים ש"גלגלו" מאות אלפי שקלים ביניהם, ברי כי לו היה מדובר בעסקים כשרים היו ממהרים לערוך ולחתום על חוזים כנדרש. נאשמים 5, ו-2 שניהם, הצרו על אי חתימת הסכם אך לא נתנו ולו נימוק אחד סביר להעדרו.

נאשם 5 החזיק ב-50% ממניותיה של דורן כלומר היה בעליה של דורן במשותף עם דורי. ככזה היה עליו להירשם אצל רשם החברות ובבקשות שהוגשו לתמ"ת.

קשייו של נאשם 5 להגדיר את חלקו בדורן ומתן מספר גרסאות בנושא מהווה אף היא הוכחה לניסיונו לזרות חול בעיני השומע. אמירותיו: "...בוא מצאתי לך ניסוח, תקרא לי משקיע...", "ניתן לקרוא לזה הלוואה", וכן אופציה שלא מומשה, ממחישות זאת. התובע ששאל אותו על איזה אופציה מדובר זכה לתשובה חמקנית כי הוא אינו יודע ואין זה משנה.

נאשם 5 טען כי העברת כספים לדורן באמצעות העברה בנקאית מצביעה על תום ליבו בעניין שכן לא ראה סיבה להסתרת זהותו. אכן נאשם 5 העביר כספים באופן גלוי אלא שהרשות אינה חשופה למסמכי הבנק ואין לה סמכות של רשות חוקרת. יחסיה מתבססים על אמון. זאת ועוד, תדפיס ההפקדות שהועבר על ידי נאשם 2 לרשות זויף כמפורט מעלה, ונמחק ממנו שם החברה של נאשם 5 ושם דודו משה עזר ולא בכדי.

נאשם 5 טען כי הוא סבור שלקח הלוואה מהבנק לצורך מתן ההלוואה לדורן, ברם כל ניסיון לסייע לו בהבאת תדפיס שיצביע על כך נדחה על ידו. אין זאת כי הלוואה כזו כלל לא נלקחה.

באשר למכירת חלקו בדורן מסר נאשם 5 אמירות סותרות. תחילה עמד על כך שלא הרוויח מדורן דבר אלא שהשקעתו לבדה הוחזרה לו. עם הימשכות החקירה שינה את גרסתו בעניין ואמר כי הרוויח ממכירת דורן 300, 400 אלף ₪. גרסה נוספת היתה שהרוויח ממכירת דורן "איזה רווח קטן, כ- 100-200 אלף ₪" כי "בכל זאת החזקתי את העסק הרבה זמן". פרשנותו למילה "החזקתי" כפי שפורטה מעלה נדחתה על ידי. באמירתו זו תיאר נאשם 5 את המצב לאשורו. הוא החזיק במניות דורן.

נאשם 5 לא דיין בנוגע לסכום המכירה. גם בהסברו אודות דרך העברת הכסף אליו שינה גרסאות. תחילה אמר כי סולמי החזיר לו את כל הסכום ובהמשך אמר כי היו אלה דורי וסולמי.

מצאתי להעדיף את גרסתו של סולמי שהיתה עקבית וברורה ולקבוע כי סכום הרווח, אותו דרש וקיבל נאשם 5 מאבו סובחי תמורת מכירת 50% מדורן, עמד על 600,000 ₪. סולמי העיד כי הוא עצמו העביר סכום זה במזומן מאבו סובחי לנאשם 5.

יתרה מכך. דורי אשר לגבי בעלותו בדורן לא קיימת כל מחלוקת מכר את חלקו -50% ממניות דורן לנאשם 2 תמורת 1 ₪, כלומר ללא כל רווח. נאשם 5 נהג אחרת. בעלותו הסמויה תורגמה על ידו לסכום הגבוה שהרוויח תמורת מכירתה.

נאשם 5 טען כי העביר לדורן את הסכום שביקש ממנו דורי. אין מחלוקת כי הסכום שהעביר לדורן היה זהה לזה שהעביר לה דורי. כמו כן אין מחלוקת כי דורי אחז ב-50% ממניות דורן. יוצא אפוא כי נאשם 5 ודורי השקיעו בדורן

חלקים שווים. דברים אלו אמר אף נאשם 5 עצמו: "דורי השקיע אותו דבר כמוני".

מקבץ **דברי נאשם 5 עצמו** מעלה מסקנה אחת אפשרית. לגרסת נאשם 5 הוא ודורי השקיעו בדורן סכומים בחלקים שווים. לא ידוע לו על השקעה מצד נאשם 2 **והוא השקיע את הכסף במקומו**. נאשם 2 היה המנכ"ל בפועל. כאשר נשאל מדוע נאשם 2 שלא "שם כסף" רשום כבעל 50% ממניותיה של דורן השיב שנאשם 2 היה המנכ"ל והוא אינו יודע מה סגרו אותו. תשובה תמוהה שאינה מסבירה דבר. מנכ"ל אינו מחויב להחזיק במניות החברה ולא היתה כל סיבה לרשמו ככזה, אלא שנאשם 5 שהשקיע סכום זהה לדורי הוא הבעלים על 50% הנוספים. הוא השקיע כסף, במקום נאשם 2, כדי להיות הבעלים יחד עם דורי. נאשם 2 נרשם בכזב במקומו. ממצא זה משתלב היטב במארג הראיות בכללותו.

עוד אמר נאשם 5 שדורי שהיה בעל ההחלטה החליט בסוף 2012 לצאת מהתאגיד. מעניינת העובדה כי נאשם 5 ציין את דורי כבעל ההחלטה אך לא העלה כלל את שמו של נאשם 2 ככזה. אין זאת כי נאשם 2 היה פרוט בלבד. נאשם 5 ודורי היו הבעלים ומשכך להם זכות ההחלטה.

נאשם 5 ניהל מול סולמי את נושא מכירת דורן. עם סולמי דן בקבלת סכום כסף המגיע לו. הדעת נותנת כי אם נתן כסף לדורן לבקשתו של דורי כטענתו, ימשיך ויפעל מול דורי בנושא ההחזר הכספי ולא מול סולמי. כאשר נחקר בעניין השיב תשובה לא סבירה כי לא היתה לו ברירה ודורי אמר לו לקחת את הכסף מסולמי. איני מקבלת את דבריו אלה. התנהלות שכזו מתיישבת דווקא עם מצב בו דורי לא היה חב לנאשם 5 דבר לכן ניהל נאשם 5 את מכירת חלקו בעצמו מול סולמי ולא מול דורי.

נאשם 5 חשש כי הרשות לא תאפשר לו להירשם כבעל התאגיד לכן הוצג נאשם 2 בכזב כבעליה של דורן במקומו. בהודעתו אמר נאשם 5 כי הוא אינו יכול להיות רשום כבעל תאגיד עובדים זרים אך באופן מידי משהבין כי זו טענת החוקרים נגדו הפך את גרסתו וטען כי הוא דווקא כן יכול להירשם ככזה. כפי שפורט לעיל, מנגד לטענותיו של נאשם 5 כי היה מקבל אישור, ניצבות להן אמירות אחרות שהשמיע מהן עולה בבירור הקושי שצפה בקבלת האישור.

ב"כ טען בסיכומיו כי בתחילת החקירה לא ניתנה לנאשם 5 זכות היועצות בעו"ד כמחויב. הגם שלא העלה טענת זוטא בעניין שכן לא ראה בדברי נאשם 5 הודיה, ביקש הסניגור כי בית המשפט יתעלם מאמירה אחת שאמר נאשם 5 טרם היועצות: "...וגם אני לא יכולתי להיות במעורבות בהקמה של דורן... כי בגלל שהמדינה שלנו סתומים...הליך מנהלי...אז אני לא הייתי...".

מעיון בתמלול החקירה עולה כי החוקר הבהיר לנאשם 5 את זכותו להיוועץ בעו"ד ואף סייע לו בכך. נאשם 5 המתין לעו"ד ובד בבד המשיך התשאול. לא התרשמתי כי זכות היועצות נפגעה אך גם לו היה כך הרי שלא על אמירה זו לבדה נשענת קביעתי אודות הערכתו של נאשם 5 כי לא יקבל את האישור. אמירות דומות אמר גם לאחר היועצות עם עו"ד **וגם בעדותו**: "אני חושב שכן, היא היתה מסרבת".

ארזני לא טענה כי לא היה בכוונתה לתת אישור לנאשם 5 אלא שבשל אי הגשת הבקשה על ידו כלל לא ערכה בדיקה לגביו כנדרש ולכן איננה יודעת אם היתה מאשרת אם לאו. נאשם 5 טען כי לא היה מנוע מלקבל את האישור ולו בסיוע עו"ד, אלא שהוא לא רצה להיות הבעלים ולכן לא הגיש את הבקשה להיתר.

ב"כ טען בסיכומיו כי יסודות עבירת המרמה אינן מתקיימות שעה שההיתר היה ניתן ולא היה כל צורך במרמה.

איני מקבלת טענה זו. גם אם קיימת אפשרות שנאשם 5 היה מקבל את האישור כפי שטען, הרי שעקב חששו ביכר שלא להגיש בקשה כמחויב ורצונו להירשם כבעלי דורן כלל לא נבדק. הבדיקה הכרחית לצורך מתן ההיתרים. בשל ידיעתו כי לא יקבל היתר או למצער, בשל חששו מסירוב, לא נרשם נאשם 5 כבעלים לא בתמ"ת ואף לא אצל רשם החברות. נאשם 2 נרשם ככזב כבעלים במקומו. חששו של נאשם 5 מסירוב גרר אחריו שרשרת פעולות פליליות ולא ניתן לומר שהעובדה שהיה באפשרותו לקבל את ההיתר מאיינת את אי חוקיותו.

לפיכך אני קובעת כי נאשם 5 ידע כי לא יקבל היתר או למצער חשש פן בקשתו להיתר תסורב וביכר להציג בכזב את נאשם 2 כבעליה של דורן במקומו.

ג. לגרסתו של נאשם 5, הוא עבד יחד עם נאשם 2 ודורי בעסקים שונים במשך שנים רבות. אף בעת הקמת דורן חלקו משרד ברחוב מנחם בגין 16 ברמת גן. לא היה ידוע לו על כך שכתובת דורן שדווחה בבנקים היא כתובת משרדו ולא ידע מדוע נעשה כך. ב"כ נאשם 5 טען בסיכומיו (ס' 142) כי טבעי שנאשם 2 ודורי ימשיכו לנהל את עסקיה של דורן מאותו מקום שבו עבדו אותה עת.

כפי שקבעתי לעיל מסירת כתובתו של נאשם 5 במסמכי הבנק ככתובתה של דורן תומכת במעורבותו של נאשם 5 בעסק כבעלים. הטענה כי כך נרשם במסמכי הבנק רק מכיוון שבאותה עת ישבו יחדיו במשרדו של נאשם 5 נדחית על ידי, ולו מפאת העובדה שלרשות ניתנה אותו זמן כתובת אחרת שאינה משרדו של נאשם 5. המטרה היתה הסוואתו של נאשם 5 מפני הרשות.

ד. נאשם 5 התעלם מראיה מובהקת לבעלותו בחברה, השם דורן. לא נשמע מפיו הסבר מתקבל על הדעת לבחירת השם. היתממותו כי אינו יודע מה פירוש השם: "אולי צמח", וכי אינו יודע מדוע נאשם 2 וסולמי אומרים שזה צירוף של רן ודורי מצביעה על התחמקותו מלהשיב תשובות ענייניות. בנסיבות שבפנינו ברי כי השם הינו נגזרת של שמו ושמו של דורי.

ה. לאור המפורט לעיל אני קובעת כי נאשם 5 היה בעליה של דורן והחזיק ב-50% ממניותיה בהמשך מכר את חלקו תמורת סכום של 600,000 ₪.

סולמי

מעמדו של סולמי בדורן

51. עניין מעמדו של סולמי בדורן נדון בהרחבה רבה בין הצדדים. המאשימה מצידה פעלה להוכיח כי עם מכירת חלקם של דורי ונאשם 5 הפך סולמי (ואבו סובחי) לבעלים ובעל השליטה האמיתי בדורן בעוד נאשם 2 נשאר כ"פרונטר" ששמו רשום בכזב כבעלים של 100% ממניותיה. לטענת המאשימה, סולמי ואבו סובחי בדומה לנאשם 5, לא היו מקבלים מהרשות את ההיתר המיוחל ולכך נזקקו לשירותיו של נאשם 2 כ"פרונטר". נאשם 2 בעדותו, לעומת זאת, עמד על כך שהוא היה הבעלים האמיתי בעוד סולמי היה לקוח גדול של דורן, זו הסיבה שבחר לציית לו. עוד עמד נאשם 2 על כך שעל מנת להרשיעו במיוחס לו יש להוכיח מודעות מצדו למתרחש. לטענתו לא היה מודע למה שהתרחש על ידי סולמי מאחורי הקלעים. אמנם ייתכן כי משהבין בשנת 2016 במה דברים אמורים היה עליו לקום ולומר כי "הוא מרים ידיים" אבל הוא דאג לעובדיו ולמשכורותיהם.

52. סולמי ששמר בתחילת חקירתו במשטרה על זכות השתיקה החל, בעצת עורכת דינו, לשתף פעולה ומסר בהודעותיו גרסה מלאה. בבית המשפט כפר תחילה במיוחס לו אך עם ההתקדמות בהבאת הראיות הודה במסגרת הסדר טיעון ועונשו נגזר בין השאר **לעונש של 72 חודשי מאסר בפועל**. סולמי העיד וחזר על גרסתו במשטרה אודות מעורבותו ומעורבות שותפיו, בהם נאשם 2 ונאשם 5 בפעילות בדורן.

53. חשוב לציין כי עניין הבעלות על דורן משמעותי גם ביחס לעבירת הלבנת ההון המיוחסת לנאשם 2 באישום השני. **העובדה שסולמי היה בעליה של נופר ובעליה (הסמוי) של דורן** היא שאפשרה לו ניווד והעברת עובדים כרצונו בין שתי החברות באופן שהרווחים נותבו על ידו לנופר. מכיוון שהיה רשום כבעליה של נופר היה יכול להשתמש ברווחיה באופן פשוט וגלוי שכן הכסף היה לכאורה "כשר". בדורן לא היה סולמי רשום כבעלים לכן נדרש לבצע פעולות מפקפקות כדי להכשיר את כספו ולהטמיעו במערכת הכלכלית הלגיטימית. סולמי לא יכול היה לנהוג כך לולא היה הבעלים (הסמוי) ובעל סמכות לניוד העובדים וביצוע עסקאות בדורן. לצורך זה נקנתה דורן על ידו. לאור מצג הכזב ברשות היה נאשם 2 רשום כבעליה של דורן. הוא ניהל את החברה והוציא לפועל את החלטותיו של סולמי. כל זאת יפורט באישום השני.

54. בהודעתו במשטרה הודה נאשם 2 הודיה מפורשת כי בעוד שמו נרשם כבעלים היה סולמי הבעלים האמיתי:

"באזור יולי אוגוסט פנינו לעו"ד ניב סופר וביקשנו להסב את כל החברה על שמי כי דורי נוסע לארה"ב ואין לו זמן לטפל בדורן, ודורי אמר לי שהוא ידאג למישהו שיקנה את החברה ואני אהיה מנכ"ל שכיר. דורי הזמין אותי לפגישה במשרדי נופר וליניו ושם הוחלט על גובה השכר שלי ושאני אמנכל את חברת דורן **כשירון הוא 100% מהבעלים בחברה, הרי זה ברור כי רק ירון השקיע כסף**. היתה לחיצת יד ואני עזבתי את המשרד ודורי וירון נשארו, **ומאז אני נשארת רשום 100 כבעלים אך בפועל החברה הינה של ירון סולמי והוא מזרים את הכספים...**" (ת/41, עמ' 15, ש' 510 - עמ' 16, ש' 519).

לכאורה מייתרות אמירות ברורות אלה דיון נוסף בנושא. אלא שחרף זאת, כפי שיובא בהמשך הדברים, לא זנח נאשם 2 את טענתו כי הוא עצמו היה הבעלים היחידי בדורן וסולמי רק לקוח גדול.

ב"כ נאשם 5 העלה טענה לפיה היה סולמי עד מדינה ולכן "פתח" על הנחקרים האחרים. לא מצאתי לקבל טענה זו ואתייחס אליה בהמשך.

יש להדגיש כי עדותו של סולמי הגם שהיא נדבך חשוב מאד בראיות המאשימה אינה הראיה היחידה נגד הנאשמים. הודאות ואמירות הנאשמים עצמם בצירוף הראיות החפציות של ההעברות הבנקאיות, רישומי הבקשות להיתר, שיחות בין המעורבים ועוד מהווים תשתית מוצקה לאישומים נגדם.

גרסתו של סולמי

55. סולמי העיד כי בסביבות אוגוסט 2012 פנה אליו נאשם 5 ועניין אותו בכניסה כשותף בחברת דורן. נאשם 5 אמר לו כי הוא ודורי קיבלו רישיון לתאגיד דורן ולכל אחד מהם 50% בתאגיד. מכיוון שדורי הביע את רצונו לעזוב הציע נאשם 5 לסולמי להיכנס במקומו (פרו' - עמ' 1082). **נאשם 5 אמר מפורשות שהוא אינו מחזיק במניות** וזה לא נראה לסולמי בעייתי כ יש דברים כאלו בענף (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1150, ש' 19-9). **נאשם 5 אמר שנאשם 2**

מחזיק לו את המניות (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1151, ש' 1-8). נאשם 5 סיפר לו זאת וסולמי בעדותו הבהיר כי לא היתה סיבה שלא להאמין לדבריו (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, פרו' - עמ' 1151, ש' 18-21). **נאשם 5 אמר לסולמי כל הזמן שהוא אינו יכול לרשום את התאגיד עליו, הוא מנוע מלהירשם לתאגיד, ולכן רשם את נאשם 2.** זה מה שאמר לו נאשם 5 בפגישות בלי לפרט את הסיבה לכך (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1190, ש' 10-17, עמ' 1161, ש' 24-30). וכן: "רן אמר תמיד שיש לו מערכת טובה במרכאות עם הגב' לימור ארזני והוא כנראה בגלל זה הוא אולי גם לא ניסה להגיש את הבקשה על שמו". רן חשב שארזני לא תאשר אותו. סולמי העיד שגם לו עצמו אין מערכת יחסים טובה עם ארזני (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1193, ש' 22 - עמ' 1194, ש' 9).

עוד הפנה סולמי לשם של דורן. השם הוא דו - רן ולא דור - משה (פרו' - עמ' ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1151, ש' 27-29).

סולמי הסכים להצעתו של נאשם 5 שכן באותה תקופה סבר שאף הוא יתקשה בקבלת היתר מארזני. היו לו פועלים והוא חיפש תאגיד לרשום אותם.

לדבריו: "לאחר שנכנסתי נרשמו המניות של דורי על מרגלית. 50% של רן הוחזקו ע"י מרגלית". נאשם 5 לא היה רשום (פרו' - עמ' 1083, ש' 6-7, ש' 12-13, עמ' 1084).

ההסכמה בין נאשם 5 לסולמי לשותפות ביניהם היתה בעל פה. **לא היה חוזה שמעגן את השותפות** (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1163, ש' 18-21). סולמי הסביר כי הוא מכיר את נאשם 5 מזה שנים ולכן עשה איתו הסכם בע"פ על מאות אלפי שקלים. זה נהוג בענף. כשאתה לא יכול להיות רשום, אתה לא יכול לעשות הסכם. **הסכם כזה אינו קביל** אז אין צורך לעשותו (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1167, ש' 1-7).

דורי העביר לסולמי את 50% המניות ללא תמורה ואין בכך כל דבר תמוה. דורי רצה לצאת ללא כל אחריות לתאגיד. לדורי לא היה מה להסתיר כי הוא לא קיבל תמורה אבל דורי הסתיר כי ידע שיש מרמה אשר במסגרתה שיתף פעולה בעניין רישום כוזב (פרו' - ישיבת יום 8.1.18, פרו' - עמ' 1153, ש' 10 - עמ' 1154, ש' 7).

סולמי תיאר קיומן של שתי פגישות בעניין העברת הבעלות. בפגישה הראשונה נכחו נאשם 5, סולמי ודורי ובה סוכם שסולמי יכנס במקום דורי והמניות של דורי יעברו לנאשם 2 שמחזיק במניותיו של נאשם 5. בפגישה השנייה נכחו נאשם 2, סולמי ודורי. שם הכיר דורי בין סולמי לנאשם 2 וסוכם שמניותיו של דורי יעברו לנאשם 2 אשר יחזיק 100% מהמניות. 50% של סולמי ו - 50% של נאשם 5. עוד סוכם שנאשם 2 ישמש כמנכ"ל פעיל. ההסכמה היתה ברורה, ללא כל אי הבנה. סולמי הסביר כי אחר כך המשיכו רישומים בתמ"ת ובכל מקום שצריך "אז זה היה מאד ברור" (פרו' - עמ' 1083, ש' 16 - עמ' 1084, ש' 11, ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1135, ש' 4-11).

בעקבות הסיכום עם סולמי החלו עובדים להירשם בדורן והתאגיד החל לפעול. לגרסת סולמי בעת פגישתו עם נאשם 5 לא היו עדיין עובדים בדורן. במהלך אוקטובר 2012 נרשמו העובדים הראשונים ונאשם 5 היה הבעלים של החברה בזמן שהיו בה עובדים. משרדי דורן עברו ליד המשרדים של נופר. דלת ליד דלת (פרו' - עמ' 1084, ש' 13-14, עמ' 1086, ש' 16-21, עמ' 1090, ש' 15-24, ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1135, ש' 29-30). נאשם 5 נשאר שותף בחברה ב- 50% אבל לא היה פעיל עם העובדים, אלה היו שייכים לסולמי, ולנאשם 5 לא היה כל קשר איתם (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1135, ש' 26-27).

סולמי המשיך והעיד כי מקץ כחודש ימים פנה אליו נאשם 5 ואמר שברצונו לצאת מהתאגיד לצורך יציאתו לעבוד בחו"ל. סולמי ביקש זמן כדי למצוא מחליף ומצא את אבו סובחי שהסכים להיכנס במקום נאשם 5 (פרו' - עמ' 1084, ש' 34).

16-23). נאשם 5 רצה לצאת ואבו סובחי נכנס (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1152, ש' 4-7).

היתה פגישה עם נאשם 2 ודורי במשרדי נופר בראשל"צ. דובר על כך שסולמי יכנס במקום דורי ואבו סובחי יכנס במקום רן (ישיבת יום 1.3.18, פרו' - עמ' 1136, ש' 12-28).

ביום 8.11.12 דווח לרשות על העברת מניותיו של דורי לנאשם 2, כך שנאשם 2 הפך לבעל המניות היחיד בדורן (68/ת).

ביום 15.11.12 התקבל מהרשות היתר לשנת 2012 (בקובץ ת/63).

בשלב זה לא היה צורך להעביר מניות כי נאשם 2 היה רשום כבעל המניות. סוכם בין סולמי לאבו סובחי בעל פה שאבו סובחי יעביר לנאשם 5 סכום של 600,000 ₪. אבו סובחי העביר לסולמי 600,000 ₪ במזומן וסולמי העביר לנאשם 5 משלב זה נכנס אבו סובחי לתמונה (פרו' - עמ' 1084, ש' 25-32, ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1137, ש' 1-7). אין אסמכתא שמוכיחה את העברת הכסף וסולמי אמר כי כפי שהוא רשום בצורה לא חוקית, הכסף שהוא מקבל אינו חוקי "מה הוא צריך קבלה?" (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1175, ש' 31 - עמ' 1176).

נאשם 5 רצה סכום של 600,000 ₪ תמורת מניותיו בתאגיד. פרט לכך, משך נאשם 5 את ההון העצמי והערבויות בחזרה לעצמו. ה-600,000 ₪ "זה הרווח שלו בזה שהוא יוצא מהתאגיד" (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1183-1185). סולמי מסר בהודעתו כי **נאשם 2 ידע בוודאות** שאבו סובחי רכש את חלקו של נאשם 5 ב-600,000 ₪ ונכנס כשותף סמוי בדורן (ת/81, עמ' 10, ת/82 עמ' 3, ש' 62-65).

סולמי העיד כי לאחר שנאשם 5 ודורי יצאו מהתאגיד, כל אחד מהם לקח את ההון שלו ואת הערבויות "כל אחד מה ששם לקח בחזרה". סולמי העיד כי הוא יודע על כך "במיליון אחוז". סולמי עצמו שילם 550,000 או 500,000 אותם העביר מנופר לדורן עבור הערבויות במקומם. עוד הוסיף כי הכי מדויק יהיה לבחון בתדפיסי הבנק שם רואים הכול (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1188). עוד אמר סולמי שדורן הגדילה את מספר הפועלים לכן היה צריך להגדיל את הערבויות, לכן סולמי העביר לדורן 550,000 ₪. אלה עברו מחשבונו הפרטי לנופר ומשם לדורן. דורן קיבלה קבלה ובהמשך חשבונית על שעות עבודה (פרו' - עמ' 1087, ש' 17-28).

מבנה הבעלויות מעת כניסתו של אבו סובחי היה 50% סולמי, 50% אבו סובחי. הרישום של 100% היה על שמו של נאשם 2 (פרו' - עמ' 1086, ש' 8-10).

את אבו סובחי עניין רק מספר הפועלים כל חודש, מזה נגזר הרווח הכספי שלו שכן הרווח שלו היה לפי עובד (פרו' - עמ' 1089, ש' 11-14).

סולמי העיד כי בהמשך, בתחילת שנת 2014, יצר עמו קשר נאשם 5, הוא שמע שדורן גדלה ופעילה ורצה לחזור לחברה. סולמי אמר לו שזה כבר בלתי אפשרי כי אבו סובחי והוא עצמו לא רוצים לדלל את האחוזים שלהם (ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1137, ש' 12-26).

לגבי ההיתר העקרוני (ת/60) והיתר העבודה לשנת 2012 העיד סולמי כי אלו התקבלו טרם כניסתו לתאגיד. הוא נכנס מאוחר יותר, רק לקראת אוגוסט 2012 (פרו' - עמ' 1085, ש' 6-11).

סולמי הצטרף לנאשם 2 כמורשה חתימה בבנק הפועלים (ת/34) כן היה מורשה חתימה בחשבונה של דורן בבנק

הבינלאומי (ת/33) (פרו' - עמ' 1085, עמ' 22 - עמ' 1086, ש' 3).

סולמי העיד כי על מנת לעמוד בדרישות הפיננסיות ולשלם את ההוצאות שדורן נדרשה לשלם על בקשתה לשנת 2013 העביר מנופר שבבעלותו לדורן יותר מ-2 מיליון ₪ תוך כ- 6-8 חודשים (ת/156). חלק מהכסף הועבר עבור שעות עבודה עתידיות עבור פועלים שדורן עתידה לספק לנופר (פרו' - עמ' 1086). **אין מחלוקת בין הצדדים באשר לקיומן של ההעברות הבנקאיות** (פרו' - עמ' 1086, ש' 29-30).

סולמי העיד כי מתפקידו של נאשם 2, בהיותו בעלים רשום ומנכ"ל, היה למלא את הטפסים להארכת היתרים אצל עו"ד ולמסרם לתמ"ת. נאשם 2 מילא את הטפסים **לאחר שיחה עמו** בה הוחלט מה לרשום בבקשה (פרו' - עמ' 1088).

כן אישר שנאשם 2 הבין מה הוא עושה ופעל בהתאם (פרו' - עמ' 1088, ש' 26-27).

משנת 2013 דורן היתה במגמת עלייה במספר הפועלים ובהתאם הוגדלו הערבויות (פרו' - עמ' 1089).

כל אותו זמן לא היתה לסולמי כל אינטראקציה עם רשות האוכלוסין, הכול נעשה על ידי נאשם 2 (פרו' - עמ' 1089, ש' 15-16).

56. באשר למצבו המשפטי מול הרשות העיד כי בסוף 2011 הוא ואשתו הגישו בקשה לקבלת היתר להעסקת עובדים זרים על ידי אשתו, בחברת "עידן השמות". משלא עלה בידם להשיג אישור התחיל סולמי להתעניין ברישום עובדים זרים בתאגידים אחרים ואז הגיעה פנייתו של נאשם 5. עתה היה לו את דורן כתאגיד והוא לא ניסה עוד לקבל רישיון מהרשות (פרו' - עמ' 1090, ש' 2-14). "אני מאמין שאם הייתי מגיש הייתי מקבל תשובה שלילית, אז בגלל זה כבר התייאשתי. אני מכיר את הנפשות הפועלות שמה ובכלל לא ניסיתי" (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1189, ש' 17-23).

מעיון בהחלטת הרשות מיום 28.11.13 בנוגע לשימוע שנערך לעידן השמות (ת/57) נלמד כי הרשות דחתה את בקשתה של קסיה יון סולמי למתן היתר להעסקת עובדים זרים שכן בבקשה לא צוין כי סולמי הוא השולט בחברה או מנהלה בפועל. בדו"ח השימוע קבעה הרשות כי: "המדובר במקרה חמור ביותר של מתן מידע כוזב במסגרת בקשה להיתר...". מסקנות הרשות התבססו, בין שאר, על חקירתה המנהלית של קסיה יון סולמי, אשתו של סולמי, אליה הגיעה, לאחר שיהיו רב, **יום 22.8.12**.

סולמי חשש שלאור קביעותיה לא תאפשר לו הרשות להירשם כבעליה של חברת כוח אדם וכן לא תאפשר לו להיכנס בנעליו של דורי כבעליה של דורן: "...לא יכולתי לרשום את זה עליי, לפי מה שהבנתי". לפיכך, נשאר נאשם 2 רשום כבעלים של 50% מהמניות שהן חלקו של סולמי בדורן ובכך הוסווה חלקו של סולמי בבעלות על דורן (פרו' - עמ' 1136, ש' 23).

57. סולמי אישר בחקירה נגדית כי יש שילוב, קשר רצוף בין התאגיד שמביא את הפועל ובין החברה הקבלנית, שניהם לכאורה מחזיקים באותו הפועל (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1147, ש' 13-19). עוד אישר שנופר היתה הלקוח העיקרי של דורן (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1149, ש' 14-17).

כן חזר והבהיר כי נאשם 2 היה המנכ"ל ודאג לעבודה השוטפת, **הוא לא היה הבעלים בפועל** (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1150, ש' 17-18, ש' 24).

ב"כ נאשם 2 הטיח בסולמי שנאשם 2 חתום אישית על ערבויות ומכוניות ומשלם את החובות מכיסו. סולמי השיב כי גם הוא עצמו שילם על חובותיה של דורן כי היה ערב לכך ומרגלית רשום כבעלים לכן הוא כנראה נתבע (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1150, ש' 24).

עמ' 1151, ש' 1-21).

58. המאשימה הביאה תימוכין לטענה כי סולמי היה בעליה של דורן.

א. בחומר החקירה נמצאו שיחות רבות והתכתבויות ווטס-אפ בין נאשם 2 לסולמי וביניהם לאחרים. המאשימה טענה כי שיחות אלה מצביעות באופן ברור על כך שסולמי הוא הבעלים האמיתי ונאשם 2 סר למרותו. כך גם באשר לעובדי דורן אשר חלקם אף העידו בעניין או שהודעותיהם הוגשו בהסכמה.

הקלטת שיחה בין נאשם 2 לסולמי (ת/157) - סולמי העיד כי בנובמבר 2016 היתה דורן לקראת נפילה סופית. בין סולמי לאבו סובחי היו ויכוחים רבים וסולמי החליט לסגור את דורן ולהעביר את העובדים לתאגיד אחר. בשיחה יידע את נאשם 2 על כוונתו זו (פרו' - עמ' 1098). סולמי העיד כי נאשם 2 היה מאד מקצועי, היתה ביניהם כימיה טובה ומן הסתם היה עליו לעדכן אותו (פרו' - עמ' 1102, ש' 5-6).

ב. סולמי נייד עובדים כרצונו (כך למשל ת/158, ת/161, ת/162, ת/163).

ג. רה"ח של דורן, רה"ח סהר, העיד כי הבעלים של דורן היה נאשם 2 ומולו התנהל בכל בעיה. סולמי הוא שהפנה את נאשם 2 אליו (פרו' - עמ' 583, ש' 14 - עמ' 584, ש' 4, עמ' 598, ש' 25-29, עמ' 599, ש' 20-22, עמ' 603, ש' 8-9). גם העלאת המשכורת של רה"ח אושרה על ידי נאשם 2 (פרו' - עמ' 599, ש' 9-12).

רה"ח העיד כי לא היו הלוואות מסולמי לדורן (פרו' - עמ' 617, ש' 16-26). לא ידוע לו על הפקדת ערבות של 550,000 ₪ של סולמי לדורן (פרו' - עמ' 619, ש' 1-14, עמ' 622, ש' 23-31).

ד. עדת התביעה ליטל אביב (להלן: "ליטל"). ליטל עבדה בדורן כרכזת כוח אדם מאוקטובר 2013 עד סגירת החברה. היא נחקרה במשטרה באזהרה. ניכר כי בעדותה לא ששה, בלשון המעטה, לשתף פעולה **והרבתה להתחמק ולענות כי אינה זוכרת**. מדבריה נלמד כי נאשם 2 הוא שראיין אותה וקיבל אותה לעבודה (פרו' - עמ' 625, ש' 8-11), **והוא היה המנכ"ל** (פרו' - עמ' 627, ש' 11, עמ' 695).

ליטל תארה קשר טוב בינה לבין סולמי ויש לציין כי העידה **טרם הודאתו** של סולמי בבית המשפט.

לדבריה, משרתה היתה אדמיניסטרטיבית. שכרה עלה מ-5,000 ₪ ל-8,000 ₪ (פרו' - עמ' 625).

מפלט שיחות ווטס אפ (ת/49) עולה כי ליטל עמדה בקשר רציף עם סולמי וקיבלה ממנו הנחיות בקשר לפעילויות שוטפות בדורן. מדובר בשיחות רבות בהן השיחות הבאות:

בברכת שנה טובה כתבה ליטל לסולמי "לירון היקר, **בוס** מספר 1...". נשאלה מדוע כינתה את סולמי "בוס" והשיבה כי העריכה אותו וכי אינה זוכרת מה היה (פרו' - עמ' 633, ש' 16 - עמ' 634, ש' 7). סולמי אף הוא נשאל בעניין והעיד כי היה בעל 50% מחברת דורן ולכן ליטל ראתה בו בוס (פרו' - עמ' 1129, ש' 4).

ליטל הסבירה כי ביקשה מסולמי את האישורים לנייד עובדים בהיותו קבלן והמעביד של העובד וכי אינה זוכרת (פרו' - עמ' 636, ש' 11-23, עמ' 638, ש' 14 - עמ' 640, ש' 3).

נשאלה על כך שדיווחה לסולמי שאין כסף בחשבון של דורן והשיבה שכנראה סולמי שאל על משכורת שהיה עליו

להעביר לעובד ולא היה כסף ושאינה זוכרת (פרו' - עמ' 640, ש' 17-29).

נשאלה על בקשתה מסולמי לבטל ביטוח רפואי מעובד של דורן השיבה תשובה לא ברורה וכן שאינה יודעת מה ארע במקרה זה (פרו' - עמ' 641, ש' 15-29).

נשאלה על משימות רבות לגביהן ביקשה את אישורו של סולמי אך לרוב השיבה כי אינה יודעת או אינה זוכרת (פרו' - עמ' 642-646, עמ' 649, עמ' 651, ש' 13 - עמ' 653, ש' 2).

לגבי הבאת קבלן חדש לחברה אמרה שנאשם 2 ביקש ממנה לשוחח על כך עם סולמי (פרו' - עמ' 648, ש' 27 - עמ' 649, ש' 16).

באחת ההודעות כתבה ליטל לסולמי כי ענת מחברת כוח האדם "סורר" התקשרה כי "סורר" היתה מעוניינת שדורן תעביר אליהם עובדים. ענת ביקשה את הטלפון של המנהל וליטל השיבה לה שתבדוק ותשיב לה. ליטל נשאלה מדוע אם כן פנתה לסולמי בעניין ולא למנהל שהוא נאשם 2 והשיבה שאינה זוכרת (פרו' - עמ' 653, ש' 3 - עמ' 654).

נשאלה מדוע סולמי הוא שנתן לה הוראות על העברות בין הבנקים והשיבה שאינה זוכרת (פרו' - עמ' 655, ש' 6 - עמ' 658).

ליטל עדכנה את סולמי על ביקורת של משרד הכלכלה. השיבה כי דיווחה על כך לסולמי כי חלק מעובדיו מולדביים אז אולי רצה לדעת אם יש תלונות בנוגע אליהם (פרו' - עמ' 664, ש' 5 - עמ' 666, ש' 21).

מההתכתבויות ביניהם עולה שסולמי ביקש ממנה לבוא לעבוד בימים מסוימים והיא נשאלה מדוע קיבלה הוראות מסולמי להגיע לעבודה ולא מנאשם 2. על כך השיבה שיתכן שסולמי שילם חובות והיה לה חשוב להעביר משכורות לעובדים (פרו' - עמ' 667, ש' 1 - עמ' 668, ש' 17).

שתי הודעות ששלחה ליטל לנאשם 2 (**ת/119**) מדגימות, חרף התחמקותה, כי היא היתה מודעת למתרחש. כך כתבה לנאשם 2: "חוסאם היה אצלי, שמע שיש מצב שירון רוצה, אין לו ברירה ומתכוון למכור את חלקו בדורן לאבו סובחי ומצד שני ירון מתכוון לפתוח חברה ולגנוב לאבו סובחי את הפועלים, קיצר בלגן". שתי דקות לאחר מכן כתבה לו: "מקווה לטוב, אבל שזה יישאר בינינו". העידה כי רשמה זאת על פי מה שחוסאם אמר לה והיא אינה מבינה בעניין (פרו' - עמ' 678, ש' 30 - עמ' 685, ש' 12).

יש לציין כי קיימות דוגמאות נוספות רבות.

בחקירתה הנגדית של ליטל זכרה העדה דברים רבים. היא העידה שנאשם 2 הוא שהודיע לה על קליטת עובדים (פרו' - עמ' 694, ש' 2-4), נאשם 2 ערך את החוזים והכין צ'קים של הוצאות (פרו' - עמ' 695, ש' 6-7, 10-11). אישרה את דבריה במשטרה שנאשם 2 הוא המנהל והבעלים היחיד. הוא מנהלה הישיר בדורן ואם יש לה בעיה היא פונה אליו. לפי ידיעתה נאשם 2 הוא שהקים את דורן ואין לחברה שותפים נוספים (פרו' - עמ' 697, ש' 1-17).

אישרה שסולמי היה הקבלן ומעסיק העובדים בפועל (פרו' - עמ' 698, ש' 19-25). סולמי טיפל בנושאים שמחובות הקבלן לטפל בהם דוגמת הסעות העובדים (פרו' - עמ' 710, ש' 30 - עמ' 711, ש' 24). הסכימה כי אין בעיה בכך שנאשם 2 קיבל הנחיות מלקוח ראשי שכן כך עובד השוק וכך קרה גם עם לקוחות אחרים (פרו' - עמ' 711, ש' 30 - עמ' 712, ש' 3).

נאשם 2 הוא שהיה לרוב האחראי על עבודה מול הבנקים (פרו' - עמ' 700, ש' 16-17). נאשם 2 שכר את הדירות

לעובדים (פרו' - עמ' 702, ש' 25-26). נאשם 2 מסר לה את תלושי השכר שלה (פרו' - עמ' 700, ש' 5-6). ליטל אישרה ששיטת העבודה היתה שנאשם 2, שהיה אדם מדהים ורגיש לעובדים, סיפק עובדים לנופר והפועלים עבדו פיזית אצל סולמי אז יש סוג של שיתוף פעולה (פרו' - עמ' 725, ש' 10-13, ש' 15-22).

התרשמתי שבמרבית עדותה התחמקה ליטל ממתן תשובות ברורות. היא העידה על הטראומה שנגרמה לה בחקירתה תחת אזהרה במשטרה כך שלדבריה השתדלה להדחיק את האירועים (פרו' - עמ' 706, ש' 24 - עמ' 709, עמ' 645, ש' 17 - עמ' 646, ש' 4). פעמים רבות השימה עצמה כאילו השאלות אינן ברורות לה. תשובתה העיקרית היתה כי היא אינה זוכרת, כך גם כאשר נשאלה אודות שיחות שבוצעו 10 חודשים בלבד טרם עדותה. ניכר בבירור כי לא היתה מעוניינת לשתף פעולה.

ליטל אישרה שהיה לה קשר פתוח וטוב עם סולמי (פרו' - עמ' 698, ש' 1-18).

סולמי מצדו העיד כי ליטל היתה מודעת לעץ הבעלויות בדורן. הוא עצמו שוחח איתה על הבעלויות שלו ושל אבו סובחי (פרו' - עמ' 1124, ש' 24-25).

ה. עד התביעה לין יינזהו (להלן: "יינזהו").

הודעתו של יינזהו הוגשה בהסכמה חלף חקירתו בבית המשפט (ת/154).

יינזהו הוא עובד זר מסין, פועל בניין בדורן כ-2-3 שנים. לדבריו הכיר רק את סולמי בדורן. את נופר לא הכיר. שמע על נאשם 2 אך אינו מכיר אותו ומעולם לא ראה אותו. לדבריו, נאשם 2 היה אינסטלטור באתרי בנייה אך הוא אינו בטוח בכך. בהודעתו אמר תחילה כי משכורתו הופקדה בבנק הדואר ואם עבד שעות נוספות קיבל כסף נוסף במזומן. את הכסף נתנו לו סולמי או סיני ולפעמים האינסטלטור אבישי. בהמשך עמד על כך שסולמי הוא שנתן לו את הכסף "בשחור". כל חודש הופקדו עבורו 6,000 ₪ לבנק הדואר וסולמי נתן לו במזומן סכום נוסף. בנוסף, הפקיד סולמי ליינזהו 500 ₪ כל חודש בבנק הדואר עבור שכירות בלי קשר למשכורת. סולמי הוא שקבע איתו את גובה המשכורת והוא שהעביר לו את הכסף. "אני מקבל מירון מזומן אז בשבילי הוא בעל הבית".

הקבלנים

לתמיכת טענת התביעה כי סולמי הוא הבעלים האמיתי בדורן העידה התביעה קבלנים שמסרו כי עבדו עם דורן מול סולמי ואילו את נאשם 2 לא הכירו. נתון זה תומך בטענת התביעה כי סולמי הוא הבעלים האמיתי שכן אין זה סביר שקבלנים ינהלו מו"מ מול לקוח של החברה ולא עם החברה עצמה. כך למשל:

עד התביעה יורם קדם (להלן: "קדם")

קדם שימש כמנכ"ל חטיבת הכספים של קבוצת תדהר. תחום אחריותו היה עובדים זרים, עובדי חברת כוח אדם וקבלני משנה. הוא התנהל באופן שוטף בהסכמים מול חברות כוח אדם לאספקת פועלים (פרו' - ישיבת יום 25.10.17, עמ' 769).

קדם העיד כי: "בענייני דורן דיברתי רק עם ירון סולמי" את נאשם 2 אינו מכיר ואינו מזהה גם עתה באולם בית המשפט: "... לא דברנו ולא נפגשנו אף פעם" (פרו' - עמ' 782, ש' 4-19).

עד התביעה פנחס לוביצקי (להלן: "לוביצקי")

הודעתו של לוביצקי הוגשה בהסכמה חלף חקירתו בבית המשפט (ת/95).

לוביצקי הינו הבעלים והמנכ"ל של חברת הבניה "אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ". לדבריו חתם חוזה עם בעליה של דורן, משה. **לא נפגש עם משה**. שלחו לו חוזה במייל או בפקס והוא שלח אותו בחזרה חתום לאחר תיקונים. העבודה זרמה **ובמידה והיו בעיות התנהל מול סולמי**. עם חברת נופר לא זכור לו שהיו לו עסקים. היה אירוע של חוב לדורן שלוביצקי לא רצה לשלם, אך לבסוף הגיע עם סולמי, בנוכחות אבו סובחי, להסדר ושילם לו. אבו סובחי אמר שהוא קשור לדורן. כבר בשלב הראשוני ידע שאבו סובחי שותף בדורן, אבו סובחי, שאותו הכיר כ-10 שנים אמר לו. אבו סובחי התקשר אליו בקשר לחוב.

הצוואה

59. נאשם 2 העיד כי סולמי היה אגרסיבי מאד בדרך בה שלט בחברה. היו לו שיחות עם סולמי על ההתערבות שלו ועל צורת התשלום שלו (פרו' - ישיבת יום 123.6.18, עמ' 1282-1283). לאור זאת גרסתו של נאשם 2 כפי שתובא להלן בעניין צוואה שערך מעוררת תמיהה.

במהלך חיפוש נתפסה צוואה שנכתבה על ידי נאשם 2 (ת/128). סולמי העיד כי בינו לבין נאשם 2 אין קשר משפחתי, הם היו חברים לעבודה (פרו' - עמ' 1118, ש' 24-27). בצוואתו עם זאת **רשם נאשם 2 כי הוא מוריש את דורן לסולמי**. צוואה זו סותרת לכאורה את טענתו של נאשם 2 לפיה הוא עצמו היה הבעלים היחיד של דורן ונשאלת השאלה מדוע מצא לצוות את דורן דווקא לסולמי.

סולמי ונאשם 2 נחקרו והעידו בעניין.

סולמי העיד כי היו כספים בחברת הביטוח ובבנק על שמו של נאשם 2 לכן רצה סולמי להבטיח את עצמו (פרו' - עמ' 1119, ש' 2). היו כלי רכב שהיו שייכים לדורן ורשומים על שמו של נאשם 2 כבעלים. כך גם לגבי שעות עבודה עתידיות של נופר, רכוש במשרדה של דורן, כרטיסי האשראי של דורן או כל נכס אחר שקשור לחברה (פרו' - עמ' 1119, ש' 6-20). כך למשל העיד סולמי אודות כספי ביטוח חיים בסך של כ-1,900,000 ₪ (ת/166). הכספים עברו מדורן למנורה מבטחים שנתנה ערבות על שם דורן. הפיקדון נרשם על שמו של נאשם 2 ונחתם על ידו. אלה אינם כספים של נאשם 2. מקור הכסף הוא בשעות עתידיות וברווחים של סולמי אותם לא משך (פרו' - עמ' 1115, ש' 1-12).

נאשם 2 נחקר על צוואתו ובהודעתו מסר גרסה לפיה הוא לבד בארץ, סולמי עזר לו בהקמת החברה "אז שייקח את הכול" (ת/37, עמ' 4, ש' 77-81). את ביתו הוריש לבנותיו. את דורן הוריש לסולמי כדי להביע הערכה כי הוא הקים אותו על הרגליים. לא הוריש לבנותיו חלק מהחברה כי הן לא נמצאות בארץ והוא לא רצה לסבך אותן עם שום דבר בארץ (ת/37, עמ' 4, ש' 103 - עמ' 5, ש' 111). נאשם 2 הכחיש שציווה את דורן לסולמי מהטעם שדורן שייכת לסולמי (ת/37, עמ' 5, ש' 116-117).

בעדותו חזר על כך שסולמי התנהג אליו יפה "ואני חושב שמגיע לו לזכות מהטוב הזה" (פרו' - עמ' 1268).

נאשם 2 אמר כי אינו יודע מתי כתב את הצוואה ואישר שאינו כותב צוואה לטובת כל לקוח. זו היתה טיוטה שכתב לעצמו

בתור מזכר. סולמי לא ראה אותה וגם אף עו"ד לא ראה (פרו' - עמ' 1269, ש' 12-17, עמ' 1302, ש' 4-27).

גרסת נאשם 2 אודות סולמי

בניגוד למספר אמירות בהודעותיו בהן מסר נאשם 2 באופן מפורש וברור כי סולמי היה בעליה של דורן בעוד הוא עצמו היה המנכ"ל בלבד, מסר נאשם 2 גם אמירות אחרות. לדבריו, בספטמבר 2012 ביקש דורי לעזוב את דורן, למכור את חלקו ולמצוא קבלן, מממן, מלווה. מצאו את סולמי וחברת נופר (פרו' מוקלד - עמ' 1202, ש' 19-25). נאשם 2 מסר כי **בשלב ההעברה מדורי ורן לסולמי**, הוא עצמו ודורי היו רשומים והתבצע הליך של **העברת מניות מדורי לנאשם 2 (ת/42, עמ' 6, ש' 158-168)**. בוצעה העברת מניות כך שלנאשם 2 היו 100% ממניות דורן (פרו' מוקלד - עמ' 1204, ש' 6-11). סוכם שסולמי ילווה לחברה כסף בתחילת דרכה וכסף זה ישמש כערבויות, דורן תחזיר לסולמי את הכסף תוך כדי עבודה, וכך היה (פרו' מוקלד - עמ' 1202, ש' 28-29, עמ' 1203, ש' 1-5).

60. נוכח ראיות שהוצגו בפני נאשם 2 מהן עולה כי נהג לציית לסולמי וליידע אותו בכל דבר, תיאר נאשם 2 סימביוזה צמודה בין חברת כוח האדם (דורן) לקבלן (סולמי). הוא כבעליה של חברת דורן היה חייב לעשות הכול בשיתוף פעולה עם סולמי הקבלן. אפילו בפעולה שאינה מעניינת את הקבלן **היה מיידע** את סולמי (פרו' מוקלד - עמ' 1203, ש' 25-32). מאידך העיד נאשם 2 כי **מיום רישומה של דורן ברשם החברות כל פעילותה של דורן נעשתה רק על ידו, ללא התערבות של אף אחד**. לדבריו הוא עצמו החליט והוא ביצע. לא היתה התערבות של אף אחד בשום דבר שקשור לדורן. סולמי התחיל להתערב רק משנת 2016 (פרו' מוקלד - עמ' 1204, ש' 21 - עמ' 1205, ש' 5).

61. נאשם 2 העיד על התדרדרותה של דורן. לדבריו צרות החברה החלו ב-2016 והצרות הרציניות ביולי 2016. התיק לטענתו בנוי על התקופה של בין יוני 2016 לערך ועד לסוף 2016. עד אז לא היו בעיות (פרו' מוקלד - עמ' 1205, ש' 22-24). כשהחלו הצרות סולמי החל להתערב ונהג בדורן כרצונו. נאשם 2 מחל על כבודו וציית לסולמי כי רצה שישלם. כך היה עד אוקטובר 2016 (פרו' - עמ' 1205, ש' 3-12).

62. בהודעתו אמר נאשם 2 כי סולמי לא יכול להקים תאגיד. כוח אדם. לפני שנים הגיש בקשה ונענה בשלילה, אינו יודע מדוע (ת/38, עמ' 3, ש' 57-59, ש' 63-66, עמ' 4, ש' 82-98).

נאשם 2 נשאל כיצד קרה שקיבל סכום של 300,000 ₪ מסולמי אתו אין לו היכרות מוקדמת והם לא עשו הסכם מסודר כיאה לשני אנשי עסקים המחזיקים חברות לגיטימיות והשיב: "אתה צודק, **אין לי תשובה אמיתית** וחבל שלא עשיתי את זה" (ת/39, עמ' 3, ש' 67-70, עמ' 4, ש' 88-96).

בעדותו אמר נאשם 2 שסולמי הפקיד 550,000 ₪ בתוכנית פק"מ בבנק הפועלים ואת שאר הכספים השלימו מרווחי החברה וכך הגיעו לסכום של 1,024,000 (פרו' - עמ' 1249). **אין הסכם הלוואה** של 550,000 ₪ בין דורן לסולמי והוא מכה על חטא על כך (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1280, ש' 1-4).

נאשם 2 אמר כי לא יכול היה להקים את דורן ללא סיועו של סולמי. **בתמ"ת או ברשות ההגירה והאוכלוסין לא יודעים שסולמי מימן לו את הקמת החברה, כלומר שהערבות הבנקאית שהופקדה אצלם היא בעצם של ירון סולמי (ת/38, עמ' 3, ש' 71-75)**. לדבריו לא היה צריך לדווח על כך כי זו הלוואה לגיטימית לחברה. אם היה צריך לדווח ולא דיווח זה לא בסדר (ת/38, עמ' 4, ש' 76-81). עוד אמר כי מכיוון שהחזיר לירון את הלוואתו תוך 3-4 חודשים

העריך שזה מהלך סביר (ת/38, עמ' 5, ש' 118-127). בעדותו אמר כי "אין שום צורך לדווח לרשות שלקחתי הלוואה מקבלן מסוים, בשום מקום לא כתוב את זה" (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1288, ש' 31 - עמ' 1289, ש' 3). שוב נשאל מדוע לא כתב בשום מקום בתצהירים שהכספים ניתנו לו מסולמי, כהלוואת לקוח, והשיב תשובה לא ברורה (פרו' - עמ' 1250, ש' 18-28).

בהקשר זה מצאתי לציין כי רוה"ח סהר העיד כי אינו זוכר שסולמי העביר כספים לדורן. הוא היה זוכר דבר כזה כי זה חריג: "...כי לא אמור להיות דבר כזה שירון סולמי שהוא בעלים של חברה אחת יעביר סכום לחברה השנייה מבלי שאני אדע את זה ואציין את זה בדוחות הכספיים" (פרו' - ישיבת יום 24.10.17, עמ' 622, ש' 23-31).

התובע הטיח בנאשם 2 מדברי סולמי לפיהם, תמורת הערבות הבנקאית שנתן לדורן הוא נכנס כשותף בדורן מכיוון שהוא עצמו אינו יכול לפתוח תאגיד כוח אדם לעובדים זרים. נאשם 2 השיב כי הוא אינו זוכר שיחה כזו אך הוא אינו מתווכח עם עובדות, והעובדות הן שסולמי השקיע כסף וקיבל שליטה על פי כמות העובדים של דורן שהועסקו בנופר (ת/39, עמ' 4, ש' 109-112). לדבריו, מהיום הראשון שלט סולמי ב-33% מדורן. אחוזי השליטה בדורן זהים לאחוזי מספר העובדים בדורן ששייכים לסולמי. לאט לאט זה עלה ל-65%. ברגע שהיה לסולמי 70% הוא שלט בחברה. ללא התשלום של סולמי החברה לא יכלה לעמוד (ת/39, עמ' 9, ש' 272-275).

63. באוגוסט 2016 סולמי אמר לו לראשונה שהוא שולט ב-50% בדורן ואבו סובחי ב-50%. תוך כדי חקירתו, הבין שכבר מתחילת הדרך בעלי דורן היו סולמי ואבו סובחי. הוא הבין זאת מספטמבר 2016 (ת/38, עמ' 5). עוד אמר נאשם 2 בהודעתו כי דורן שילמה לבני לוד שבבעלותו של אבו סובחי סכומים לא פרופורציונליים ומוגזמים ביחס לתמורה שקיבלה וזה הוסיף נדבך נוסף שאבו סובחי הוא שותף של סולמי בדורן (ת/42, עמ' 3, ש' 61-66). למרות שאמר שסולמי שלט בדורן על פי מספר העובדים של דורן שהועסקו אצלו ראה נאשם 2 בהשקעה של סולמי בדורן הלוואה. את החלק שסולמי השקיע קיבל בחזרה (ת/39, עמ' 5, ש' 147-149).

באוגוסט 2016 הרגיש נאשם 2 כי הוא נחנק כי לסולמי היו חובות רבים לדורן. סולמי היה חייב לו 3.5 מיליון ₪.

64. החוקר שאל: "לפי מה שאני מבין ירון סולמי שלט והכתיב דברים בחברת דורן כשרצה, מהיום הראשון". נאשם 2 השיב: "התשובה היא כן מוחלט". סולמי היה מעביר פועלים כראות עיניו ומשלם עבורם מתי שרצה (ת/38, עמ' 7, ש' 202-203, ש' 211-215). בעדותו נשאל על אמירתו זו ואמר כי ידע זאת בדיעבד (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1284, ש' 2-25). מאמצע 2013 לערך החל סולמי לנג דורן מנהג בעלים (ת/39, עמ' 10, ש' 306-307).

בנוגע לדברים אלה חשוב לציין כי נאשם 2 אמר בעדותו דברים שונים בתכלית. לדבריו, מיום רישומה של דורן ברשם החברות, 2/2011 עד 2016, סוף 2015 כל הפעילות של דורן נעשתה אך ורק על ידו ללא התערבות של אף אחד, בהתייעצות עם עו"ד ורו"ח "בגדול אני החלטתי ואני ביצעתי. לא היתה התערבות של אף אחד בשום דבר שקשור בדורן..." (פרו' - ישיבת יום 29.4.18, עמ' 1204, ש' 21, עמ' 1205, ש' 5). וכן "אני היחיד הבעלים של החברה". כך גם בתפקוד בפועל. היו חריגות ביוני 2016 אבל עד אז רק אני הייתי בעלי החברה, אף אחד לא התעסק בשום עניינים של החברה (פרו' מוקלד, עמ' 1206, ש' 25-27).

65. נאשם 2 הגדיר עצמו כעובד בשכר של דורן (ת/39, עמ' 9, ש' 266-271). בשלושת החודשים הראשונים הוא סיכם עם סולמי על משכורת של 8,000 ₪ כדי שסולמי יבדוק אותו כי לא הכירו. 3 חודשים אח"כ משך נאשם 2 משכורת של 10,000 ₪ נטו וחצי שנה לאחר מכן 12,750 ₪ נטו. נשאל מדוע הוא כבעל חברה צריך לסכם את משכורתו עם סולמי שאינו בעליה האמיתי של החברה. השיב

שסולמי הילווה לו כסף לפתוח את החברה והכסף של המשכורת היה מאותה הלוואה (ת/39, עמ' 10, ש' 298-300).

עוד נשאל נאשם 2: "האם ההודעות אשר הוצגו לך מאשרות את העובדה כי ירון שלט בדורן עוד מתחילת הדרך ואתה בעצם היית שכיר שלו?" נאשם 2 השיב: "אני מסכים עם ההגדרה, אבל זה היה מאמצע 2014 (ת/44, עמ' 4, ש' 97-99).

נאשם 2 אמר כי ב-2016 דורן היתה שייכת בפועל לסולמי, למרות שהוא עצמו רשום כבעלים. סולמי פשוט חטף את דורן (ת/39, עמ' 10, ש' 327-328). על כך חזר בעדותו (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1281, ש' 29-32).

66. במהלך עדותו הושמעו לנאשם שיחות מהן נלמד שסולמי הוא בעל השליטה והבעלים האמתי של דורן ולא נאשם 2.

כך למשל:

ת/160 - שיחה בין סולמי לנאשם 2 בה ביקש נאשם 2 הנחיות מסולמי לגבי כסף שחברת דקל חייבת לדורן. נאשם 2 נשאל על שום מה הוא מערב את סולמי בכסף שאינו קשור לסולמי והסביר שגם דקל וגם נופר היו חייבים לו כספים והוא רצה לברר אם דקל סגרו עם סולמי על החזר. היחס שלו לסולמי באותה תקופה נגזר מהמאמץ לקבל מסולמי כל אגורה לכיסויי חובותיו (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1248, ש' 1-21, ש' 22-29).

ת/161, ת/162 - בשיחות נשמע סולמי מורה לנאשם 2 לבצע משימות משל היה נאשם 2 עובד שלו "עכשיו תנתק חשמל ומים", "המשטרה תבוא, תגידו להם, לכו צאו", "אז תעשה את זה גם". בשיחה ת/162 התייעץ נאשם 2 עם סולמי וביקש ממנו הנחיות בנוגע לעובדים שאינם קשורים לנופר. נאשם 2 השיב תשובה מבולבלת ממנה עולה שסולמי לא מחליט על כלום (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1251, ש' 19-31).

ת/186 - נאשם 2 עדכן את סולמי על כספים שהועברו והשיב שהסיבה לכך היא שהיה צריך עוד כסף מסולמי וברור שהסיבה היא "שירון שולט בדורן" (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1262, ש' 5-14).

ת/176 - בשיחה מנחה סולמי את הפקידה ליטל לפתור בעיה בדורן ולפנות לעו"ד. נאשם 2 השיב כי דובר בעובד של סולמי (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1264, ש' 11-12).

ת/197 - שיחה בין נאשם 2 לגיל שהוא הבעלים של חברת ההסעות "דולפין". בשיחה ביקש גיל מנאשם 2 שיחליף לו צ'קים. נאשם 2 סירב תחילה אך הסכים מיד לאחר שהבין שסולמי נתן את הסכמתו לכך. התובע ציין כי במקרה זה נופר אינה בתמונה ואין שום סיבה לערב את סולמי. נאשם 2 השיב שנופר כל הזמן בתמונה (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1266, ש' 31 - עמ' 1268, ש' 5).

ת/199 - שיחה בין נאשם 2 לסולמי. נאשם 2 עדכן את סולמי שאבו סובחי "טחן" אותו בפגישה שהיתה להם. נאשם 2 אמר לאבו סובחי: "לדעתי לא יהיה לך תאגיד בעוד מספר ימים, אז אל תבנה על כלום". נאשם 2 כפר בכך ששייך את התאגיד לסולמי ולאבו סובחי. בשיחות אלו מיום 14.11.16 כבר הבין שידו של אבו סובחי בוחשת בקלחת מאחורי סולמי. הבין שמי שהעביר את הכסף לדורן היו סולמי ואבו סובחי. בנובמבר, שבועיים לפני סגירת דורן הבין שאבו סובחי מעורב (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1272, ש' 6-12, עמ' 1273, ש' 18 - עמ' 1274, ש' 8).

מצאתי לציין כי אם נניח לצורך הדיון כי נאשם 2 ידע על מעורבותו של אבו סובחי מיום 14.11.16 נשאלת השאלה מדוע אם כן, בעת חקירתו במשטרה ביום 9.1.17 כאשר נשאל מי הוא אבו סובחי השיב "אני לא יודע" (ת/38, ש' 149). בהודעה נוספת כבר טען כי "מאוחר יותר לקראת קבלת החשבונית השנייה או השלישית, לא זוכר בדיוק, הבנתי

שהחבורה קשורה לאבו סובחי... (ת/40, ש' 9-17). בחקירתו הנגדית נשאל מדוע השיב תחילה כי אינו יודע מיהו אבו סובחי והשיב תשובה לא משכנעת: "לך תיתן אתה עדות במשטרה" וכן כי אינו יודע מה הקשר של אבו סובחי לחברת צקר (פרו' - ישיבת יום 13.6.18, עמ' 1335, ש' 30 - עמ' 1337, ש' 16).

67. המסקנות והקביעות העולות מן הדברים:

השאלה המרכזית שעומדת לדיון היא מי היה הבעלים האמתי של דורן. מקבלת אני את דברי המעורבים כי נאשם 2 שימש כמנהלה של דורן. המחלוקת היא בעניין הבעלות. האם בנוסף לניהול התאגיד היה נאשם 2 בעליו. אם נאשם 2 אינו הבעלים הרי שכל הבקשות שהוגשו בשמו בהן הציג עצמו ככזה הינן הצהרות כזב. לפיכך, ניסה נאשם 2 להוכיח ולטעון כי הוא הוא הבעלים האמיתי וכי סולמי שלט בדורן על פי אחוזי/מספר העובדים הזרים שהועסקו בה. סולמי מצדו טען לבעלות בהסבירו שנאשם 2 היה "פרונטר".

כבר בפתחה של שאלת הבעלות על דורן אציין כי מצאתי לקבל את עמדת המאשימה. מחומר הראיות לרבות אמירותיו של נאשם 2 עצמו לא נותר בליבי כל ספק כי עם יציאתם של דורי ונאשם 5 מדורן, היה זה סולמי (ואבו סובחי) שהפך לבעלים האמיתי ובעל השליטה בדורן. עוד מצאתי כי הכול בוצע בהחלטה משותפת עם נאשם 2, בהסכמתו ובידיעתו שעה ששימש כ"פרונטר" והחזיק במרמה 100% ממניותיה של דורן.

א. ראשית אתייחס לעניין צוואתו של נאשם 2 בה ציין כי הוא מצווה את דורן לסולמי. ההסבר היחיד ההגיוני הוא כי דורן היתה של סולמי וסולמי רצה לאבטח את עצמו ממצב בו יעבור רכושו ליורשיו של נאשם 2. לפיכך, באה לעולם צוואה זו בה רשם נאשם 2 כי הוא מצווה לסולמי את דורן ואת רכושה. גרסתו של נאשם 2 כי היתה זו דרך לגמול לסולמי על כל הטוב שעשה עמו איננה מתקבלת על הדעת. גם אם לא הוגשה צוואה זו לאיש, כטענת נאשם 2, עדיין יש בעצם כתיבתה תמיכה ממשית לטענה כי סולמי הוא בעליה של דורן.

ב. אמירותיו המפורשות של נאשם 2 בדבר בעלותו של סולמי אף הן מעידות כאלף עדים על בעלותו של סולמי בדורן ואינן מותרות מקום לספק. כך למשל אמר כי דורי הזמין אותי לפגישה בנופר: "...שם הוחלט על גובה השכר שלי ושאני אמנכל את חברת דורן כשירון הוא 100% מהבעלים בחברה, הרי זה ברור כי רק ירון השקיע כסף".

עוד אמר נאשם 2 בהודעתו כי בתמ"ת או ברשות ההגירה והאוכלוסין לא יודעים שסולמי מימן את הקמת החברה, כלומר שהערבות הבנקאית שהופקדה אצלם היא בעצם של סולמי. בנוסף, לא דווח סולמי בבקשה לקבלת היתר כמי שהלווה סכום כלשהו לדורן כמחויב.

במהלך דבריו אמר נאשם 2 כי אבו סובחי היה בשותפות עם סולמי על חברת דורן. אמירה זו שמצביעה על הבנתו את המתרחש אינה משתמעת לשתי פנים. טענתו כי לתומו סבר שהוא עצמו הבעלים אינה מתקבלת על הדעת ודי בכך.

ג. אני מקבלת את גרסתו של סולמי כי הוא עצמו וגם אבו סובחי בהמשך היו מנועים מלקבל היתר מהתמ"ת לפיכך מצאו בדורן אפשרות לממש את רצונם להיות בעלי תאגיד תוך הצגתו של אדם אחר - נאשם 2 ככזה במקומם. נאשם 2 אמר כי היה מודע לכך שסולמי אינו יכול לקבל

היתר מהתמ"ת להקמת תאגיד כוח אדם.

סולמי העיד כפי שפורט בהרחבה, על הקשר בינו לבין נאשם 2, על חלקו של נאשם 2 ועל מעשיו שלו. בנוגע לבקשות שהוגשו לתמ"ת ציין כי נאשם 2 מילא את כל הבקשות לתמ"ת לאחר שיחה ביניהם בה הוחלט מה לרשום. דבריו אלו עונים על שניים: סולמי הוא הבעלים. נאשם 2 היה מודע היטב לתרמית.

ד. זה המקום לציין כי סולמי העיד בפני עדות רציפה, קוהרנטית וכנה. הוא דבק ברצונו לספר על הדברים כהווייתם. מדובר בעד אינטליגנטי, בעל בקיאות וניסיון בתחום העסקי לרבות העסקת עובדים זרים. סולמי הסביר את שהתרחש בצורה הגיונית ובהירה. הוא כבר נדון על מעשיו ונגזרו עליו 72 חודשי מאסר בפועל. לא מצאתי בדבריו כוונה להעליל על האחרים או להרע את מצבם. דבריו מתיישבים ומשתלבים היטב עם שאר הראיות שהוצגו בפני ובראשם אמירות הנאשמים עצמם.

ה. באשר לנאשם 5 מקבלת אני את עדותו של סולמי לפיה פנה אליו נאשם 5 ועניין אותו בכניסה כשותף בדורן. נאשם 5 אמר לו מפורשות שאינו מחזיק במניות ונאשם 2 מחזיקן עבורו. עוד אמר לו נאשם 5 כי אין באפשרותו לרשום את התאגיד על שמו בשל קשריו הבעייתיים בתמ"ת.

ו. בפירוט הראיות הובאו שיחות מהן עולה כי נאשם 2 דיווח על פעולותיו לסולמי. נאשם 2 טען כי ידע את סולמי ועדכן אותו שכן סולמי היה הקבלן. סולמי אף הוא אמר שיש קשר רצוף בין התאגיד שמביא את הפועל ובין החברה הקבלנית, שניהם לכאורה מחזיקים באותו פועל. הוא שב והדגיש כי נאשם 2 היה המנכ"ל ודאג לעבודה השוטפת, ולא היה הבעלים.

מקבלת אני את הטענה כי בעל התאגיד והקבלן אוחזים שניהם באותו עובד ולשניהם חבות כלפיו ופעמים נדרשת שיחה ואף החלטה משותפת בעניינו. אלא שנאשם 2 עדכן את סולמי וביקש את אישורו בנושאים רבים לרבות כאלו שלא היו קשורים לפועלים המשותפים ולא היו מעניינו של סולמי כלקוח של דורן. כך למשל חוב של חברת דקל לדורן. סולמי "הלקוח" לא היה אמור לקבל עדכון בנושא. התנהלות זו מהווה תמיכה נוספת ומעבר לנדרש לקביעה כי סולמי היה הבעלים האמיתי.

ז. נאשם 2 טען כי ניהול החברה לוה בעו"ד ורו"ח. רוה"ח סהר העיד בפני. הוא עצמו התנהל בכל בעיה מול נאשם 2 שהיה לדבריו בעליה של דורן. רוה"ח לא ידע על הלוואות שנתן סולמי לדורן - הלוואות עליהן העיד נאשם 2 עצמו - והעיד כי העברה מסולמי לדורן היא דבר פסול. יוצא אפוא כי רו"ח לא דווח על ידי נאשם 2 בנושאים רלוונטיים שכן היה בכך סיכון לחשיפת המתרחש מתחת לפני השטח. לאור זאת טענתו של נאשם 2 לליווי גורמי פיקוח אינה מועילה לו. פיקוחם היה חסר משמעות שעה שלא דווחו על ההתרחשות האמתית ולמעשה שימשו כעלה תאנה למעשים הפלילים. בתחבולתם אחזו הנאשמים במצג הכוזב כלפי כל גורם רשמי מוסמך. כלפי אלה דאג נאשם 2 להציג עצמו ככזב כבעליה של דורן.

ח. הפקידה ליטל טענה כי נאשם 2 הוא המנכ"ל, עוד אמרה כי הוא הבעלים היחיד של דורן. ליטל כינתה את סולמי בברכה שכתבה לו "בוס" בלא שהביאה נימוק מתקבל על הדעת לכך. הובאו שיחות בהן היא מתייעצת עם סולמי בנושאים שעל פי טיבם היתה אמורה להתייעץ עם הבעלים, נאשם 2 לגרסתה, אך היא נהגה אחרת והתייעצה עם סולמי.

התרשמותי מהעדה שלא ניתן לסמוך על דבריה. ניכר בבירור כי התחמקה ממתן תשובות ברורות. טענה כי אינה זוכרת ועשתה כל שביכולתה להרחיק עצמה מהאירועים. לדבריה, לאחר שנחקרה באזהרה במשטרה, הפך הנושא לטראומטי עבורה והיא ניסתה להדחיקו. סולמי לעומת זאת העיד כי ליטל היתה מודעת לבעלותו על דורן שכן הוא עצמו שוחח אתה על כך.

לאור דברים אלה, איני מקבלת את דברי העדה כי נאשם 2 היה בעליה של דורן.

בעת זימון העדה לעדות בוצעה, באישור פרקליטת המחוז, השלמת חקירה וליטל מסרה הודעה נוספת במשטרה שעיקרה מסרונים שהועברו בינה לבין סולמי. עו"ד בסרגליק שייצג את סולמי טען כנגד הליך זה. סבורני כי לאור הודאתו של סולמי אין רלוונטיות לדיון בשאלה. בשולי הדברים אציין כי מקובלים עליי דברי התובע כי לא ידע כיצד יתפתח המפגש בינו לבין העדה ובחר שההשלמה תבוצע על ידי חוקר משטרה ולא על ידי הפרקליטות. לנוכח התרשמותי מהעדה, התנהלות זו מצד המאשימה מובנת.

ט. שכרה של ליטל המזכירה עלה עם הזמן והתייצב לבסוף על 8,000 ₪. נאשם 2 התחיל את דרכו עם סולמי במשכורות שאינו גבוהה באופן ניכר ממשכורתה של ליטל. משכורתו הצנועה של נאשם 2 מצביעה אף היא כי לא היה בעליו של תאגיד. העובדה כי סולמי הוא שקבע ואישר את שכרו היא ראיה חותכת למערכת ההיררכית בין השניים. נימוקיו של נאשם 2 כי הכפיף את עצמו לסולמי כי זה היה לקוח גדול והוא היה זקוק לכספו אינה מתיישבת עם הסיכום הראשוני ביניהם כי נאשם 2 יהיה מנכ"ל תמורת משכורת ועם הראיות הנוספות.

י. מעדות הקבלנים עולה מצג השווא. כלפי חוץ הוצג נאשם 2 כבעלי החברה והוא שחתם על חוזי ההתקשרות. בכך השיגו נאשם 2 וסולמי את הסכמת הקבלנים להיקשר עמם. הדברים נראו חוקיים כלפי חוץ והתאפשרה פעילות שוטפת של התאגיד.

יא. נאשם 2 סיפק גרסאות סותרות לשאלת השליטה בדורן. מחד טען בהודעתו כי סולמי שלט והכתיב דברים בדורן מהיום הראשון. סולמי היה מעביר פועלים כראות עיניו ומשלם עבורם מתי שרצה. בעדותו טען, טענה שאינה מתקבלת על הדעת, כי הבין זאת רק בדיעבד. הכיצד בדיעבד? נאשם 2 ראה בזמן אמת מי בעל השליטה. התנהלות זו של סולמי היתה דבר שנראה והתרחש בבירור ולא משהו הדורש הבנה מיוחדת בדיעבד.

בעדותו טען טענה סותרת לפיה מיום רישומה של דורן ברשם החברת 2/2011 ועד 2016 כל פעילותה של דורן נעשתה על ידו: **"בגדול אני החלטתי ואני ביצעתי. לא היתה התערבות של אף אחד בשום דבר שקשור בדורן"**.

מצאתי להעדיף את דברי הנאשם בהודעתו, אלה משתלבים במארג הראייתי בכללותו, לרבות בהאזנות הסתר והתכתובות בין המעורבים. סולמי נהג בדורן מנהג בעלים שכן הוא היה הבעלים. נאשם 2 היה "פרונט" פעיל. הוא לא רק כיזב לתמ"ת על היותו הבעלים אלא ביצע פעולות רבות של מרמה במשך תקופה ארוכה בת 4 שנים, הן שנות קיומה של דורן, הוא היה מעורב בניהול ובביצוע, אך בעלים לא היה.

טענת ההגנה כי סולמי הוא עד מדינה

במהלך עדותו של סולמי עלתה סוגיית עד המדינה.

68.

הצדדים אף התייחסו לכך באריכות בסיכומיהם.

אשר לי, לאחר שעינתי בחקירותיו של סולמי במשטרה ובעדותו, באתי לכלל מסקנה כי סולמי לא היה עד מדינה ואף לא עד מדינה לשיטתו. כעולה מדבריו נראה כי סולמי שזה לו מעצרו הראשון, קיווה ששיתוף פעולה מצדו ייטיב אתו, דבר שלא קרה. הוא שיתף פעולה לא מתוך מגמה להפחית את שותפיו אלא כי פעל בעצת עורכת דינו. **סולמי חזר והדגיש שדבר לא הובטח לו** בתמורה לשיתוף פעולה מצדו. ההפך הוא הנכון. נכונותו למסור גרסה רחבה יותר נדחתה על ידי המשטרה.

הראיות מצביעות באופן ברור על כך שהנאשמים, איש איש וחלקו, במשותף עם סולמי, ביצעו יחדיו את המעשים האסורים. משכך יש לראות בסולמי שותף לעבירה (סעיף 29 לחוק העונשין) אשר לעדותו נדרשת תוספת של ראייה לחיזוק, זאת במובחן מעד מדינה אשר לעדותו נדרשת תוספת של ראיית סיוע [סעיף 54א(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971].

וידגש לעדותו של סולמי יש ראיות סיוע למכביר. הכרעת דין זו מתבססת ראשית על אמירות מפלילות של הנאשמים עצמם ועל ראיות חפציות התומכות בגרסתם. סולמי שפך אור על האירועים ועדותו מהותית אך כפי שפורט מעלה, לא עליה לבד ניצב המארג הראייתי.

על מנת שעד יחשב לעד מדינה יש צורך ב-3 רכיבים גם יחד: עבירה, שותפות ו**טובת הנאה**. תקוותו של העד כי מסירת הודעה בעלת תוכן מסוים תביא לתוצאות הרצויות לו אינה הופכת אותו לעד מדינה (קדמי בספרו על הראיות חלק ראשון עמ' 488-487).

סולמי בעדותו עמד על כך שלאחר התייעצות עם עו"ד דוידוביץ' סיפר לחוקרים את האמת לאחר שבתחילה לא שיתף עמם פעולה (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1153, ש' 13). סולמי העיד כי לא נאמר לו שנאשם 2 חתם על הסכם עד מדינה "היתה באוויר שיחה שכנראה עומדים לסגור עם מישהו עד מדינה". לא הרגיש חשש, וכשהחליט לספר את האמת, סיפר (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1154, ש' 18-3).

בהודעתו אכן בכה ואמר שאין לו כוח כבר אך צוות החקירה לא לחץ עליו להפחית אחרים אלא אמר לו לספר את האמת (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1135, ש' 12-2).

סולמי העיד שבתחילה הציעו לו לעשות ריענון זיכרון לפני עדותו והוא סירב, אך אז חשב שיהיה נכון לסיים עם העניין והעדיף לבצע ריענון. סולמי היה נחרץ ו**עמד על כך** שבחר לשותף פעולה מסיבותיו האישיות שלא על מנת לקבל הטבה כלשהי מהפרקליטות לרבות ניכוי שליש ממאסרו. הסביר כי אם יתנהג כראוי יהיה זכאי לניכוי השליש, זה תלוי בו "**אגיד את האמת, לא הובטח לי שום דבר ולא שום דבר עם הפרקליטות**, החלטתי לעשות את הריענון לבד" (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1154, ש' 28 - עמ' 1155, ש' 24). **שלל את דברי עו"ד פרידמן שטען כי סולמי הבין מהפרקליטות שאם ישתף איתם פעולה יהיה לו קל יותר אח"כ: "חד משמעית לא. למה אתה ממציא דברים, אני לא מבין מאיפה אתה מביא אותם"** (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1156, ש' 11-10). עוד שלל סולמי את טענת הסניגור כי עשה עסקה כדי שישאירו לו את נכסיו (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1156, ש' 27).

סולמי הבהיר כי אם החוקר קנר אמר שכבר בחקירתו הראשונה רצה להיות עד מדינה אין זה נכון. ייתכן שעוה"ד רצה להגיע לכיוון זה אך לא בא ממנו (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1136, ש' 6-1).

סולמי העיד כי הבין שאם ישתף פעולה "יהיה איזשהו משהו" אך זה לא היה, **המשטרה דחתה זאת**. לדבריו, הוא לא

הציע להיות עד מדינה, אלא לתת את כל האינפורמציה, גם על הענף **אך החוקרים דחו את הצעתו** (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1136, ש' 15-32). בשלב מסוים הבין בטעות שאם ישתף פעולה ויאמר את האמת זה ייטיב אתו (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1140). **לא אמרו לו** אך בהיותו עצור לראשונה בחייו סבר כך. באשר להפללת שותפיו אמר שאינו יודע מה הכוונה להפליל אחרים. ידע שהוא בעל החברה, ההשלכות יחולו עליו והחליט לספר את האמת (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1141, ש' 27-28). מדבריו של החוקר דמארי הבין שאם ישתף פעולה זה ייטיב אתו בהמשך. **עו"ד ייעצה לו לספר את האמת** והוא שמע בעצתה. **זה דבר ידוע שמי שמספר את האמת זוכה להתחשבות בעונשו**. מכנה את דבריו 'לספר את האמת' ולא הפללה. ברגע שאתה מספר את האמת, מן הסתם מופללים אנשים (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1149, ש' 11-12).

סולמי עמד על שלו באופן נחרץ גם נוכח חקירה נגדית ממושכת מצד עו"ד בומבך ואמר כי לא חשב שאם ימסור גרסה או יפליל אנשים ישוחרר ממעצרו (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1146, ש' 3).

עו"ד בומבך חזר וחקר על כך שסולמי ציפה שלאור שיתוף הפעולה ישוחרר, על כך השיב סולמי שכאשר סיים את רוב החקירה ומסר את רוב הגרסה הבין שהסתיים רוב נושא החקירה, ציפה ללכת עד שיהיה כתב אישום או התפתחות אחרת. לא הובטח לו שילך הביתה אבל הוא ציפה ממערכת החוק להתחשב בדברים מסוימים ומכך התאכזב (פרו' - ישיבת יום 8.3.18, עמ' 1147, ש' 9-28, עמ' 1148).

69. רפ"ק אורי קנר (להלן: "**קנר**"), ראש צוות החקירה העיד, בין השאר, בעניין זה.

קנר העיד כי כבר בשלב ראשוני גישש סולמי, באמצעות עורך דינו, אחר אפשרות להיות עד מדינה. קנר, לאחר התייעצות עם מפקדיו, סירב לכך (פרו' - עמ' 16, ש' 3-6, ש' 28-30). קנר שהכיר לדבריו את עוצמת הראיות בתיק המליץ למפקדיו לא להיכנס למו"מ בנושא עד מדינה והודיע לסולמי "ברחל בתך הקטנה" את ההחלטה שלא לדון עמו בעניין. קנר הפנה להקלטות שתעדו את הדברים (**זכ"ד ת/7, ת/8**, פרו' - עמ' 18, ש' 13-22, עמ' 19, ש' 6-8). מעיון בתמליל החקירה עולה כי אכן קנר הסביר את העניין בבירור ובאופן שאינו משתמע לשתי פנים וסולמי הבין זאת ואף רצה להתייעץ עם עורכת דינו בעניין: "טוב...היא תבוא נשאל אותה מה היא ממליצה לי לעשות" (**ת/93** - חקירת סולמי מיום 10.1.17, עמ' 79, ש' 39 - עמ' 80). מצפייה בקלטת נראה בבירור כי סולמי שמע את הדברים והבין את הנאמר לו. קנר אף לחץ את ידו ואיחל לו בהצלחה (**ת/155** - חקירת סולמי מיום 10.1.17, דקה 03:35:54). קנר העיד כי סולמי חשב שנאשם 2 הוא עד מדינה בתיק וזה גרם לו להפר את שתיקתו ולמסור גרסה מפורטת (פרו' - עמ' 20, ש' 22-23). נאשם 2 סבר שסולמי הוא עד המדינה ואף הוא מסר גרסה (פרו' - עמ' 21, ש' 20-22). על פי קנר, החוקרים יצרו בכוונה מצב של דיסאינפורמציה. הפרידו לחלוטין בין סולמי לנאשם 2 במטרה שהשניים לא ידעו מה כל אחד אומר על חברו ויחשוב שהשני "פתח עליו". זה חלק מאסטרטגיית החקירה שמטרתה להגיע לחקר האמת (פרו' - עמ' 266, ש' 14-31). קנר שלל שהציע לסולמי הצעה כלשהי שלא נרשמה (פרו' - עמ' 1, ש' 26-31). לדבריו אין איסור לחוקר לשקר בחקירה וכך הוא מנחה את חוקריו (פרו' - עמ' 267, ש' 16-19). קנר העיד כי סולמי התייעץ פעמים רבות עם עורכת דינו במהלך החקירה (כך למשל פרו' - עמ' 106, ש' 19-20, ש' 26-28). **סולמי שמר על זכות השתיקה עד שהתייעץ עם עורכת דינו** (פרו' - עמ' 110, ש' 6). קנר אישר כי הלחיצו את סולמי במסגרת פעולות החקירה בשביל להגיע לחקר האמת (פרו' - עמ' 111, ש' 21-24).

עוד העיד קנר כי: "**ברחל בתך הקטנה אומרים לו שהוא לא עד מדינה...** והוא ממשיך להיחקר תחת אזהרה והכל מתועד, גם בוידאו, גם באודיו, ואחר כך הוא מדבר. איך אתה יכול להגיד שהלקוח שלך רוצה להיות, חושב שהוא עד מדינה? **לא היה כזה דבר בעולם**" (פרו' - עמ' 127, ש' 17-21).

70. רס"מ מאור דמארי (להלן: "דמארי"). תפקידו היה לחקור את סולמי. העיד כי לא הבטיח לסולמי דבר תמורת הפרת שתיקתו גם אם אינו עד מדינה "ממש לא", כך גם אף אחד אחר. שלל סולמי אמר לו משהו שגרם לו לחשוב שהובטח לו משהו (פרו' - עמ' 415-416, עמ' 501, ש' 6-10, עמ' 507, ש' 6-7, עמ' 508, ש' 14-18). עם זאת אמר כי בשלב כלשהו סולמי חשב שהולכים לשחרר אותו ולהקל בתנאיו לכן נשאל סולמי אם מישהו מהחוקרים הבטיח לו משהו וסולמי אמר שלא. למטיב זכרוננו ציפה סולמי שיתייחסו אליו קצת אחרת בגלל ששיתף פעולה (פרו' - עמ' 416, ש' 22-31).

71. כפי שפרטתי מעלה, לא מצאתי כי ניתן לראות בסולמי עד מדינה. כל טובת הנאה לא הובטחה לו. נאמר לו בצורה ברורה שהוא אינו עד מדינה והוא אף **הבין זאת לחלוטין**. העונש שנגזר על סולמי - 72 חודשי מאסר בפועל - במסגרת הסדר טיעון, מצביע אף הוא כי לא היתה הקלה בעונשו. לאור זאת יש להתייחס לעדותו של סולמי כעדות שותף לה נדרשת תוספת של ראייה לחיזוק.

72. על בסיס העבירות שתוארו לעיל והמרמה כלפי התמ"ת קיבלה דורן את ההיתר העקרוני ושאר ההיתרים וההארכות שהתקבלו לאחריה למשך תקופה ארוכה בת 4 שנים. דורן קבלה במרמה את האישורים הנדרשים לפעול כחברת כוח אדם לעובדים זרים, העסיקה בפועל מאות עובדים זרים ונהנתה מהכנסות בגין עבודתם. חברות הבנייה שיתפו פעולה עם דורן בסברן כי דורן מחזיקה היתר כדן. סך הכנסותיה של דורן בתקופה הרלוונטית עמד על 169,699,510 ₪.

נאשם 5 כבעלים ונאשם 2 כמנהל יחד עם דורי גרמו לרישום פרטים כוזבים במסמכי תאגיד דורן בכוונה לרמות. מדובר בנסיבות מחמירות שכן הנאשמים נהגו בתחכום שעה שכלפי כל גורם רשמי הציגו בכזב חזות תמימה ואילו מתחת לפני השטח ביצעו את העבירות המתוארות. סכומי הכסף שהכניסה דורן בעקבות המרמה היו גבוהים מאד והם נסמכו על מעשי מרמה רבים לאורך שנים.

הקשר הסיבתי הנדרש בין מצג השווא בתמ"ת לקבלת הדבר - ההיתרים ובעקבותיהם ההכנסות - הוכח. התמ"ת נתן את ההיתרים כי האמין למצג השווא שהוצג לו לפיו נאשם 2 הוא הבעלים. גם מודעות הנאשמים לקשר הסיבתי הוכחה, הכל כמפורט מעלה.

לאור קביעותי לעיל, מצאתי כי יש להרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם באישום זה לרבות עבירת הזיוף ושימוש במסמך מזויף לנאשם 2 בלבד.

אישום 2 - הלבנת הון

73. אישום זה עוסק בהלבנת ההון של כספי המרמה, הוא מיוחס לנאשמים 2 ו-3 ואינו מיוחס לנאשם 5.

כתב האישום מייחס לנאשם 2 ריבוי עבירות של עשיית פעולות ברכוש האסור לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

סעיף 3 (א) (1) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000 קובע:

"העושה פעולה ברכוש, שהוא רכוש כאמור בפסקאות (1) עד (4) (בחוק זה רכוש אסור), במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או עשיית פעולה בו, דינו....

(1) רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה;

עבירה של קבלת דבר במרמה מהווה עבירת מקור כהגדרתה בסעיף 2 לחוק איסור הלבנת הון ביחד עם התוספת הראשונה שלו.

על סמך המרמה ברישום פרטיו של נאשם 2 בכזב כבעליה של דורן ובהצגתו ככזה בפני הרשות, אושרה דורן כחברת כוח אדם בין השנים 2012-2016 (ת/63). כתוצאה מהמרמה נתנה הרשות לדורן את הארכות וההיתרים, היינו את הזכות להעסיק עובדים זרים. בתקופה הראשונה הסוה נאשם 2 את נאשם 5 ובהמשך עם השינוי ב'עץ הבעלים הנסתרים' היו אלה סולמי ואבו סובחי שנאשם 2 שימש להם "פרונטר", כל זאת כמפורט מעלה.

שעה שהגעתי לכלל מסקנה כי רכושה של דורן הושג בעבירה, מראשית הקמתה ועד פירוקה, הרי שכל ההיתרים שקבלה דורן על ידי הרשות והכנסותיה במהלך השנים הן "רכוש אסור" כלשון חוק ניירות ערך.

צודקת המאשימה בטענתה כי לא היתה מחלוקת בין הצדדים בנוגע להיקף הכנסותיה של דורן (ס' 125 לסיכומי המאשימה). ההגנה לא חלקה אף בסיכומיה על טענת המאשימה כי הכנסותיה של דורן עמדו על 169,699,510 ₪.

סכום הכנסותיה של דורן לא היה במחלוקת בין הצדדים. לפיכך, הריני קובעת כי סכום הכנסותיה של דורן עמד על 169,699,510 ₪ כמצוין בכתב האישום.

סכום הכנסותיה של נופר מדורן היה 158,242,546 ₪ (ת/214, ת/98). סכום זה אף הוא לא היה במחלוקת בין הצדדים ולפיכך קביעתי היא כאמור.

74. בפס"ד **מלכיאל** מצוינים יסודות עבירת הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון: "**היסוד העובדתי אותו יש להוכיח הוא עשיית פעולה ברכוש אסור. יסוד זה מורכב מרכיב התנהגותי של 'עשיית פעולה' ומרכיב נסיבתי של 'רכוש אסור' שבו נעשתה הפעולה. הגדרת רכוש אסור מוסדרת בחוק, ועניינה רכוש, לרבות "כספים" על פי סעיף ההגדרות, שמקורו בעבירה המנויה בתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון (סעיף 2 (א) לחוק); היסוד הנפשי לעבירה דורש, כי הפעולה ברכוש האסור תיעשה במטרה להסתיר או להסוות את מקורו...**". יסוד זה מתממש בעת שהעברין מבצע פעולה 'בכוונה להסתיר' את הרכוש האסור".

בע"פ 8551/11, **סלכני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו ביום 12.8.12) פורש הביטוי "בכוונה להסתיר".

"**הסעיף מסתפק בהסתרה שהולכת מעבר להסתרת העבירה המקורית - אך אינו דורש כוונה המתייחסת לתהליך הלבנת ההון כולו - אלא רק לשלב הראשון שלו**".

עוד נקבע כי אין לפסוח על הגורמים הראשונים בשרשרת הלבנת ההון אשר חלקם בהלבנת ההון אינו בשלב הכשרת הרכוש אלא בשלב הסתרתו. רשת האנשים הנוגעים בהלבנה מתרחבת כך שחלק של כל אדם בה קטן, לכן אין להגביל את העבירה רק לשלביה המתקדמים. אין דרישה בחוק שהמטרה בפעולה ברכוש האסור תהא הכשרת הרכוש או "להפוך כסף שחור לכסף לבן" אלא "**די במטרה לאפשר הנאה מפירות עבירת המקור**" (ס' 35, 36, 37).

75. משידע נאשם 2 כי הוא משמש "פרונטר" לדורן ואינו הבעלים האמיתי ובהציגו את עצמו בכזב בפני הרשויות כבעלים לצורך קבלת ההיתר, הרי שהיה מודע לכך שהרכוש האסור, היינו ההיתר ופירותיו - רווחיה של החברה - מושגים בדרכי מרמה. נאשם 2 כפר בכל המיוחס לו וטען כי היה חסר את המודעות הדרושה לעבירה של הלבנת הון, וכי לא ידע על פעולותיו הלא חוקיות של סולמי. את מעשיו של סולמי הבין בשלב מאוחר ובדיעבד.

הראיות מלמדות כי נאשם 2 היה בסוד העניינים הן בתכנון והן בביצוע. לדבריו היה לו ניסיון עשיר בתחום ובניהול, הוא ניהל את דורן לבדו מיום הקמתה, החליט וביצע, כפי שאמר בעדותו: "בגדול אני החלטתי ואני בצעתי. לא היתה התערבות של אף אחד בשום דבר שקשור לדורן".

כך למשל היו סולמי (ואבו סובחי) בקשר מול הלקוחות בעוד נאשם 2 הוא שחתם על חוזים והסכמים עליהם היתה צריכה להופיע חתימתו של בעל החברה (ראה למשל התייחסותם של הקבלנים, כפי שפורטה מעלה) בנוסף מילא חשבונות פיקטיביות כדי לאפשר הלבנת כספים והפחתת מס.

לדברי סולמי, לנאשם 2 היה כרטיס הרשאה מטעם החברה. הוא היה מושך משכורת, היה לו רכב וטלפון, היתה לו עצמאות וגישה לכל דבר (**ת/81**, עמ' 11, ש' 371-370).

למרות דבריי אלה מצאתי לציין כי נאשם 2 טרח להדגיש את יכולת ההחלטה שלו בדורן גם כי זו היתה קיימת במידה מסוימת אך גם על מנת להמחיש כי הוא הבעלים. מהראיות עולה כי נאשם 2 אכן ניהל את ענייני החברה עם זאת בהיותו מנהלה של דורן ולא בעליה ובאין ראיות אחרות לכך, אני קובעת כי הוא לא גרף את רווחי החברה ולא יצא נשכר מפעולות ההלבנה לבד ממשכורתו הקבועה. סולמי, בהיותו הבעלים האמיתי של דורן, היה הכוח המניע ויוזם ההתקשרויות ופעולות ההלבנה, כך למשל בעניין הקשר עם אבו סובחי, צקר ובני לוד. נאשם 2 היה מודע למתרחש וביצע את פעולות ההסתרה אך לא היה הכוח המניע מאחורי הדברים.

76. סולמי ואבו סובחי לא יכלו ליהנות מכספי הרווחים של דורן שכן לא יכלו להירשם כבעליה. על מנת שיוכלו להשתמש ברכוש האסור היה עליהם, "בעזרתו" של נאשם 2, להכשיר את הרכוש האסור, לניידו לבעלותם ולהטמיעו בתוך המערכת הכלכלית הלגיטימית, תוך הסתרת מעורבותם.

דרך ההלבנה היתה על ידי ניוד הכספים מדורן לנופר או לחילופין השארת הכספים בנופר. השליטה בהעברת הכספים בין שתי החברות, כמו גם כל התכנון שקדם לכך, בוצעו בתחום רב. סולמי היה בעליה של נופר. אין חולק כי נופר היתה הלקוחה המרכזית של דורן. כך אמר רוח"ח סהר: "הלקוח העיקרי של דורן שזה היווה 80% מהכנסותיה היה נופר" (פרו' - ישיבת יום 24.10.17, עמ' 584, ש' 23). וכן סולמי בעדותו: "כן, כמו שאמרתי רב העובדים של דורן עובדים באתרים של נופר ולינו... יותר מ-90%" (פרו' - ישיבת יום 31.1.18, עמ' 1120, ש' 27-29). מסמך שערכו החוקרים שכותרתו "מסלול ההלבנה נופר דורן" מסכם בטבלה את ההעברות הכספיות הרבות והתשלומים שבוצעו בין נופר לדורן (**ת/24**).

סולמי עשה שימוש בהיתר שהושג במרמה על ידי נאשם 2, היינו בזכותה של דורן להעסיק עובדים זרים, ורשם את העובדים שבשליטתו בדורן. בעלותו המשותפת על נופר ודורן אפשרה לו לנייד את הרכוש האסור ואת העובדים הזרים מדורן לנופר כרצונו, שהרי העובדים הזרים בדורן היו שלו. סולמי העיד: "העובדים כולם עבדו באתרים של 'נופר ולינו', וכמו שאמרתי גם בחקירות יכולתי לרשום את העובדים בכל תאגיד שרציתי, ולהמשיך לעבוד איתם בכל מצב" (פרו' - ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1138, ש' 31-32). סולמי העיד על החלטתו הסופית לא להמשיך בדורן ועל כך שהוציא עובדים מדורן לתאגידים אחרים (**ת/159**, פרו' - עמ' 1103, ש' 30 - עמ' 1104, ש' 8). כך גם שיחותיו של סולמי עם עובד דורן טל שמחי מצביעות על שליטתו של סולמי בעובדי דורן (**ת/168**, **ת/170**, **ת/171**, **ת/172**, פרו' - עמ' 1121, ש' 10-18).

סולמי שלט בהעברת הכספים בין נופר ודורן. נופר (של סולמי) רכשה את מרבית שעות העבודה של העובדים הזרים

מדורן (של סולמי). כך שהזכות להעסקת עובדים זרים עברה למעשה לנופר. המטרה היתהלנתב את הכספים לבעלותו החוקית של סולמי באופן שיישארו בנופר ויועברו אליה. בנוסף, נקטו סולמי, אבו סובחי ונאשם 2 בדרכים נוספות להוצאת הרכוש האסור מדורן לידיהם.

77. ההעברות הכספיות מנופר לדורן החלו באוקטובר 2012. תוך מספר חודשים הוזרמו מנופר לדורן מעל 2 מיליון ₪. סולמי העיד כי המטרה היתה לעמוד בדרישות הפיננסיות ולשלם את כל הוצאותיה של דורן גם לשנת 2013. חלק מהכספים שנופר העבירה לדורן היו בגין שעות עבודה עתידיות עבור פועלים שדורן תספק לנופר, כלומר שעות עבודה שטרם סופקו לנופר והיא אמורה היתה לשלם עליהן מאוחר יותר (פרו' - עמ' 1086, ש' 29-30). נאשם 2 אמר בהודעתו: "כלומר אחרי חצי שנה מתחילת פעילותה של דורן, ירון התחיל לעשות ככל העולה על רוחו בכל מה שקשור להתחשבנות בין נופר ולינוי ודורן. הוא היה מעביר פועלים כראות עיניו ומשלם מתי שהוא רוצה בגין הפועלים האלה" וכן: "ירון סידר את התשלומים לעצמו לפי ראות עיניו" (ת/39, עמ' 7).

78. כפי שקבעתי לעיל, היה נאשם 2 מודע לטיב הפעולות הכלכליות כמו גם לניוד העובדים על פי דרישותיו של סולמי שכן ניהל את החברה. בא כוחו טען כי נאשם 2 הגיע לעבודה מדי יום וניהל אותה "כבית מרקחת". לפיכך, לא אוכל לקבל את טענתו כי לא הבין את שהתרחש סביבו. נאשם 2 הבין את פעולות ההלבנה ואף היה שותף להן.

79. סולמי הסביר את דרך משיכת הרווחים מדורן.

בהיות סולמי בעליהן של דורן ונופר הוא ביצע הסכמים בין שתי החברות. דוגמא לחוזה כזה הינו הסכם בין דורן "חברת כוח אדם" לבין נופר "הקבלן" (ת/189 = ת/167). סולמי חתם על אותו חוזה בשני כובעיו, כבעליה (הנסתר) של דורן וכבעליה של נופר. סולמי העיד כי מדובר בחוזה סטנדרטי בין תאגיד כוח אדם לבין חברה קבלנית. במקרה זה נופר מול דורן. בצד אחד חתום סולמי ובשני נאשם 2 (פרו' - עמ' 1116, ש' 29 - עמ' 1117, ש' 8).

עדת התביעה פאינה גלייזר (להלן: "פאינה") היתה מנהלת חשבונות במשרד רוה"ח סהר. פאינה טיפלה בתיק נופר והעידה כי היחסים בין נופר ודורן היו יחסים קלאסיים של ספק לקוח. אחד היה מקבל חשבונית של השני, השני היה משלם עבור השירות, נופר היתה מקבלת חשבוניות מדורן והיתה מעבירה לדורן "כסף מחשבון לחשבון" (פרו' - עמ' 559, ש' 21-27).

התמורה שהעביר סולמי לדורן היתה נמוכה מהמקובל בשוק כך שבנופר נשארה יתרת השכר והרווח על העסקה.

הרווחים התבטאו במחיר לשעה שנופר שילמה לדורן. 56 ₪ לשעה במקום 58 או 59 ₪ לשעה ששילמה נופר לתאגידים אחרים. עובד קיבל תמורה בגין 211 שעות עבודה, מספר השעות המחויב על פי דין. סולמי קיבל אפוא הנחה של 3 ₪ לשעה מהתאגיד, משמע על כל עובד קיבל הנחה של כ- 600 ₪. בסכום זה יש לכפול את מספר העובדים (הודעת סולמי, ת/81, עמ' 11). המאשימה נתנה בסיכומיה דוגמא לרווח. 211 שעות כפול 3 ש"ח לשעה כפול 500 עובדים הם 316,500 ₪ לחודש ובשנה כ- 3.8 מיליון ₪ (הערה 166 לסיכומי המאשימה). מדובר ברווחים גבוהים מאד. זו אחת הדרכים בה הסתיר סולמי את העברת הרכוש והעבירו באופן שנראה לגיטימי.

בעדותו אמר סולמי כי אין המדובר בהלבנה אלא בשכר עובדים זרים עבור תמורה שהתקבלה עם זאת אישר שוב כי הוא בעליה של נופר ובעל 50% מדורן בה אינו רשום. עולה אפוא כי הסדר זה בוצע כשהוא הבעלים בשתי החברות (פרו' -

ישיבת יום 31.1.18, עמ' 1116, ש' 17-21). זה המקום להזכיר כי סולמי הודה בעבירה של הלבנת הון ובכל העובדות שיוחסו לו בגינה בכתב האישום המתוקן.

80. סולמי כנופר העביר לסולמי כדורן את התשלום המינימלי הנדרש לעובדים הזרים על פי דין אך מעבר לכך העביר לעובדים תשלומים נוספים "בשחור". כך למשל לפי הודעתו של לין יינזהו, עובד זר מסין (ת/154), הפקיד סולמי את משכורתו של יינזהו בסך 6,000 ₪ לחשבונו בבנק הדואר ואת הכסף על השעות הנוספות נתן לו סולמי "בשחור". באופן זה הועבר סכום הבסיס בלבד לדורן ובנופר נותרו סכומים גבוהים יותר. בכספים שהיו בנופר יכול היה סולמי להשתמש שכן נופר היתה בבעלותו כחוק.

באשר לתשלום "בשחור" לעובדים אמר נאשם 2 בהודעתו כי הוא שילם לעובדים הזרים עבור ה-211 שעות כפי הנדרש בהסכם והוא יודע משמועות ש"מהמשרד של ירון יוצאים מזוודות של כסף" כדי לחלק לראשי הקבוצות (ת/39, עמ' 4, ש' 83-88). סולמי העיד כי נאשם 2 היה המנכ"ל של דורן וידע שעובדיו מקבלים שכר במזומן. נאשם 2 היה רואה שכתפים מגיעים למשרד של נופר ושסינים, ראשי קבוצות באים ולוקחים אותם. הוא ראה את זה בזמן שמשרדי נופר היו ליד דורן (פרו' - עמ' 1123, ש' 24-27, עמ' 1124, ש' 9-10).

צקר

81. חברת צקר היתה חברה קבלנית הקשורה לאבו סובחי. העברת כספים מסולמי, אבו סובחי ונאשם 2 לצקר שימשה מסלול נוסף להעברת רווחים מדורן לאבו סובחי תוך הלבנתם.

סולמי נשאל כיצד היה מקבל את הכסף המזומן כדי לשלם לעובדים והשיב שהיה מוציא תשלום בתוספת מע"מ לחברת צקר. למשל היה משלם 1,170,000 ₪ כולל המע"מ והיה מקבל את מיליון הש"ח בחזרה במזומן. בתמורה לצ'ק שנתן נתנה לו חברת צקר חשבונית. כלומר הכסף היה חוזר אליו ללא המע"מ, זאת ללא פעילות עסקית כלשהי, היינו ללא שצקר סיפקה לדורן בתקופה הרלוונטית, 1012-1016 דבר. זו היתה דרך להוצאת הרווחים. כך קבעו ביניהם סולמי ואבו סובחי (פרו' - עמ' 1111, ש' 7-21, עמ' 1112-1113, ישיבת יום 1.3.18, עמ' 1141, ש' 3-27). סולמי אמר שנאשם 2 בעצמו היה מוציא לצקר צ'קים על סך 200,000 ש"ח על שירותי קרקע שכלל לא ניתנו (ת/81, עמ' 10, ש' 316-327, פרו' - ישיבת יום 31.1.18, עמ' 1111).

נאשם 2 אמר בהודעתו כי סולמי הציג לו את צקר באמצע 2014 לערך ואמר לו שזו חברה קבלנית. מאוחר יותר לקראת קבלת החשבונית השנייה או השלישית הבין שהחברה קשורה לאבו סובחי כי שמע את סולמי משוחח עם אבו סובחי בטלפון. עוד אמר נאשם 2 כי סולמי אמר לו לתת לעבאס מצקר צ'ק על סכום החשבונית. נאשם 2 נתן בכל פעם 2 צ'קים. האחד על סכום הקרן של כל חשבונית והשני על גובה המע"מ, כך היה משלם על כל חשבונית שקיבל מצקר. התיאום לגבי מועדי הצ'קים תואם בין סולמי לאבו סובחי. סולמי אמר לנאשם 2 מה לרשום על כל חשבונית. בדרך כלל שירותי קרקע, היסעים וחיפוש חברות קבלניות: "כשאני ידעתי שהם לא באמת מבצעים שירותי קרקע או היסעים...". עוד אמר: "... זה לא משקף את מה שהיה בחשבונית, לא מבחינת מה שפורט בחשבונית, כמה שבאמת ביצעה חברת צקר לחברת דורן ולא מבחינת גובה הסכומים הנקובים בחשבונית...". מתמליל חקירתו עולה כי נשאל על ידי החוקר: "ואז ידעת שאבו סובחי קשור ומה חשבת שאבו סובחי עושה?" והשיב: "סובחי לא עושה כלום גנב. כבר ידעתי את זה" (ת/93, תמליל חקירת נאשם 2 מיום 12.1.17, עמ' 13, ש' 23-26). נאשם 2 אמר כי מהחשבונית השלישית הבין שחברת צקר מוציאה לדורן חשבונית מס פיקטיבית ואף על פי כן המשיך לתת לצקר חשבוניות פיקטיביות כי "ירון לא השאיר לי שום ברירה, ירון אמר לי לכתוב את הצ'קים, מה שקרה זה שעבאס מחברת

צקר היה בא אליו עם חשבונית ריקה, הייתי מתקשר לירון סולמי ושואל את ירון מה לרשום בחשבונית של צקר, וירון היה אומר לי מה לרשום, לדוגמא: שירותי קרקע, היסעים וחיפוש קבלנים וכו' ועבאס היה ממלא את החשבוניות ואני מתכוון לכל החמש" (ת/40, עמ' 2-3).

מעיון בתמליל חקירתו נלמד כי לאחר בסופו של דבר אמר נאשם 2 שהוצאת חשבוניות פיקטיביות זו "דרכו של אבו סובחי למשוך כספים" (ת/93, תמליל חקירת נאשם 2 מיום 12.1.17, עמ' 15, ש' 36-37).

הכספים ששולמו לכאורה לצקר עמדו על 1,816,780 ₪ (ת/28, ת/29). סכומים שניתנו מדורן אך תמורתם לא ניתן כל שירות מצקר.

לאור דבריו שסולמי לא השאיר לו ברירה אלא לחתום על חשבוניות המס הפיקטיביות, היה צפוי שנאשם 2 יתרעם על סולמי. לא התרשמתי כי נאשם 2 התרעם על המצב אליו נקלע. הוא אף ציווה לטענתו שאיני מקבלת, את דורן לסולמי כאות תודה על הטוב שעשה עמו. אין זאת אלא שידע מראש והסכים לכל.

סולמי העיד כי נאשם 2 היה מודע לכל המהלך. היה זה נאשם 2 שהמציא מה לכתוב על החשבוניות לצקר והוא שאמר כי יש לבקש כסף מאבו סובחי כדי שדורן לא תהיה מוגבלת. נאשם 2 היה מקבל את הכסף במזומן ומפקידו בחשבונה של דורן בידיעה שהכסף הגיע מאבו סובחי. עוד אמר סולמי כי נראות העברות של כסף מזומן בדפי החשבון של דורן בחודשיה האחרונים "אז איך הוא לא ידע?" נאשם 2 ידע על השכר, על ההשלמות במזומן לעובדים. המשרד של דורן היה צמוד למשרדה של נופר ונאשם 2 ראה הכל (ת/89, עמ' 2, ש' 43-46, עמ' 6, ש' 161-169).

82. סולמי העיד על דרך נוספת לקיזוז בכספי הרווחים של דורן והעברתם לאבו סובחי. לגבי, שהיה איש שטח של אבו סובחי, היו כ-20 עובדים בדורן. היו מקרים שאבו סובחי לקח עובדים מדורן ולא שילם לדורן ובדרך זו משך את רווחיו (פרו' - עמ' 1103, ש' 5-10).

בני לוד

83. מסלול הלבנה נוסף היה העברת כספים מדורן לעמותת בני לוד שהיתה מועדון כדורגל בשליטתו של אבו סובחי. על פי הסכמים בין דורן להפועל בני לוד, העבירה דורן כספים לבני לוד בתמורה לכאורה לקבלת פרסום של דורן (למשל הסכם פרסום ת/212, ת/213). נאשם 2 מסר בהודעתו כי אכן היה פרסום, אך הפרסום לא הצדיק את הכסף ודורן אף לא נזקקה לפרסום: "אף תאגיד בשוק של ביקושים לא צריך פרסום" (ת/39, עמ' 11, ש' 334-344). גם סולמי העיד שדורן לא היתה צריכה פרסום (פרו' - ישיבת יום 31.1.18, עמ' 1112, ש' 21-22).

נאשם 2 אישר בהודעתו כי אבו סובחי קשור לבני לוד "וחברת דורן משלמת לבני לוד סכומים לא פרופורציונליים ומוגזמים ביחס לתמורה שמקבלים בעדם וזה הוסיף עוד נדבך שאבו סובחי הוא בשותפות עם ירון על חברת דורן" (ת/42, עמ' 3, ש' 61-66). בשנת 2013 הוציאה דורן 500,000 ₪ ב-10 צ'קים על סך 50,000 כל אחד לטובת קבוצת הכדורגל בני לוד. בשנת 2014 שוב יצאו מדורן לבני לוד 10 צ'קים אף הם על סך 50,000 ₪ כל אחד: "התחלתי לחשוש כי גם באותה תקופה יצאו צ'קים לחברת צקר שאני ידעתי שאבו סובחי עומד מאחוריה. זה היה בחשבונית השנייה - שלישית שקיבלתי מצקר. באמצע שנת 2014 אני כבר הבנתי שאבו סובחי מושך בחוטים מבחינה

כספית ומקבל כספים מחברת דורן וירון סולמי בדרך לא דרך". נאשם 2 קיבל חוזה מהבקרה התקציבית של התאחדות הכדורגל בו אישרה את קבלת הצ'קים על ידה **ונאשם 2 התחייב** לכבדם (ת/42, עמ' 3, ש' 67-74).

נאשם 2 אמר כי סולמי אמר לו באוגוסט 2016 כי הוא שולט ב-50% מדורן ואבו סובחי ב-50%. סולמי אינו יציב בדבריו. עוד סיפר לו סולמי על הרווח של אבו סובחי שהשקיע 600,000 ₪ וקיבל 4 מיליון ₪. דרך קבוצת הכדורגל בני לוד קיבל אבו סובחי מדורן להערכתו של נאשם 2, 1.5 או 1.6 מיליון ₪. בנוסף קיבל אבו סובחי כספים דרך צקר. וכן תשלום במזומן מסולמי. רק בספטמבר 2016 הבין נאשם 2 לדבריו כי דורן נשלטת על ידי סולמי ואבו סובחי (ת/39, עמ' 5).

המסקנות והקביעות העולות מן הדברים:

84. המסקנות פורטו על ידי מעלה. אוסיף כי סולמי ואבו סובחי היו בעלי האינטרס העיקריים "בהכשרת" הרכוש האסור. הם אלה שהיו בעלי התאגיד והם שגרפו לכיסם את כספי ההלבנה. הם אחזו "בכסף הגדול" והיו בעלי העניין וההחלטה בניוד הכסף והעובדים. כפי שצינתי, באין ראיות סותרות, מצאתי לקבל את גרסת נאשם 2 כי התמורה אותה קיבל היתה משכורתו בלבד. **דא עקא כי מצג השוא שהציג נאשם 2 בפני הרשות הוא שאפשר את פעילות החברה ובכלל זה את פעולות ההלבנה.**

כעולה מהראיות, נאשם 2 שהיה מנכ"ל החברה ומנהלה היה מעורב בכול המתרחש בדורן. הוא עצמו, בנסותו להוכיח את בעלותו, העיד כי הוא שהחליט והוא שביצע הכל. גם סולמי טען למעורבותו של נאשם 2 בכל ולהבנתו את כל שהתרחש בדורן. לאור דברים אלו לא אוכל לקבל את טענתו של נאשם 2 כי לא היה מודע למתרחש. **יתרה מכך, הוא היה שותף לביצוע ההסכמים והתשלומים שסייעו לפעולות ההלבנה כמו שהודגם במקרה צקר ובני לוד.**

נאשם 2 פעל במודעות ובהבנה לפעולותיו. הוא ידע כי ההיתרים הושגו במרמה על סמך הצהרותיו הכוזבות ברשות ופעל יחד עם סולמי כדי להסוות את הבעלים האמיתיים ולהטמיע את הרכוש האסור במערכת הכלכלית הלגיטימית. **נאשם 2 פעל תוך מטרה לאפשר הנאה מפירות עבירת המקור, ודי בכך על פי הפסיקה כדי לראותו שותף לאחרים בעבירת הלבנת ההון.**

85. ב"כ נאשם 2 טען בסיכומיו כי דורן לא היתה חברה פיקטיבית. בחברה הועסקו עובדים ונעשתה עבודה מקצועית. העובדים קיבלו משכורות והבניינים נבנו. מכיוון שהעבודה אינה פיקטיבית, אין המדובר ברכוש אסור (עמ' 8 לסיכומי ב"כ נאשם 2). אלא שכפי שפורט מעלה, על פי סעיף 3 (א) (1) לחוק איסור הלבנת הון יחד עם סעיף 2 לחוק זה ועם התוספת הראשונה, רכוש של דורן **הושג בעבירה** מראשית הקמתה ועד פירוקה לפיכך כל ההיתרים וההכנסות הינן רכוש אסור.

אישום שלישי - עבירות המס

86. אישום זה מייחס לנאשם 2 הוצאה וקיזוז של חשבוניות כוזבות והכנסתן לפנקסי חשבונות כוזבים.

מסירת אמרה או תרשומת כוזבת - סעיף 220 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה"). "אדם אשר במזיד, בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס, עבר אחת

העבירות המנויות להלן, דינו...."

(2) "מסר בדו"ח על פי הפקודה אמרה או תרשומת כוזבת"

(4) "הכין או קיים, או הרשה אדם להכין או לקיים, פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות,

או שזייף או הרשה לזייף פנקסי חשבונות או רשומות"

(5) "השתמש בכל מרמה, ערמה או תחבולה, או הרשה להשתמש בהן".

הכנה וקיום של פנקסי חשבונות כוזבים - סעיף 117 (ב) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975 (להלן: "חוק המע"מ) "עשה אדם מעשה מן המפורטים בסעיף זה במטרה להתחמק או להשתמש מתשלום מס דינו..."

(6) "הכין, ניהל או הרשה לאחר להכין או לנהל, פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות".

(8) "השתמש בכל מרמה או תחבולה או שהרשה לאחר להשתמש בהן או עשה מעשה אחר".

מדובר בעבירות התנהגותיות, היינו לא נדרש כי הנאשם יצליח בפועל להתחמק מהחוב במס.

היסוד הנפשי הנדרש הינו כוונה להתחמק ממס.

שעה שנאשם אינו מודה בכוונתו הפלילית מוסקת זו לפי מבחן ההיגיון. כך נאמר בע"פ 575/72, **מדינת ישראל נ' שבח**, פ"ד כח 1: **"אין ספק בכך, שעל המדינה להוכיח את כוונת הנאשם להתחמק מתשלום מס, הכוונה המשמשת אחד ממרכיבי העבירה על סעיף 220 הנ"ל. ואולם, על פי הרוב, אין לך דרך אחרת להוכחת הכוונה אלא תוך הסקת מסקנות מעובדות חיצוניות, שיש לבדוק לפי מבחן ההגיון"**.

העובדות הרלוונטיות לאישום זה צוינו ברובן במסגרת פירוט ראיות האישום השני. האישום מיוחס לנאשם 2 ומתמקד ב-5 החשבוניות הפיקטיביות שהעבירה לו חברת צקר.

מטרתם של סולמי, אבו סובחי ונאשם 2 היתה להעביר לאבו סובחי, שהיה שותף עם סולמי בדורן, מרווחיה של דורן תוך הלבנת הרכוש האסור, כן הקטינו השלושה את ההכנסה החייבת במס במטרה להפחית את סכום המס המחויב בתשלום. בנוסף הסביר סולמי כי בדרך זו קיבל כספים מזומנים על מנת שיהיה ביכולתו לשלם לעובדים "בשחור".

דורן וצקר חתמו ביניהן על חוזים לפיהם תקבל דורן שירותים מחברת צקר. דורן העבירה לחברת צקר סכום של 1,816,780 ₪ כולל מע"מ, בחמישה צ'קים **שמולאו על ידי נאשם 2**. סכום המע"מ המחויב עמד על 270,780 ₪. בפועל לא קיבלה דורן שירותים מצקר. דורן קיבלה מצקר חמש חשבוניות כוזבות. כך התאפשרה העברת הכספים מדורן לצקר (**ת/106** - כרססת הנהלת חשבונות, **ת/210** - חמש החשבוניות מצקר לדורן, **ת/164** - הצ'קים מדורן, שמולאו על ידי נאשם 2, וניתנו לחברת צקר).

נאשם 2 היה מודע להיות החשבוניות כוזבות. אחזור על דבריו כי: "זה לא משקף את מה שהיה בחשבונית, לא מבחינת מה שפורט בחשבונית, כמה שבאמת ביצעה חברת צקר לחברת דורן ולא מבחינת גובה הסכומים הנקובים בחשבונית...". מהחשבונית השלישית הבין נאשם 2 שמדובר בחשבוניות פיקטיביות אך המשיך לכתוב את הצ'קים לצקר

כי סולמי לא השאיר לו ברירה (הודעת נאשם 2, ת/40, עמ' 2-3).

סולמי בעדותו אמר שהחל מהחשבונית הראשונה ידע נאשם 2 שהצ'יק הוא עבור חלק מרווחיו של אבו סובחי ואמר לסולמי: "אם זה מה שהוחלט אז זה מה שיהיה" (פרו' - ישיבת יום 31.1.18, עמ' 1113, ש' 27 - עמ' 1114, ש' 1).

סולמי העיד שקיבל מצקר שירות קטן, בסביבות 10-15% ולגבי שאר הסכום לא היתה פעילות עסקית (פרו' - ישיבת יום 31.1.18, עמ' 1111, ש' 31 - עמ' 1112, ש' 8). עוד אישר כי בין השנים 2012-2016 לא סיפקה צקר לדורן דבר וזו היתה רק דרך להוצאת רווחים (פרו' - ישיבת יום 31.1.18, עמ' 1112, ש' 31 - עמ' 1113, ש' 3).

היותו של נאשם 2 מעורה בעניינים נלמד גם משיחה בינו לבין סולמי אודות אבו סובחי והיחסים בינו לבין סולמי (ת/157).

87. לאור האמור לעיל, המסקנה העולה מן הדברים היא כי מדובר בחשבוניות כוזבות אותן רשם נאשם 2 כהוצאה בספרי החשבונות של דורן וכך הקטין את הכנסותיה החייבות במס.

רוה"ח סהר העיד כי הסתמך בהכנת הדו"ח הסופי על הכרטסות ועל דגימה של חשבוניות (פרו' - ישיבת יום 24.10.2017, עמ' 596). בעניין צקר העיד על קיומן של 5 חשבוניות שרשם בדו"ח סיכום של דורן למע"מ (ת/104, ת/105, ת/106).

נאשם 2 חזר על כך שכל תפקודה של דורן היה מבוקר על ידי רו"ח ועו"ד, זאת אמר במטרה להוכיח את תקינות פעולותיו. אלא שרו"ח העיד כי את כל המידע הוא שואב מלקוחותיו ואין לו כל אפשרות לדעת אם החשבוניות המוגשות לו הן פיקטיביות (פרו' - ישיבת יום 24.10.17, עמ' 622, ש' 13-14).

88. נאשם 2 טען כי רק מהחשבונית השלישית לערך הבין כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות. סולמי טען כי נאשם 2 ידע זאת החל מהחשבונית הראשונה. מצאתי להעדיף את גרסתו של סולמי שהיה חסר כל מוטיבציה להחמיר עם נאשם 2. מעורבותו של נאשם 2 בהיותו מנהל דורן והמוציא לפועל של הרישומים, החתימות והדיווחים, מלמדת על ידיעתו ומעורבותו במתרחש בדורן ובכלל זה על קבלת החשבוניות הפיקטיביות החל מהחשבונית הפיקטיבית הראשונה אותה סיפק. ניהול הפנקסים לא שיקף את העובדות לאשורן שכן כלל חשבוניות כוזבות אותן כתב נאשם 2. נוכח דברי נאשם 2 עצמו כי דובר בחשבוניות פיקטיביות מצאתי להרשיעו בעבירות המס המיוחסות לו. בנוסף, הקטין נאשם 2 את ההכנסה החייבת במס תוך שנקט בערמה ובתחבולה. רו"ח סהר היה בידיו כלי שרת להוצאת מטרות לפועל שעה שהגיש לו את החשבוניות הפיקטיביות על מנת שיכלול אותן בפנקסי החשבונות, בדיווחי המע"מ. האחרון הכליל בדוחות כך שאלו נסמכו על חשבוניות פיקטיביות.

סוף דבר

לאור האמור לעיל מצאתי להרשיע את הנאשמים בעבירות הבאות:

אישום ראשון - נאשמים 2, 3, 5

נאשם 2

קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - 4 עבירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

רישום כוזב במסמכי תאגיד - ריבוי עבירות לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

זיוף - עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין.

שימוש במסמך מזויף - עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין.

נאשמת 3 (דורן)

קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - ריבוי עבירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

נאשם 5

קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

רישום כוזב במסמכי תאגיד - עבירות לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

אישום שני - נאשמים 2, 3

עשיית פעולות ברכוש אסור - ריבוי עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

אישום שלישי - נאשם 2

מסירת אמרה או תרשומת כוזבת - עבירת לפי סעיף 220 (2) (4) (5) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").

הכנת וניהול פנקסי חשבונות כוזבים - עבירות לפי סעיף 117 (ב)(6), (8) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975.

ניתנה היום, כ"ג טבת תש"פ, 20 ינואר 2020, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד נתנאל חיים, נאשם 2 וב"כ עו"ד גיל פרידמן ונאשם 5 וב"כ עו"ד בומבר